

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kinley MacGregor

To men,
he was a blackguard
of the high seas.
To women, he was a...

Master of Seduction

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kinley MacGregor

BAŞTAN ÇIKARMA USTASI

 HarperCollins e-books

*Ken için, kanatlarımın altındaki değerli rüzgar için.
Je t'aime toujours.*

İçindekiler

BİR

Black Jack Rhys, gelmiş geçmiş en vahşi korsandır.

İKİ

Ertesi gece, gürültülü taverna dumanla doldu.

ÜÇ

Lorelei'nin kalbi korkuyla çarpıyordu ama yine de bakarken...

DÖRT

İngilizleri ya da savaşı Jack koşturmayı başladı.

BES

Jack'in kahkahası kulaklarında dalgalandı. "Jack Rhys aşağı..."

ALTI

Jack soyunma aynasında kendini inceledi.

YEDİ

Lorelei erkenden kapıyı çalan birinin sesiyle uyandı...

SEKİZ

Lorelei birkaç saattir Jack'in odasını çiziyordu...

DOKUZ

Kadının sözlerini dinlerken Jack'in kaşları çatıldı...

ON

Lorelei kafa karışıklığıyla boğuşurken iki hafta geçti.

ON BİR

Bence hayır," diye cevap verdi Lorelei, elini yere koyarken...

ON İKİ

Lorelei emin olana kadar odasında sessizce bekledi.

ON ÜÇ

Lorelei, Jack'in itirafı karşısında dehşete düşerek ondan uzaklaştı. Acaba...

ON DÖRT

Jack, ıslak ve öfkeli bir şekilde, ateşin her yeri sarmasını izledi...

ON BEŞ

Jack'in dilinin ucuna kadar .

ON ALTI

Kit'e onu sevdiğini düşündüren neydi?

ON YEDİ

Jack sanki karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

ONSEKİZ

Jack arkasına bakmaya cesaret edemedi. Lorelei'nin gözlerini hissedebiliyordu.

ONDOKUZ

Jack babasının yatak odasının kapısında duruyordu.

YAZAR HAKKINDA ÖVGÜ

KINLEY MACGREGOR'UN DİĞER KİTAPLARI TELİF

HAKKI

YAYINCI HAKKINDA

1

Leydi Ashton'ın günlüğü, 1775

Kara Jack Rhys, azgın denizlerde dolaşan en azılı korsandır. Yaşayan her denizci onun adını yüksek sesle anmaktan korkar, yoksa onu cehennemin derinliklerinden çağırır.

Onun gemisini görmenin ölümünü görmek olduğu söylenir, çünkü o hiç , merhamet göstermez. Avının yerini tespit ettiğinde, peşini bırakmaz ve ödülünü alana kadar durmaz.

Jack Rhys gizemli bir efsaneye sahip bir adam. Sayısız yeteneğe sahip bir adam.

Bu gece, söz konusu adamla tanıştım ve kendim için nasıl hipnotize edici bir yaratık. Evet, vahşi, yabani ve , ama bundan da öte, erkekliğin muhteşem bir örneği. Ona sahip olmak için yanıp tutuşsam da, hiçbir kadının ona sahip olamayacağını çok iyi biliyorum.

Kalbimde bir iç çekişle, Baştan Çıkarma Ustası ile sadece bir muhteşem gece geçirdiğim gerçeğine kendimi teslim ettim. Bir an için Ulaşılmaz olanı tuttuğum ve cinsiyetimin tüm zevklerini tattığım zaman. Jack Rhys'e yaklaşılabilecek başka bir erkek yok ve bu yüzden Bu küçük yazıyı dün gece bitirdiğim aynı hüünlü notla bitiriyorum.

Elveda, Jack Rhys. Darağacından her zaman uzak durman dileğiyle.

Charleston, Güney Carolina, 1780

Bu onun en büyük zafer gecesi idi.

Lorelei Dupree, Justin Wallingford onu kalabalık dans pistinde döndürürken memnuniyetle gülümsedi. Bunca yıl bekledikten, kalbinin derinliklerinde onun kendisi için tek erkek olduğunu bildikten sonra, sonunda evlenme teklifini duymuştu.

Ve ne teklifti ama. Tertemiz İngiliz üniformasını giyen Justin, herkesin tüm dikkatini üzerinde toplayana kadar monoklüyle şarap kadehine vurmuştu. Sonra da mağrur ve çok teğmen, Charleston'ın sosyal elitlerinin huzurunda ona elini uzatması için yalvarmıştı.

Ama muhteşem bir akşamdı. Bu anıyı hayatının sonuna kadar saklayacaktı.

Müzik bitip de Justin'in kolunda dans pistini terk ederken Lorelei babasının gülümsemesindeki zevki yakaladı. Altmışlı yaşlarının ortasında, Charleston'daki en ünlü Tory olan Sör Charles Dupree, hâlâ Gençliğine damgasını vuran çarpıcı yakışıklılığı. Son moda pudralı peruğu ve ağır altın işlemeli lacivert ceketiyle oldukça şık görünüyordu.

Justin onun yanından ayrılmadan önce, "Bize bir fincan punç getireyim," diye teklif etti.

Kalabalığın arasından ilerlerken, birkaç adam onu sırtından alkışladı ve ona doğru başlarını salladı.

Lorelei babasının önünde durakladı. "Bu akşam kendini beğenmiş görünüyorsun," diye alay etti.

Gülümsemesi genişledi. "Ve sen, küçük Lori-Angel," dedi, uzattığı elini tutup parmak eklemlerinin arkasına babacan bir öpücük kondurarak, "en az annen kadar nefes kesicisin."

İltifat karşısında kızardı.

Onun elini kendi elinde tuttu ve sıkıca kavradı. Sanki evliliğin onları bir şekilde ayıracağından korkuyormuş gibi, bu gece de aynı şeyi yapmıştı. Ama Lorelei daha iyisini biliyordu. Onunla sevgili babasının arasına hiçbir şey giremezdi. O, çocukluğuna musallat olan her kötü ejderhayı öldürmüş olan Aziz George'du.

"Nasıl oldu da Justin seni bu dans için serbest bıraktı? Ona tek başına söz verdiğini sanıyordum?" diye sordu.

Beyaz dantel yelpazesini yüzüne doğru kaldırdı ve arkasından fısıldadı, "Korkarım suçlanacak kişi benim, Peder. Ayak parmaklarımdan iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı."

Güldü. Çok yetenekli bir adam olan Justin'in dans sanatında hiçbir zaman ustalaşamadığı herkesçe biliniyordu.

"İzninizle," dedi elini isteksizce çekerek, "Amanda ve Annabeth'in balkona çıktıklarını görüyorum. Onlarla konuşmam gerekiyor."

"Nasıl , tatlım." Büyük ya da küçük tüm isteklere cevabı hep bu olmuştu.

Lorelei arkadaşlarını bulmak için balo salonunun kenarındaki grupların arasından geçmeden önce onun yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

Dışarıdaki serin esinti, balkonu çevreleyen yontulmuş çalılarının arasından fısıldayarak manolya kokuları yayıyordu. Amanda, Annabeth ve Martha sarmaşıklarla kaplı balkonun mahremiyetinde kızarmış yanaklarını yelpazelerken cırcır böcekleri ve kurbağalar geceye şarkı söylüyordu.

Annabeth yerel yargıcın kızıydı. Güzel bir yüzü, hoş bir tombulluğu ve neşeli bir mizacı vardı. Uzun boylu, zayıf ve kahverengi

Martha, Lorelei'nin ilk arkadaşıydı. Ve her zaman güzel olan, mükemmel bir şekilde saçlarını düzelten Amanda, içinde bulundukları ruh haline bağlı olarak Lorelei'nin ya en yakın arkadaşı ya da en büyük düşmanıydı.

"Ah, Lorelei," diye nefes aldı Annabeth onlara katılırken. "Justin üzerine bu kadar titrediği için çok şanslısın."

"Evet," diye onayladı Martha. "Bence partideki en yakışıklı adam o."

Lorelei nişanlısının içeride diğer bir grup İngiliz askeriyle birlikte durduğu yere baktı. Babası Justin'i daha geçen yıl teğmen rütbesiyle görevlendirmişti.

Yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu ve hafif yapılıydı, gülen mavi gözleri vardı ve muhtemelen babasından sonra ikinci sıradaydı. Lorelei'nin kaprislerine boyun eğmeye geldi. İkisi birbirlerini hayatları boyunca tanımışlardı ve Lorelei hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Amanda kapalı pembe yelpazeyle onun kolunu dürttü. "Dikkatli ol, Lori," dedi, sesi . "Annem bana bir kadının düğünden sonra kocası ondan bıkıp başka bir fetih arayışına girmeden önce sadece bir ayı olduğunu söylemişti. Justin artık senin cazibene karşılık vermediğinde ne yapacaksın?"

Lorelei güldü ve Amanda'nın sözlerini neşeli bir misillemeyle bir kenara itti. "Cazibeme karşılık vermiyor musun? Eminim şaka yapıyorsun. Küçük parmağıma dolayamayacağım bir erkek yoktur." Demek istediğini anlatmak için elini kaldırdı ve serçe parmağını salladı.

Amanda gözlerini devirdi. "Kendinizi çok beğeniyorsunuz, *Bayan Dupree*."

Lorelei, Amanda'nın kendisine Justin'in kusursuz kıyasla daha az asil bir mirasa sahip hatırlatarak yaptığı hareketin farkındaydı. Lorelei'nin annesinin kötü şöhretli, gayrimeşru bir ilişkiden doğduğu gerçeği çok iyi biliniyordu.

Kurnazca da olsa aşığılanmayı sevmeyen Lorelei, kırılğan sarısına kaşlarını kaldırdı. "Size küstahça gelebilir *Leydi* Amanda ama ben bir erkekle nasıl başa çıkılacağıнын sırrını biliyorum."

"Oh?" Amanda yüzünde alaycı bir şaşkınlık ifadesiyle sordu. "O zaman lütfen," dedi, sanki büyük bir aydınlanma kabul edecekmiş gibi kollarını uzatarak. "Bize bu inanılmaz sırrı anlatın."

Annabeth ve Martha yelpaze yapmayı bırakıp Lorelei'nin her kelimesini duyma hevesiyle daha yakına eğildiler.

Lorelei muzipçe gülümsedi ve sonra en büyük silahını bıraktı. "İşin sırrı, bir erkeğe köpek gibi davranmaktır."

Annabeth bön bön baktı. "Bir erkek köpek gibidir mi diyorsun?"

Lorelei, Annabeth'e sesini alçaltmasını hatırlatmak için elini dudaklarına götürdü. Lorelei ve arkadaşları gölgeli odada yalnız olmalarına rağmen balkonun oyuğunda, herkes duyma menziline girebilirdi. Özellikle de meraklı şaperonlarından biri.

"Bize bir adama fino köpeği gibi davranmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Annabeth tekrarladı, bu kez sesini sadece kendi grubunun duyabileceği kadar alçak tutmaya dikkat ediyordu.

"Kesinlikle," diye tekrarladı Lorelei. "Bir erkeği sadık tutmak için ona tıpkı şımartılmış bir evcil hayvana davrandığınız gibi davranmalı ve onu eğitmelisiniz."

"Bunu sana kim söyledi?" Martha talep etti.

Lorelei onun gözlerinin neşeyle parıldıyor olması gerektiğini biliyordu. "Annem bana bu sırrı ben on iki yaşındayken söyledi. Annesinin ona verdiği sırrın aynısıydı. Ve işe yarıyor. Sana söylüyorum, bu konuda başarıdan başka bir şey elde etmedim. yöntem."

Amanda, "Annem bir erkeği kaprislerine boyun eğdirmek için en iyi yöntemin huysuzluk ve asmak olduğunu söyler," diye karşı çıktı.

Lorelei, Amanda'nın babasının kasabada iki metresi olan meşhur bir zampara olduğunu hatırlayarak ısırdı. Amanda'nın aksine, o asla

arkadaşını böyle bir ifadeyle utandıracak kadar acımasızdı. "Peki o zaman, sen kendi yöntemini kullan, ben de benimkine devam edeyim."

Martha açık kapılardan içeri, Justin'in grubundaki askerlere ders verirken muhteşem bir pozda durduğu yere baktı. "Bu teori hakkında daha fazla şey duymak isterim," dedi Lorelei'ye. "Ne de olsa Justin Wallingford'un dikkatini çeken tek kişi sensin."

"Evet," diye Annabeth.

Lorelei kimsenin duymadığından emin olmak için içeriye hızlıca bir göz attıktan sonra arkadaşlarını yaklaştırdı. "Pekâlâ, çocukken bize köpekler hakkında söylenenleri hatırlayın. Onlara asla korku göstermeyin. Kokusunu alırlar ve bu onları acımasız yapar. Erkekler de aynıdır. Bir kadının ne zaman korktuğunu bilirler ve bunu sizi kontrol etmek için kullanırlar."

Martha, "Evet, ama bazıları doğaları gereği kötü niyetli," dedi.

"Bazı köpekler gibi!" Annabeth metaforu yakaladığı için kendinden memnun bir şekilde ekledi

Lorelei başını salladı. "Ve bir evcil hayvanda olduğu gibi, kontrolün tam olarak kimde olduğunu en başından belirlemelisiniz."

Amanda sırtıttı. "Herkes adamın yetkili olduğunu biliyor. Neden rahatsız oluyorsunuz?" "Erkek olmak zorunda değil."

Annabeth'in mavi gözleri büyüdü. Martha'nın ağzı açık kaldı ve Amanda sinirlenerek yelpazesini salladı.

"Ne , Lori?" Annabeth fısıldadı. "Yetkinin *bizde* olduğunu mu?"

"Bu skandal!" Martha'nın nefesi kesildi. "Kim böyle bir şey duymuş ki?"

"Ev halkını kim yönetiyor?" Lorelei, Martha'nın sorusunu duymazdan gelerek sordu. Martha ve Annabeth hep bir ağızdan, "Biz yönetiyoruz elbette," diye cevap verdiler.

"Peki adamın rahat ettirilmesini, en sevdiği yemeklerin sunulmasını ve benzeri şeyleri kim sağlıyor?"

Şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Karısı, değil mi?" Lorelei sordu. "Kocasına gereken saygının gösterildiğinden emin olur ve tıpkı sizin değerli bir yavruya yaptığınız gibi onun bakımıyla ilgilenir."

Annabeth kaşlarını çattı. "Sanırım bu doğru."

"Teşekkür ," dedi Lorelei. "Şimdi, eğer bir erkeği seni dinlemesi için eğitmek istiyorsan, asla bağırmayacaksın, fısıldayacaksın. Sessiz bir tonu dinlemek için ekstra özen gösterirken, yüksek otomatik olarak kapatırlar. Ve tıpkı bir köpeğe yaptığınız gibi, emrinize geldiğinde onu ödüllendirirsiniz. Bu şekilde, sizi görmezden gelmek ya da ertelemek yerine her zaman gelecektir."

"Bu çok saçma," diye tekrar konuştu Amanda. "Justin bunları senden duyarsa ölür ve ben bu saçmalıkları daha fazla dinlemeyeceğim." Dantel yelpazesini kapatarak başını kibirle kaldırdı ve partiye döndü.

Lorelei kinini omuzlarından silkti. "O ne düşünürse düşünsün, size söylüyorum, baş edemeyeceğim bir erkek doğmadı. Bunu kendiniz de gördünüz. Erkekler söz konusu olduğunda, derslerle dolu bir kitap yazabilirim."

Annabeth kederli bir şekilde içini çekti, geniş göğsü bunun ağırlığıyla kabarmıştı. "Keşke bir erkeği nasıl idare edeceğimi bilseydim."

"Ben de öyle," diye karıştı Martha. "Ne zaman biri yanıma gelse hep telaşlanıyorum."

Martha, Lorelei'nin omzunun arkasından baktı ve solgun yüzü renklendi.

Lorelei başını çevirdiğinde Justin'in elinde iki bardak punçla açık kapı aralığında durduğunu gördü. İçeriden gelen ışık Justin'in yüzünün çoğunu gölgeliyordu.

Ama yine de yüzündeki yarı paçalı, yarı şok olmuş bir şey anlaşılmıyordu.

Martha ve Annabeth eteklerini toplayıp partiye geri dönerken, "Affedersiniz," dediler.

Justin balkona çıkıp fincanlarını dar çıkıntıya yerleştirirken Lorelei'ye kaşlarını çattı.

"Bir köpek miyim?" diye sordu, gözlerinin mavi derinliklerinde mizah dans ediyordu. Lorelei utanmak yerine güldü. "Gel Fido, otur."

Mermer korkulukta kadının elini okşadığı yere usulca oturdu ve ardından yumuşak bir köpek miyavlaması çıkardı.

Gülümsemesi genişledi ve pudralı peruğuna hızlıca bir şaplak attı. "Aferin oğlum."

Uzandı ve onu kollarının arasına aldı. "Bana bir öpücük ver, kızım."

Lorelei başını sallayarak ellerini adamın pazularının üzerine koydu ve kollarını ondan uzaklaştırdı. "Kesinlikle olmaz."

İçini çekti ve anında öfkelenmeye başladı. İsteksizce onu serbest bıraktı. "Neden olmasın?"

"İçeride bir parti var. Birileri görebilir."

Alay etti, sonra korkuluktan indi. Uzanarak kızın buklelerinden birini parmaklarının arasına aldı ve başparmağıyla ovuşturdu. "Bu gece peruk takmayarak büyük bir skandala neden oldun."

Saçları adamın elinden kurtulacak şekilde adamın elinden geri çekildi. "Bu son moda," dedi savunmacı bir tavırla. "Gelecek yıl bu zamanlar kimsenin peruk takmayacağını okumuştum."

"Bu kadar sinirli olma. Bence saçlarınız oldukça hoş."

"Teşekkür ederim." Korkuluktan narenciye pançını aldı ve yudumladı.

Müzik ve sesler dönerken Justin bir an için sessizleşti. Konuştuğunda, onu duymak için kendini zorlaması gerekti. "Bana verecek bir cevabın var mı? Bir korsanı yakalamama yardım edecek misin?"

Elindeki porselen fincanı kucakladı. Demek bu gece aklında olan şey buydu. Alçak Black Jack Rhys'i hangisinin yakalayabileceğine dair Roger Tilden'a karşı girdiği aptalca bahis. Ona göre bu aptalca bir bahisti, Justin ona fikrini hiç sormamıştı.

Ama böyle bir maceraya katılmamak onun için çok uzak bir ihtimaldi. "Sormak zorunda mısın? Entrikayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Yüzü rahatladı. "O zaman yarın gece. Tavernanın sahibiyle her şeyi ayarladım bile. Babana seni oyuna söyleriz."

Ona karşı sert görünmeye çalıştı ama gözlerindeki parıltıyı saklamakta çok başarısız olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde. "Çılgın planına uyacağımı nereden biliyordun?"

"Dediğin gibi, entrikayı ne kadar sevdiğini biliyorum ve her zamanki zarafetinle bana eziyet etmek için beni cevabını beklettiğini biliyordum."

"Lori? Justin?" Babasının derin ve otoriter sesi onları . "İçeri dönme zamanının geldiğini düşünmüyor musun?"

Justin ona kolunu Lorelei bileğinin bir hareketiyle yelpazesini açtı. Yan yana balo salonuna adım attılar.

Justin onu dans pistine götürdü ve orada ayaklarını çiğnemeye başladı. Şarkı bitene kadar sonsuzluk geçmiş gibi görünüyordu ve daha fazla yumruk için onu gönderebilirdi.

Morgan Drake büyük partinin kapısında durakladı. kötü şöhretli arkadaşı yanında. Bu gece buradaki insanlar, özellikle de

Black Jack Rhys'i düzenli olarak avlayan İngiliz Kraliyet Donanması, onun aralarında olduğunu öğrendiğinde şaşkına dönecekti. Ama Jack tehlikeyle büyürdü. Her fırsatta acı ve alaycı bir kahkahayla ölüme meydan okurdu.

Morgan, adamın az önce o kara kalpli korsanı yakalamaya ya da bu uğurda ölmeye yemin etmiş olan yetkilinin yanına gidip elini sıkıldığını kaç kez görmüştü?

Jack'i idam sehpasından kurtaran tek şey, görüldüğü gibi biri olmamasıydı. Soylular, yüksek memurlar ve casuslardan oluşan bu partide Jack Rhys kibirli bir metanet, pudralı peruk ve saray elbisesini sanki bunun için doğmuş gibi giyiyordu.

Bu partiye tek arkadaşı Morgan Drake ile gelmişti, dindar bir vatansever ve Jack'e göre dindar bir aptal. Ama Morgan arkadaşının mezar taşına aldırılmamıştı. Çünkü Kara Jack Rhys hakkındaki gerçeği biliyordu.

Jack Rhys'in bir kalbi vardı.

Jack'in inkâr etmek için elinden geleni yaptığı, herkese onsuz doğduğunu söyleyeceği bir kalpti bu. Ama Morgan onu çok uzun zamandır tanıyor ve sözlerinin aksine davrandığına çok kez şahit olmuştu.

Morgan oradan geçen bir hizmetkârdan bir bardak şeri aldı. Jack'e dönmeden önce yalnız kalmalarını bekledi. "Hangi ismi kullanacaksın? bu gece?" diye sordu.

"Kont Arnault Hapsburg, sanırım."

Morgan'ın dudakları Jack'in eski favorilerinden biri karşısında mizahla kıvrıldı. "Bulgaristan'dan mı?"

"Evet, genç yavru," dedi sesini otantik bir aksanla gizleyerek. Bulgarca, Jack'in akıcı bir şekilde konuştuğu yaklaşık on beş dilden biriydi. "*Benden* başka kimse var mı?"

"Pekala *Kont*, yatak arkadaşınızı bulmanız için sizi biraz yalnız bırakayım."

Jack'in bakışları spekülâtif bir şekilde daraldı.

Morgan başını çevirdiğinde çekici bir kıvııl saçlı kadının bir grup kadının yanında hızla yelpazelendiğini gördü. Canlı saç rengi, kalabalığın geri kalanının taktığı beyaz ve pastel renkli perukların arasında göze çarpıyordu ve bu onun bağımsızlığını yelpaze seçiminden bile daha açık bir şekilde gösteriyordu. "Onun senin tipin olduğunu düşünmezdim."

Jack bardağını geriye doğru eğdi ve boşalttı. "Ne zamandan beri tipimi biliyorsun?" Sesi korkutmak için söylenmiş bir hırıltıdan çok daha azdı.

Ama Morgan biliyordu. Jack'in sözlerine ve öfkeli ses tonuna rağmen, Jack hiçbir zaman bir bakireyi almamıştı ve bu gece de almayacaktı. Kıvıla dans edebilir, hatta onunla birkaç kelime bile konuşabilirdi. Ama sonunda aç bir dulla birlikte olacaktı.

Jack, tüm ihtiyatına rağmen, alışkanlıklarına bağılı bir yaratıktı.

Morgan partiye tanışmak için geldiğı Patriot casusunu görünce ona "İyi avlar," dedi. "Sabah gemimde görüşürüz."

Jack başını hafifçe eğerek selam verdi, boş bardağını yanından geçen bir hizmetlinin tepsisine bırakırken bakışları hâlâ önündeki kadının üzerindeydi.

Elbisesi soluk sarı ipekliydi, önü kapitone bir elbise gösterecek şekilde açılmıştı. sarı panel. Alçak kare yaka, avucunun içine almayı hayal edebileceğı kremsi göğüslerin üst kısmını gösteriyordu.

Ve onun uzun, zarif boynu....

Jack her zaman bir kadının boğazına, onun ustaca dokunuşuna karşılık olarak kalbi hızlanırken kalp atışlarının dudaklarını okşamasına düşkün olmuştu. Ona göre burası bir kadının vücudundaki en erotik yerlerden biriydi.

Tatmayı daha çok sevdiği tek bir parça vardı.

Bulunduğı gruptan oldukça hızlı bir şekilde ayrıldı ve iki çiftin yanında durmak için odayı geçti. Telaşlı hareketleri ona bir güvercini hatırlattı

Dinlenmek için güvenli bir yer bulmaya çalışırken bir canavar tarafından takip ediliyordu.

Gülümsedi.

Morgan haklıydı, kız onun her zamanki tipi değildi. Kadınlarını uzun, ince ve nefes kesici severdi.

Çekici olmasına rağmen, normalde erkeklerin başını döndüren klasik güzellikte değildi ve eğer tahmininde yanılmadıysa, soluk teni beyaz pudranın gizleyemediği çillerle kaplıydı.

Ama bu kadında dikkat çekici bir şey vardı. Maun rengi kadar koyu ve zengin saçları vardı ve saçlarının arasında altın rengi çizgiler bulunuyordu. İçinden parlıyormuş gibi görünen bir sıcaklık ve mutluluk aurasına sahipti.

Onu izlerken, uzun ve soğuk bir kıştan sonra güneş ışığını yeni almış solgun bir çiçek hissetti. Tuhaf bir duyguydu. Daha önce hiç bilmediği bir duyguydu.

Ve kendini onun gözlerinin rengini merak ederken buldu....

Lorelei son yirmi dakikasını Justin'le söz verdiği bir sonraki dansı yapmaktan kaçınarak geçirmişti. Hayatlarının geri kalanında onun ayak parmaklarını ezecekti. Ama eğer yarın onun hilesini gerçekleştirecekse, iki ayağının da sağlam olması gerekiyordu.

Adamın parmaklarının ucunda yükselip kalabalığı taradığını görünce eğildi ve yaşlı Bayan Darcy ile konuşan Amanda'nın annesi Leydi Whitney'nin yanına gitti.

"Canım benim?" Leydi Whitney Lorelei'ye sordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı ve Lorelei'ye muhteşem bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

Lorelei garip davranışının mazereti olarak, "biraz baygın hissediyorum," dedi.

Bayan Darcy onun koluna hafifçe dokundu. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, Lori. Bu gece hizmetçime kalışlarımı o kadar sıkı bağlattığım için pişmanım. Ben de neredeyse bayılıyordum."

Leydi Whitney, elinin emperyal bir hareketiyle Amanda'ya onlara katılmasını işaret etti.

Amanda oraya vardığında, Leydi Whitney Lorelei'ye döndü. "Babana Amanda'nın Kont Hapsburg'la tanışması için bir görüşme ayarlamasını söyler misin?"

"*Kimi sayayım?*" Lorelei ve Amanda aynı anda sordular.

Bayan Darcy çocukça bir kıkırdamayla, "Kont Arnaulf Hapsburg," dedi. Yüksek sesle fısıldayarak konuşurken eldivenli elini ağzını korumak için kaldırdı. "Neden kızlar, sakın bana onu görmediğinizi söylemeyin?"

Lorelei yabancıнын kim olduğunu merak ederek, "Kont Arnaulf Hapsburg diye birinin davetli listesinde olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

"Biri onu getirmiş olmalı," dedi Bayan Darcy heyecanla. "Kraliyet ailesinden geldiğini duydum!"

Leydi Whitney çenesini kaldırdı ve çengel burnundan Bayan Whitney'e baktı. Darcy. "Hiç yok. Onun iyi bir soydan *geldiğini görebilirsiniz*. Kraliyet ailesinden olduğu herkes için aşikâr."

Lorelei ve Amanda kaşlarını çatı.

Sonra , bazıları oldukça aptalca ve tiz kadınsı sesler duyuldu.

"Kont Hapsburg bu geliyor!" dedi biri. "Bana kokulu tuzlarımı uzat."

"Birini dansa kaldıracak," dedi başka bir kadın. "Lütfen, o ben olayım," diye yalvardı ilk kadın.

Lorelei bu gizemli kontu görebilmek için kendini zorluyordu ama yaşlı kadınların yüksek peruklarının üzerinden göremeyecek kadar kısaydı. Aslında adamın hangi yönden geldiğini bile anlayamıyordu.

"Amanda'mın peşinde," dedi Leydi Whitney, sesi neşeyle doluydu. "Yanaklarını sık canım ve Tanrı aşkına, dik dur."

Lorelei kalabalığın içinde yeni gelen kişiyi ararken Justin'le göz göze geldi. Rahatlamış bir şekilde kaşlarını kaldırdı, gülümsedi ve doğruca ona doğru yöneldi.

Oh, kahretsin, şimdi de onun peşindeydi. Ayak parmakları, onları ezen o cilalı siyah botları hatırlayarak seğirdi.

"İzninizle, lütfen," dedi grubuna, odanın başka bir güvenli köşesini bulmaya çalışırken.

Lorelei hâlâ omzunun üzerinden Justin'in kalabalığın arasında adım adım ilerlediği yere bakıyordu ki aniden bir duvara çarptı.

Kendini sabitlemek için elini duvara koyduğunda bunun bir duvar olmadığını fark etti.

Geniş, kaya gibi sert bir göğsü vardı.

Gözleri elinin altındaki zarif, siyah ipek, kruvaze cekete odaklandı. Bakışlarını yavaşça işlemeli krem yelekten dik yakasına, bembeyaz, dantel kenarlı dipçiğine ve sonra da...

Aman Tanrım.

Kalaydan gözler, daha önce gerçekte hiç görmediği bir yüzden aşağı bakıyordu. Bu mükemmel, antik bir heykelin yüzüydü. Yüz hatları keskin ve köşeliydi, bakışlarında yırtıcı bir şey vardı. Ona, umutsuzca yutmak istediği bir tavşanı izleyen bir şahini hatırlatan bir şey.

Ona bacaklarını jöleye çeviren bir gülümseme verdi.

"Bağışlayın beni, *matmazel*," dedi derin, çarpıcı bir , yabancı bir aksanla zenginleşen sesiyle.

Lorelei cevap vermek istedi ama hayatında ilk kez kelimeler kifayetsiz kaldı. On u.

"Umarım zarar görmemişsinizdir?" diye sordu.

Baştan çıkarıcı gülümsemesine karşılık verdi, boğazı nihayet yeterince gevşemişti. konuşmak için. "Ben iyiyim, teşekkür . Umarım sakarlığımla sizi çok fazla kırmamışımdır."

Adam, kadının içini titreten alçak ve zengin bir kahkaha attı. "Lütfen, canın ne zaman isterse kollarıma koştuktan çekinme."

" Lori," dedi Justin, yanına gelerek. Bakışları yabancıyı kötülükle taradı ve ancak o zaman elinin adamın göğsünden ayrılmadığını fark etti.

Lorelei çok onursuz bir solukla elini geri çekti.

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum, efendim," dedi Justin, sesinde buz gibi bir tonla, kendini onunla adamın arasına sokarken.

"*Kont*," diye düzeltti adam en az onun kadar kutuplu bir sesle. "Kont Arnaulf Hapsburg."

Arnaulf bakışlarını Lorelei'ye çevirdi ve onun hararetli bakışları karşısında Lorelei'nin içi ısındı. "Ya siz, *matmazel*?"

Justin'in içindeki öfke ve kıskançlığı hissetti ama terbiye dışında bir şey gösteremeyecek kadar centilmen olan Justin onun yerine cevap verdi. "İzninizle size..."-vurgu için durakladı-"*nişanlım*, Bayan Lorelei Dupree'y takdim edeyim."

Lorelei gergin bir şekilde elini konta uzattı ve uygun bir reverans yaptı.

Sıcak eli onunkini sardı. Uzun, sivri ve bakımlıydı. Parmakları belli ki bir beyefendinin parmaklarıydı ama yine de sert nasırları hissetti.

Avucundaki asil unvanı yalanlıyordu.

Kızın havaya kaldırdığı elinin önünde eğildi. Sıcak nefesi kızın tenini gıdıklayarak koluna kadar ürpertiler gönderdi. Dudakları elinin arkasına dokunduğunda, dişleriyle küstahça bir ısırık verdi.

İrkilerek, kanının damarlarından geçip doğrudan vücudunun ani bir ihtiyaçla çarpan yabancı bir bölgesine gittiğini hissetti.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk, *matmazel*," dedi gök gürültüsü ile ılık bal arasında bir yerde dalgalanan sesiyle.

Elini hemen bırakmayı ihmal edince Justin topuklarını birbirine vurdu ve kontun dikkatini çekmek için sert bir selam verdi. "Ben Teğmen Justin Wallingford."

Kont hemen kadının elini bıraktı. Yüz hatları durgunlaşıp maskelenirken kontun gözlerinde hararetli bir duygu parladı. Ham ve ilkel bir duyguydu ve Lorelei bilmeseydi bunun nefret olduğuna yemin edebilirdi.

"Demek Gabriel Wallingford'un en küçük oğlu sensin."

"Babamı tanıyor musun?" Justin gururla omurgasını dikleştirerek sordu.

Kontun gülümsemesi soğuk ve resmiydi. "Neden, evet, evet biliyorum. Kendisi eski bir aile dostumuzdur."

Bu sözlerde kesinlikle gizli bir şey vardı. Lorelei bundan emindi.

Kont kalabalığı taramaya devam etti. "Bu akşam burada olma ihtimali var mı?"

Justin başını salladı. "Limana dönmesine daha bir hafta var."

Kontun yüz hatlarında bir anlığına hayal kırıklığı belirdi, sonra bu duyguyu gizledi. "Yazık."

Kont Lorelei'ye doğru döndü. "Dansçıların bir sonraki set için hazırlandıklarını görüyorum. Size eşlik etme şerefine nail olabilir miyim, Bayan Dupree?"

"Lorelei dans etmeyi sevmez," diye araya girdi Justin, o daha cevap vermek için dudaklarını ayıramadan.

Kont onu görmezden geldi ve kadına cesur, değerlendirci bir bakış attı. "*Mademoiselle?*"

Lorelei daha iyi düşünmeden önce, "Çok isterim," dedi.

Justin'in yüzündeki ifadeden bunun yanlış cevap olduğunu anlayabiliyordu. Öyle olsun. Onunla yeterince iyi başa çıkabilirdi. Bir gün onu affedecekti. Yarın. Hep öyle yapardı.

Kontun uzattığı kolu tuttu ve kont onu piste götürdü. Yerlerini alır almaz müzik başladı.

Kontun güçlü kolları tarafından çevrelenen Lorelei, sosyeteye takdim balosunda ilk dansına çıkacak genç bir kız gibi gergin ve tedirgin hissediyordu. Kontun çekici sandal ağacı ve kül kokusu kafasını doldurdu.

Attığı her kesin, mükemmel adımda, onun ham gücünü hissedebiliyordu. Onu yerde sürüklerken kafese kapatılmış bir aslan gibi saldırmak için fırsat kolluyordu.

Kalabalığın züppeleri ve solgun yüzleri arasında onun bronzlaşmış, yakışıklı yüzü göze çarpıyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Bu adamda kesinlikle tehlikeli bir şeyler vardı, sanki ondan bir şey saklıyor gibiydi.

Bunu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.

Vatansever bir casus muydu, yoksa İngiltere için çalışan bir çifte ajan mı? İngilizler liman kentini ele geçirip mühürlediğinden beri Charleston'a akın eden abluka kaçakçılarından biri bile olabilirdi.

"Uzun zamandır mı Kolonilerdesin?" diye sordu.

"Hiçbir yere uzun süre gitmedim."

"Bulgaristan bile mi?"

"Son zamanlarda," diye ekledi silahsız bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda hiçbir yere uzun süre gitmedim."

Yine onun kendisinden bir şeyler sakladığını hissetti ve ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı. "Sizi partiye kimin davet ettiğini soracak kadar cüretkâr olabilir miyim?"

Gözleri mizahla dans ediyordu. "Kendim hakkında konuşmak istemiyorum, *Matmazel*. Bana kendinizden

bahsedin." "Ben mi?" diye sordu

kaşlarını çatarak.

"Evet, senin gibi büyüleyici bir yaratığın soluk yüzlü bir İngiliz'le nasıl nişanlandığını anlat bana."

Öfkesi alevlendi ve bir an için kekeleydi. "Justin soluk yüzlü değil."

Justin'in pistin kenarında durup yavrusunu koruyan bir kedi gibi onları izlediği yere baktı. "O senin dengin değil, *milovidnost*."

"Son kelimeyi anlamadım."

"Bu Bulgarca ve siz benim söylemek istediğimden kaçırıyorsunuz."

Kaybettiği soğukkanlılığını yeniden kazanarak kirpiklerinin altından ona baktı. Lorelei iş flört sanatına geldiğinde bir ustaydı ve kullandığı hileyi biliyordu. Birçok kez karşılaştığı bir taktikti bu: Rakiplerini küçümsemek. Bir erkek kaç kez kendisini onun mükemmel eşinin modeli olarak gösterirken, sevgisinin nesnesini küçümsemişti?

Üstünlüğü ele geçiren kadın, onun avantajını bozmaya karar verdi. "Peki benim için ne tür bir erkek önerirsiniz?" diye sordu nazlı nazlı. "Kendinizi, belki?"

Adamın kolları kadının etrafında gerildi ve gözleri donuklaştı. "Bağışlayın beni, *matmazel*. aştım." Danslarını yarıda kesti ve onu balo salonunun ortasında dikilmiş, giden adamın arkasından bakarken bıraktı.

Lorelei kaşlarını çattı. *Bunu* yapmaması gerekiyordu. Onunla konuşacağını, kendisini partinin ortasında atılmış bir fular gibi bırakmayacağını düşünmüştü.

Tüm o tuhaf adamlar arasında....

Justin ona yaklaştı ve onu yerden kaldırdı. "Yanlış bir şey var mı?"

Lorelei kontun gözden kaybolduğu yere dönüp bakarken başını salladı. İçindeki bu garip duyguyu Justin'e nasıl açıklayabilirdi ki?

Ona bir anlığına da olsa başka bir erkeğe ilgi söylemeye cesaret edebilir miydi?

2

Ertesi gece, gürültülü taverna Lorelei'nin hayatı boyunca hiç koklamadığı kadar çok duman ve yıkanmamış vücutla doluydu. Son iki saattir kılıklı ellerden kaçıyor ve kaba davranışları engelliyordu. Denizcilerin konuşmalarını dinlerken Jack Rhys'e dair herhangi bir ipucu bulabilmek için ilerliyordu.

gerçekten de ürkütücüydü. Bu adamlardan biri, bir yıl önce Charleston'ı kasıp kavuran çiçek hastalığından daha fazla adam öldürdüğü söylenen korsan olabilirdi.

Barda ona bakıp duran ellili yaşlarındaki kısa boylu adam ya da ateşin yanında tek başına , bir bardak birayı yudumlayan genç adam olabilirdi. Belki de her açıldığında kapıyı kontrol eden köşedeki yalnız adamdı....

Böyle bir adam görünürdü? Uzun mu kısa mı olurdu? Koyu saçlı mı yoksa sarışın mı?

Elbette böyle bir vahşet yüzüne yansır. Öyle

değil mi?

Lorelei son dört müşterisinin oturduğu masaya yaklaştı. İçki kadehlerini önlerine koydu. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu, bir taverna hizmetçisinin huysuz tonunu takınarak. "Yoksa size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Adamlardan biri bakışlarını kızın kışına dikti. "Bu güzel yemekten biraz alacağım!"

Lorelei yeni alıştırdığı bir yan adımla adamın arkasına yönelttiği darbeden kaçındı.

"Gel , ördekçik," dedi sesinde bir uyarı notuyla. "*Bu* yemek sana fena halde hazımsızlık çektirecek, yanlış bir şey yaparsan yanağını yakacağımdan bahsetmiyorum bile."

Masadaki diğer üç adam arasında kahkahalar koptu.

"olsan iyi olur Danny," dedi arkadaşlarından biri, altmış yaşlarında yaşlı bir adam. "Sanki o da yapabilirmiş gibi görünüyor!"

Lorelei tepsisini omzunun üzerinde dengeledi. "Ve eğer ben olmazsam, şuradaki barın arkasındaki sevgilimin hepinizin kellesini alacağından emin olabilirsiniz."

Hep birlikte, meyhanenin sahibi Karl'ı görmek için döndüler. Devasa rom bir omzunun üzerinden geçirdi ve başının üzerindeki askıya yerleştirdi. Lorelei'den sadece yarım santim daha uzun olmasına rağmen bir meşe kadar iri yapılydı ve Boar's Head'e sık sık giden herkes Karl Harringer'ın huysuzluğuna aşınaydı.

"Sen ve o çirkin herif mi?" diye alay etti masadaki en genç adam. "Sana inanmıyorum."

Lorelei tepsisini kolunun altına sıkıştırdı. "Hey, Karl," diye bağıarak gürültülü konuşmaların arasından kendisini duyabileceği bir yere doğru yürüdü. "Senin aşkın kim?"

Karl'ın ayıya benzeyen yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sadece sen, benim tatlı Lori'm, sadece sen."

Sırtarak, yüzleri artık solgun olan dört adama baktı. "Hâlâ benim yemeğimden tatmak istiyor musunuz?" diye sordu denizciye.

Cevabını tankardına sakladı.

Lorelei, adamın girişimlerini engellediği için tatmin olmuş bir şekilde masaları dolaştı.

Meyhanenin arka tarafına yaklaştığında Justin'in öfkeli bakışlarını yakaladı. İngiliz Nizamiye üniformasını bir kenara bırakmış, yerine ev yapımı bir ceket ve sade bir geyik derisi pantolon giymişti. Yine , Lord Wallingford'un en küçük oğlu olduğunu belli eden buyurgan bir bakışı vardı. Bu ve meyhanenin diğer sakinleri gibi kupasının üzerine çökmek yerine kaskatı oturması.

Bu sabah tıraş olmayı da unutmuştu. Ona, meyhaneye sık sık gelen denizcilerle uyum sağlayabilmek için sert görünmek istediğini söylemişti. Ona göre bu onu aptal gibi gösteriyordu.

Ama o zaman, rolünü hatırlayıp elini tekrar yanına indirmeden önce elini sürekli kalçasına dayamasına neden olan duruşunun yarısı kadar bile aptalca değildi.

Justin kız ona yaklaşırken bakışlarını kısmıştı ve kız onu boğmak istediğini hissedebiliyordu. Çirkin ve açık sözlü bir çapkındı. O da Bunu her zaman biliyordu ve sonunda onu fark ettiği günden beri bu durum onu kızdırıyordu.

Aslında ona eziyet etmekten büyük zevk alıyordu. Hayatı boyunca, sadece neler yapabileceğini görmek için hoşgörünün sınırlarını zorlamıştı.

Justin bunun babasının hatası olduğunu iddia etti. Babası tek çocuğuna karşı her zaman fazla hoşgörülü, onun eğitimi konusunda fazla liberal ve yaramazlıklarına karşı fazla toleranslı olmuştu.

"Biraz solgun görünüyorsun, yaban ördeği," dedi alaycı bir tavırla ona yaklaşırken. "Bir bardak biraya daha ihtiyacın var mı?"

Yüzü korkunçtu, reddetti. "Black Jack'ten haber var mı?" diye sordu.

Başını salladı ve masasına dökülen bir şeyi gibi yaparken aksanını düşürdü. "Burada birkaç korsan var ama şu ana kadar hiçbiri

Jack Rhys."

Masada kendisiyle birlikte oturan adamlarına baktı. İkisi de Black Jack Rhys ortaya çıkar çıkmaz Lorelei'ı güvenli bir yere götürmek için kesin emir almışlardı.

"Dikkatli ol," diye uyardı.

"Ne?" diye sordu bulaşık bezini kuşağına geri sokarken. "Sen, adamların ve Karl'la mı? Kim bana zarar vermeye cüret edebilir ki?"

Bakışları onunkileri yakarken kolunu tuttu. "Lorelei," diye tekrar uyardı onu kendine yaklaştırarak. "Bu çocukken oynadığımız o aptal oyunlardan biri değil. Kara Jack Rhys seni anında öldürür. anında."

Kolunu adamın çekmeye çalışırken burnunu kırıştırdı. "Önce beni yakalaması gerekir ve bunu yapabilecek bir erkekle henüz tanışmadım."

Justin kızgınlıkla içini çekti ve onu bırakabilmesi için kolunu bıraktı.

Son iki saattir neredeyse hiç durmadan yaptığı gibi, ön kapı açıldı ve içeri harika bir temiz hava girdi. Lorelei kapıya doğru dönmeye başlamıştı ki aniden güçlü kollar beline dolandı ve onu karanlık bir köşeye doğru geri çekti.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

Bira ve pis nefes kokusu onu boğuyordu. "Bırakın beni," dedi birçok yetişkin erkeğin irkilmesine neden olan o buyurgan ses tonuyla.

Adamı göremiyordu ama adam pis bir elini kaldırıp göğsünü .

"Ah, şimdi, nazik ol. Sana iyi para vereceğim, vereceğim."

Lorelei dehşet içinde Justin'in masasına baktı. Ayağa kalkmıştı ve ona yardım etme arzusunu görebiliyordu. Tam ileri doğru bir adım atmıştı ki adamlarından biri kolundan tuttu ve başını hayır anlamında salladı.

Justin yavaşça geri . Bu ne cüret!

Kadın öfkeden kudurmuş, onun bir adama itaat etmesinden dolayı çileden çıkmıştı. Bundan kurtulduğu zaman çok üzülecekti. Ve bundan kesinlikle kurtulacaktı. O bir meyhanenin arka odasında tecavüze uğrayacak uysal bir hizmetçi değildi.

Çaresizliği korkusunun önüne geçerek adamın ayak bileğine vurdu.

Adam sertçe küfretti ve onu serbest bıraktı.

Lorelei köşeden dışarı fırladı ve az önce tekrar açılan kapıya doğru koştu. Kapıya ulaşmadan adam onu bir kez daha yakaladı ve yüzüne savurdu. İlk kez onun siyah boncuk gözlerini ve yağlı koyu sarı saçlarını gördü. Çirkin yüzü öfke ve şehvetle çarpılmıştı, Onu duvara itti ve kocaman elleriyle vücudunu mıncıklamaya başladı.

"Bırak beni dedim!" diye ısrar etti, adamın tutuşuna karşı sertçe mücadele etti. Onu geri püskürtmek için tepsisini kalkan olarak kullanmaya çalıştı ama adam tepsiyi elinden çekip aldı ve yere fırlattı.

"Kadın bir ricada bulundu. Ona itaat *etmelisiniz*."

Tonu alçak olsa da, derin ahşap ses odanın gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor gibiydi. Ağır, kalın ve güçlüydü. Bu seste çok tanıdık bir şeyler vardı.

Yukarı baktı ve...

Kalbi durdu.

Gördüğü ilk şey derin, koyu gri gözler oldu. Soğuk, ölümcül bakışlarının içinde için için yanan bir öfke barındıran kalaylı gözler. Kont Arnaulf Hapsburg'a ait olan kalaylı gözler.

Kusursuz saray kıyafetlerinin yerine şimdi boynu açık beyaz keten bir gömlek giyiyordu ve kolsuz, koyu yeşil işlemeli yeleğinin düğmeleri . Uzun sarı saçları sırtının ortasına kadar dökülüyordu. Mum ışığı yanındaki uzun, hınzır kılıcın üzerinde parlarken.

Uzandı ve bir elini onun omzuna . "Beni duymadın mı?"

"Bu kızla benim aramda."

"Kız senin bir parçan olmak istemiyor ve sen de onun zevkine saygı göstermelisin." Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi onu serbest bırakmazsan, bu seninle *benim* aramda kalacak."

Saldırganın karar vermesini sabırsızlıkla beklerken gözlerinde hiç merhamet yoktu.

Alnında boncuk boncuk ter biriken vahşi yutkundu. Ellerini kadının üzerinden çekti ve yakalarını sertçe çekiştirerek ceketini düzeltti. "Özür dilerim hanımefendi," dedi sonunda. "Kötü bir niyetim yoktu." Ve bu sözleri söyledikten sonra hızla kapıdan dışarı fırladı.

Lorelei rahatlamış bir halde, bir gece önce hayranlıkla baktığı yakışıklı yüze baktı. Justin'inki gibi bir günlük sakalla kaplı bir yüz. Aptalca görünmek yerine, yontulmuş yüz hatlarına sert bir nitelik katıyordu.

"Aksanına ne oldu?" diye sordu.

Kont yarı alaycı bir gülümsemeye ona baktı, sonra da erkeklerin Adem ve Havva'dan beri kadınlara karşı kullandığı cümleyi kullandı. ", neden bahsediyorsunuz?"

"Sen, neden buradasın, giyinmişsin? konuşuyorsun?"

Sanki aklını kaybetmiş gibi kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız."

Lorelei oyunu biliyordu. Justin'i Sophie Polke ile samimi bir şekilde kucaklaşırken yakaladığında da aynı oyunu kullanmıştı. Cadaloz aslında ona bir şeyler gördüğünü söylemeye çalışmıştı.

Her şeyi görmüştü, nişanlısının elinin Sophie'nin poposunu okşadığını görmüştü!

Her şey, kadını aptal hissettirelim ki peşini bıraksın şeklindeki eski bir numaraydı. Bir erkek bunu sadece bir şey sakladığında kullanırdı.

O anda ne olduğunu anladı.

Yüce Tanrım, o Black Jack Rhys.

Bunu biliyordu. İliklerinin derinliklerinde ve sahip olduğu tüm içgüdüleriyle, bu zeki adamın onu yakalamak için yapılan onca girişimi engelleyebilecek tek kişi olduğunu biliyordu.

Ve sen onunla dans ettin!

Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldığında, bundan kurtulmanın tek yolunun onun yalanına uymak olduğunu fark etti. Onu yanıldığına ikna ettiğini düşünmesine izin vermek.

"Ah," dedi pişman görünmeye çalışarak. "Haklısınız. Ben... ben olmalıyım. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kız, Şeytan'ın kendisi peşindeymiş gibi ondan hızla uzaklaşırken Jack kenara çekildi. Onun mantığı karşısında bocalamadan birkaç dakika önce gözlerindeki farkındalığı görmüştü.

Zeki kıza lanet olsun.

Onu odanın diğerk ucundan izlerken, doğruca soluk yüzlü İngiliz'e yöneldiğini gördü.

Jack boğazının altından hırladı. Bu gece buraya Morgan ve İngiliz ablukasından erzak geçirmelerini isteyen Vatansever casusla buluşmak için gelmişti. Black Jack'in bu gece burada olacağını sadece üçü biliyordu.

Peki o zaman, üçü arasında hain olan kimdi?

Kendisi için kolayca hesap verebilirdi. Buraya gelmeyi planladığını kimseye söylememiştir. Ve yıllar boyunca kendisine ihanet eden pek çok insan olmasına rağmen, Jack Morgan'ın asla onursuzca davranmayacağını biliyordu.

Ama casus yapardı.

Bu da Morgan'ın bir tuzağın içinde oturduğu ve bunu bilmediği anlamına geliyordu. Jack iç çekti. Bir kez daha Morgan'ı ateşin içinden çekip çıkarması gerekecekti. O çocuğun vatansever kalbine lanet olsun. Sebepler aptallar içindi.

Morgan'a doğru ilerleyerek ona *harika* haberi vermeye gitti.

Morgan barın sağındaki bir masada oturuyordu. Jack'in yaklaşması üzerine başını kaldırıp selam verdi. "İşte buradasın."

Jack onun duymazdan geldi ve yumruğunu doğrudan casusun çenesine indirdi.

Adam yavaşça yere yığılırken Morgan meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ne yaptı bu adam? Yanlış renk palto mu giydi? Yoksa bu sefer rahatsız edici bulduğunuz şey onun kıyafetleri mi?"

Jack masanın üzerine eğildi. Yumruklarını masanın sert tablasına dayayarak bakışlarını Morgan'a dikti. "Sanırım müdavimlere bu gece burada olacağımızı söyleyen kişi o. Yanlış adama mı vurdum?"

Morgan'ın gözleri büyüdü. "Ne?"

Arkadaşının yüzündeki şok ifadesinin samimi olduğundan emin olan Jack acımasızca gülümsedi. "Bir tuzağa düştük."

Lorelei muzaffer bir edayla Justin'e baktı. "Gördün mü? O Black Jack. Görünürde hiçbir neden yokken bir adama vurdu."

"Tek bildiğin, Lori, adamın karısını baştan çıkardığı."

Lorelei doğruldu ve Justin'e kötü niyetle baktı. "Sana o olduğunu söylüyorum. Onu dün gecedен hatırlamıyor musun? Kont Hapsburg'u oynuyordu, şüphesiz hakkında bilgi toplamak için-"

"Lori, lütfen," dedi Justin, sesi stresli bir sabırla doluydu. "Bu adam konta hiç benzemiyor. Belli ki içki içmeye gelmiş zavallı bir denizci. Kontun boyu bir hayli uzundu ve prenslere yaraşır bir duruşu vardı. Oradaki adam belli ki mavi çoraplı. Ayrıca, aklını kullan, Black Jack Rhys neden bir meyhane fahişesinin yardımına gelsin ki?"

"Özür dilerim," diye . "Ben bir fahişe değilim." "Ne demek

istediğimi biliyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Çileden çıkan Lorelei topuklarının üzerinde döndü. "Kanıt istiyorsun. Sana kanıt vereceğim." Jack'e doğru üç adım attı ve bağırdı. "Hey, Jack Rhys."

İzlediği adam .

"Gördün mü?" diye tersledi Justin. "İrkilmedi bile. Sana o olmadığını söylemiştim."

Lorelei dudağını ısırdı. ama meyhanedeki diğer herkes ona bakmıştı. Elinde kanıt vardı.

Justin'in yanına döndü. "Sadece gidip onu tutuklayın. Eğer yanılıyorsam onu bırakabilirsiniz."

"Eğer yanılıyorsan, alay konusu olurum."

Ne ?" Morgan, Jack'e soğukkanlı görünmeye çalışarak ve bunu başaramayarak sordu.

Ne yazık ki Jack bu tür durumlarla başa çıkmaya fazlasıyla alışkındı ve bu son ihanet karşısında sarsılmadı. "Buradan çıkıp gitmeni istiyorum. hiçbir sorun yokmuş gibi. Yerdeki bilinçsiz yumrudan başka kimse kim olduğunu bilmiyor, yani güvendesin." Yerdeki casusa baktı. "En azından o uyanana kadar."

"Peki ya sen?" "Benim

için endişelenme."

"Jack..."

"Bir çukurda doğmuş olabilirim Morgan, ama orada ölmeyeceğim. Şimdi git, kendini güvene al."

Morgan isteksizce sandalyesinden kalktı ve Jack'in istediğini yaptı.

Ancak Morgan kapıyı arkasından kapattıktan sonra Jack, Lorelei'nin Justin'le tartışırken durduğu yere bakmaya cesaret edebildi.

İşte bu eğlenceliydi.

Moron onu buraya şüphesiz Jack Rhys'ten haber almak için getirmişti ve onu bulur bulmaz moron buna inanmayı reddetti.

O ne buluyordu ki? Kadınları. Onları asla

anlayamazdı.

Jack, Justin kim olduğunu anlamadan gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama gerçekte, bu küçük dramadan ayrılamayacak kadar keyif alıyordu. Ayrıca, kaçamayacağı bir tuzak da yoktu. Onu tutabilecek ne bir erkek ne de bir kadın vardı.

Yatakta çıplak bir ilgisini çekerse onu bir süre tutabilirdi.

Ve Lorelei Dupree ona çok çekici gelmişti.

Bakışlarını takdirle Lorelei'nin sırtında gezdirdi. Kısa eteği yerden birkaç santim aşağıya düşüyor ve ona güzel ayak bileklerini görme fırsatı veriyordu. Biçimli ve minyondular ve burnunun köprüsü gibi çillerle kaplı olup olmadıklarını merak etti.

Öfkeyle ona doğru bir hareket yaptı, sonra bakışları buluşup kilitlenince sustu.

Jack yıldırım çarpmış gibi hissetti. bakarlarken zaman durmuş gibiydi. Tek duyabildiği kendi kalbinin gumbürtüsü olana kadar, konuşmaların uğultusu azaldı.

Tanrım, ama o kadının bakışlarında sihir vardı. Daha önce hiç karşılaşmadığı, bilinmeyen yabancı bir güç.

Tek yapmak istediği odayı geçmek, onu kollarına almak ve bir yatağa götürüp gecenin geri kalanında onunla sevişmekti.

Ve işte o zaman bir karar verdi.

Lorelei'yi bu işin dışında tutmaya niyetliydi. Ama Wallingford onun da dahil olmasını istiyorsa, olsun. O, hediye edilen atın ağzına bakacak türden adam değildi. Kader onu iki kez karşısına çıkarmıştı ve kaderin onun için ne hazırladığını sorgulamak ona düşmezdi.

Justin ayağa kalktı. Yüzü öfkeyle kızarmıştı, sert adımlarla Jack'in durduğu yere doğru yürüdü.

Jack'in Lorelei'yle göz temasını kesip Justin'in sinirli ifadesiyle karşılaşabilmesi için sahip olduğu tüm kontrolü kullanması gerekti.

Justin, Lorelei'ye hızlı ve üstün bir bakış atmadan önce, "Bağışlayın efendim," dedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama lütfen bana söyler misiniz?"

Jack Rhys siz misiniz?"

"Evet, teğmen," dedi hınzır bir sırıtışla. "Adamını buldun. Asıl soru, onu elinde tutabilecek misin?"

Justin'in gözleri büyüdü ve el yordamıyla kılıcını aradı. "Bu , beyler!" diye bağırdı. "Yakalayın onu!"

Justin'in beceriksizliğine gülen Jack anında tepki verdi. Justin'i iterek yolundan çekti. Justin'le birlikte oturan iki adam Lorelei'yi kapıya doğru götürdü.

Jack kılıcını kınından çıkardı ve aklında tek bir şeyle onların peşinden koştu.

Lorelei Dupree.

Kalabalığın arasından sivil giyimli iki müdavim çıktı ve kapıya giden yolu kapattı. Onlara güldü. Gerçekten onu durdurabileceklerini mi sanıyorlardı? Kendisini yok etmek için gönderilen tüm filoları engellemiştir.

Black Jack Rhys o kadar kolay yakalanmadı.

Sadece birkaç hamleyle onları etkisiz hale getirdi ve hedefinin peşine düştü.

Jack kapıdan hızla girerek Lorelei'nin bir arabaya bindirildiğini gördü. Yanındaki askerlerden biri ona doğru döndü ve kılıcını kınından çıkardı.

Bu çok zengin, diye düşündü Jack sırtarak. Adam gerçekten de onu koruyabileceğini mi düşünüyordu? Herhangi birinin Jack Rhys'in istediğini almasını engelleyebileceğini mi? Kimse onun yoluna çıkamazdı.

Hiç.

Tam kılıçlarını çekmişlerdi ki, bir el silah sesi duyuldu. Jack keskin bir acı hissetti. sağ kürek kemiği boyunca. Arkasına bakınca Justin'in elinde dumanı tüten bir çakmaklı tüfek tuttuğunu gördü.

Çenesi öfkeyle kilitlenen Jack, düşmanlarından sıyrıldı ve hasarı incelemek için arabanın arkasına atladı. Yaradan kan sızıyordu ama kurşun bir kemik tarafından saptırılmış gibi görünüyordu. Acı verici olsa da onu öldürmeye yetmemişti.

Bu onu çıldırtmaya yetti.

Kimse Black Jack Rhys'ten kan almadı! İntikamın tadını dilinde hissederek arabanın önüne doğru üç adım attı, Lorelei'nin yanındaki askeri yere fırlattı, sonra da yerine oturdu. Lorelei kıpırdayamadan Jack dizginleri yakaladı ve atların sırtına vurdu.

Araba aniden sendeledi, sonra hızla ilerledi.

Hızla uzaklaşırlarken Lorelei koltukta dönüp Justin'baktı, yüzü şok içinde donup kalmıştı.

"Lorelei!" Justin'in onu geride bırakırken attığı çığlığı duydu.

Yanakları solan Lorelei, Jack'le yüzleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre, güzel bayan, Black Jack Rhys sizi kaçırıyor."

3

Lorelei'nin kalbi korkuyla çarpıyordu ama yine de Jack'e bakarken neşeli bir vardı. Gözleri ışıltı ışıltıydı. Efsanelerdeki gibi soğukkanlı bir katil gibi görünmüyordu. Daha çok bir yaramaz bir çocuk şakasını tamamlıyor.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona baktı, yüzü çocuksu ve çekiciydi. "İster inan ister inanma, ki inanmayacağından eminim, sana zarar vermek istemiyorum."

Alay etti. "Dünyanın en çok aranan korsanının beni kaçırdığına ve bana zarar vermek istemediğine inanmam mı gerekiyor? Beni aptal yerine koyuyorsunuz, efendim." Ve Lorelei aptaldan başka her şeydi. Kara Jack Rhys'le yollarını ayırma vakti gelmişti.

Kız arabadan atlamaya çalışırken korsan kolundan onu kendine doğru çekti. "Sana buna inanmayacağını söylemiştim."

Tutuşuna karşı mücadele eden Lorelei, onu tokatlamak için geri çekildi.

Yüzü karardı, önsezili bir hal aldı. "Yapma." Bu tek kelime, içinde şiddetli bir kasırgadan daha fazla güç taşıyordu.

Onun gaddarlığını test etmek istemediğinden yerine oturdu ve ona temkinli bir şekilde baktı. "Beni kaçırdırken burada sessizce oturmamı gerçekten beklemiyorsun değil mi?"

"Ben de tam olarak bunu yapmanı bekliyorum."

"Çok fazla kadınla birlikte , değil mi?"

Konuştığında sesi boştu ve kulaklarına garip geliyordu. "Etrafta yeterince bulundum."

"Şey," dedi, "sana kesinlikle hiç görgü öğretmemişler." "Ben bir

korsanım," diye alay etti. "Ne yani, bana şiir mi okutacaksın?"

Onun azarlaması karşısında omurgasını sertleştirdi. "Dün gece partide korsan gibi görünmedin. O zaman bir beyefendiydin."

"Evet, dün gece bir taverna fahişesi gibi görünmüyordunuz ama-" "Sakın

, " diye , ikinci kez görüşü donuklaşırken
Birisi ona öyle hakaret etmişti ki.

Tekrar güldü. "Özür dilerim Bayan Dupree. Masumiyetinizden hiç şüphem yok."

Korkusu katlanarak arttı. "Bu yüzden mi bana tecavüz etmek istiyorsun?"

Öfkeli bir bakışla onu kıstırdı. "Sana tecavüz etmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman bu ayrıntılı kaçırma neden?"

"Neden olmasın?" diye sordu kayıtsızca. "Ben , sen oradaydın, Lord Pasty Face oradaydı. Mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu."

Karnındaki düğüm daha da sıkılaştı. Araba toprak yolda sarsıla sarsıla ilerlerken koltuğun arkasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ne için bir fırsat?"

Atları rıhtıma doğru giden yolun solundaki çatala yönlendirirken cevap vermedi. Omzunun üzerinden geriye baktı, sonra ona baktı. "Bu bir oyunmuş gibi davranalım, olur mu?"

Ciddi miydi? Yoksa sadece deli miydi?

"Oyun mu?" diye öfkeyle soludu. "Ne oyunu?" "Şans ve kovalamaca."

Bu adam hiç doğru dürüst bir soruya cevap veremez miydi? Başka bir zaman olsa, onun hızlı düşünmesine saygı duyabilirdi; ancak söz konusu olan onun geleceğiydi. konuşuyorlardı ve bu adamın ne planladığını bilmek istiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani sen, benim küçük lepistesim, bir köpekbalığını yuvasından çıkarmak için kullanmayı düşündüğüm yemsin."

"Anlamıyorum."

"İstemediğini biliyorum," dedi, bakışları örtülüydü. "İstemiyorum. Bir süre misafirim olacağınızı söylemem yeterli."

Lorelei ilerideki rıhtımı görebiliyordu. Onun kendisini gemisine almasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Black Jack Rhys gibi adamların yakaladıkları talihsiz kadınlara neler yaptıklarına dair çok fazla hikâye duymuştu. "Davetiniz için teşekkür ederim ama gerçekten reddetmek zorundayım."

Bu kez kahkahası şeytaniydi. "Korkarım *gerçekten* ısrar etmek zorundayım." Jack arabayı onu incitmeyecek bir hıza yavaşlatır

yavaşlatmaz, Lorelei oturduğu yerden sıçradı. Elbisesinin etekleri arabaya takılıp eteğinde büyük bir delik açarken, kumaştan yüksek bir yırtılma sesi geldi. Bunu görmezden gelerek, nefesini kesen şiddetli bir gümbürtüyle yan üstü yere düştü. Yine de acıya boyun eğmeyi reddetti. Kendini itti yerden kalktı ve koşmaya başladı. Bacakları titreyerek, adam onu yakalamadan önce depoların ara sokaklarına ulaşabilmek için dua etti.

O yapmadı.

Jack'in kolları ona sarıldı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Düşerken Jack yuvarlandı, böylece vücudu darbeyi emdi ve Jack altta kalacak şekilde arabadan birkaç metre uzağa indiler.

Lorelei dirseklerini adamın göğsüne dayayarak ayağa kalkabilmek için adamın tutuşunu gevşetmeye çalıştı. Adam inledi ve Lorelei artık hareket edemeyinceye kadar kollarını etrafında sıktı.

Onun üzerine uzanırken çırpınmayı bıraktı ve o soğuk gri gözlere baktı. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı, şimdi onu sıkıca kavradığına göre ona ne yapabileceğinden korkuyordu.

Onu rahatlatmak için onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı. Kız tekrar koşmadan, adam onu yerden kaldırdı ve elini sıkıca kolunun üst kısmına doladı. "Dediğim gibi," dedi, "gerçekten ısrar etmek zorundayım."

Kız ayaklarını sürüyerek adamın elinden kurtulmaya çalıştığında, adam boğazından kısık bir sesle hırladı, sonra onu kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

"Kovalamacamızı yenilemeye hiç niyetim yok." Kendisini tekmelemesini önlemek için kolunu bacaklarına doladı.

Lorelei adamın sırtına vurmak için geri çekildiğinde, gömleğine yayılan koyu lekeyi gördü. Kaşlarını çatarak lekeye dokundu, sonra elini geri çektiğinde kırmızıya bulandığını gördü.

Kandı.

"Eğer o yarayı okşayacak olursan," diye uyardı Jack, "sırtına kırbaçla vurulduğunu görürüm."

Onun sözlerine aldırmayıp yine de vurmak istese de, daha akıllıca olanın itidalli davranmak olduğuna karar verdi. Bu, adı bile cinayet, kargaşa ve zalimliği simgeleyen bir adamdı.

Ayrıca, ne kadar iri olursa olsun, bu muhtemelen onu sadece kızdırdı. Ve Black Jack Rhys'in öfkelenildiğinde korkunç bir dev olduğuna dair iyi bir işaret almıştı.

Onu bir iskeleye taşıdı.

"Jack!" Bir adamın heyecanlı haykırışını duydu. "Tanrıya şükür, ben sadece..." Jack gemiye adımını attığında adamın sesi kesildi.

"Şimdi ne halt ettin sen?" diye sordu adam.

Jack onu güverteden geçirirken, merak ve şaşkınlık karışımı bakışla onlara bakan mürettebatın yanından geçip aşağıdaki güverteye inen merdivenden inerken onu görmezden geldi.

Adam geldi, ağzı hava almak için yutkunmaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

Duvara birkaç adımda bir yerleştirilen fenerler, Jack'in gömleğinden sızan kan lekesini nihayet görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Çirkin bir yaraydı ve Jack'in zavallı refakatçisini yere atıp yerine oturmasından kısa bir süre önce ateşlenen bir silahın sesini hatırladı.

Onları takip eden adam son derece yakışıklıydı ve yirmili yaşlarının başındaydı. Siyah saçları ve kahverengi gözleriyle neredeyse Jack kadar uzun boyluydu. Onu o gece daha önce meyhanede başka bir adamla konuşurken görmüştü ve o yaklaştığında sessizleşmesi ve onlara hizmet ederken odayı endişeyle taraması nedeniyle casus olduğundan şüphelenmişti.

Ama arkasındaki adam o kadar temkinli davranmamıştı.

"Dün geceki partideki kız bu mu?" diye sordu yabancı.

"Evet," diye cevap verdi Jack. "Sana söyledim yavrum, beni sandığın iyi tanıımıyorsun."

"Bu kadınla aranda ne var?" diye sordu adam Black Jack'e, biraz şaşkın görünüyordu. "Jack, etrafta dolaşıp varisleri kaçıramazsın. Delirdin mi sen?"

Jack homurdandı. "Bana öyle söylendi."

Lorelei yakışıklı yabancıya, "Beni sağla," diye yalvardı. "Lütfen beni tutmasına izin verme."

Adam konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı.

Lorelei biri yaklaşırken ayak sesleri duydu. "Tarık," dedi Jack selamlayarak.

"Adamları yelken açmaya hazırlayın. Ayrılıyoruz hemen."

"Emredersiniz, Kaptan."

Jack durakladı ve Lorelei yeni geleni görmeye çalıştı ama Jack onu öyle bir tuttu ki Lorelei'nin görebildiği tek şey koyu saçlı adamın yüzündeki şaşkın ifadeydi. Ayağa kalkarak başını fenerlerden birine çarptı.

"Kıpırdama kadın," diye tersledi Jack. "İhtiyacın olan son şey bir beyin sarsıntısı."

Lorelei canavarı boğmak için yumruklarını sıktı.

"Ve Tarık," dedi Jack, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı. "Takip ediliyorduk. Eğer ortaya çıkarlarsa, yaralamayı hedefleyin. Yapmanız yapın ama kimseyi öldürmemeye çalışın."

"Kaptan?" diye sordu adam, sanki emir kafasını karıştırmış gibi.

"Sadece . Adamlara bu gece bir İngiliz öldürenin kellesini alacağımı söyle."

"Emredersiniz, Kaptan."

Adam yanlarından geçerken Jack onu duvara doğru çevirdi.

"beni!" diye ısrar etti, bunun bir işe yaramayacağını biliyordu ama de deneme ihtiyacı hissediyordu.

Siyah saçlı adam öne çıktı ve ona doğru eliyle işaret etti. "Onu bırakmalısın Jack. *Senin* bile istediğinden daha fazla sorun çıkarıyor."

Jack'in kısık kahkahası onun tek yanıtıydı.

Şimdi onları takip eden adam da en az onun kadar Jack'i boğazlamak istiyormuş gibi . Lorelei, bu yabancı'nın kendisini esir alan kişi üzerinde bir etkisi olmasını umarak, "Lütfen onunla biraz mantıklı konuş," diye yalvardı. En azından öyle görünüyordu.

korsandan daha mantıklı. "Bu kadar yeter

Jack. Bırak onu gitsin."

Jack onu görmezden geldi. ", Macduff; ve ilk haykırana lanet olsun, dur, yeter."

Shakespeare mi? Kaşlarını çatarak düşündü. Korsanların kralı Shakespeare'den alıntı mı yapıyordu?

"Çok komik, Jack," diye hırladı siyah saçlı adam. "Macbeth'in kellesini kaybettiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Jack bir kapıyı açıp büyük bir kabinin ortasına doğru yürürken ve sonunda onu serbest bırakırken başka bir şey söylemedi. Kız hemen kapıya doğru koştu.

"Dur!" Jack öyle güçlü bir sesle kükredi ki, kadının bedeni istemsizce itaat etti.

Odayı geçti ve onun önünde durdu. Gözleri duygudan yoksundu, sertçe ona baktı. "Sizi kovalamaktan yoruldum leydim. Eğer bu odadan bir adım bile atarsanız, bunun için sizi öldürmek zorunda kalacağım."

Onun vahşiliğine dair söylentiler zihninde dolaşırken yutkundu. Hiç kimse Black Jack Rhys'in karşısına çıkıp da yaşayamazdı.

"Tecavüze uğramaktansa ölmek daha iyidir," dedi, sesi gerginlikten çatlıyordu.

Jack gözlerini devirdi. Siyah saçlı adama döndü. "Lütfen o kıza, uluslara karşı işlenen suçlar listemde tecavüzün yer almadığını söyler misin?"

"Bu geceye kadar adam kaçırma da yoktu."

Jack'in bakışı çeliği dövebilirdi. "Yardımcı olmuyorsunuz. Ve artık ikinizle de uğraşacak vaktim yok." Jack bakışlarını tekrar

Lorelei'a. "İngilizleri sağ salim geçene kadar burada kilitli kalacaksın. Rahatlamaya çalış ve yere yakın dur."

"Yere kadar mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, bir gülle duvara çarparsa kafanı kaybetme ihtimalin daha düşük."

"Bu bir şaka mı?" diye nefes nefese kaldı.

Adam cevap vermeyince, kadın siyah saçlı adama döndü. "Şaka mı yapıyor?"

"Hayır."

Jack cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Merak etme," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Eğer gemi batmaya başlarsa, söz veriyorum geri gelip kapının kilidini açacağım."

Midesi alabora olmuş bir tekneden daha hızlı battı.

Lorelei, iki adam odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatana kadar kıpırdamayacak kadar sersemlemişti.

Kapıya doğru koştu ve Jack kilitlerken tokmağı tıkırdattı. "Hayır!" Lorelei çığlık attı. "Gitmeme izin vermelisin."

Ama faydası olmadı. Jack kapıyı kilitledi ve o ve arkadaşı odadan uzaklaşırken kadın dinledi.

Lorelei yenilgiyle gözlerini kapadı. Kaderi mühürlenmişti ve lanetlenmişti.

Jack, biliyorum sen-"

"Dinle," dedi Jack, yukarı çıktıklarında Morgan'ın sözünü keserek. "Teğmen Justin Wallingford'a benim için bir mesaj iletmeni istiyorum."

"değil..." İsim Morgan'ın kafasında canlanırken onu izledi. "Wallingford mu?"

Jack başıyla onayladı. "Lord Wallingford'un oğluyla nişanlı."

Morgan'ın yüzündeki renk soldu. "Düşündüğün şeyi düşünüyor olamazsın."

Jack ağrıyan, yaralı omzunu ovuşturdu. Morgan'ı gemisinden çıkarmalı ve yarasına bakmalıydı. İsteyeceği son şey, skorunu eşitlemeye fırsat bulamadan kan kaybından ölmekti.

"Morgan, mektubu kendim yazacak vaktim yok. Ben gittikten sonra bunu senin yapmanı istiyorum. Wallingford'a onu *Isla de Los Almas Perdidos*'ta bekleyeceğimi söyle."

"Bu intihar, Jack."

"Hayır," dedi bakışlarını rıhtıma dikerek. "Bu bir intikam."

Morgan tekrar konuşmadan önce birkaç saniye boyunca ona ters ters baktı. "Thadeus'un bunu onaylamayacağını biliyorsun."

Jack, yaşlı Thadeus'u düşündükçe çenesinde bir gıdıklanma hissetti. Nazik ve kibar bir adamdı. Mesleği doktorluktu ve denizci olmayı seçmişti, Thadeus, Jack kaçtıktan sonra onunla arkadaş olmuş ve Robert Dreck'in korsan mürettebatıyla denize açılmak için anlaşmıştı. Robert korsanlıktan emekli olduğunda, yaşlı adam bir ticaret gemisiyle denize açılmayı seçmişti. Bu lanet olası savaş patlak verdiğinde Vatansever olan bir ticaret gemisi. Wallingford'un sekiz ay önce ele geçirdiği bir gemi.

O zamandan beri o piçi arıyordu.

Gözleri sertleşmişti, Morgan'a hırladı. "Eminim Thadeus da Wallingford onu ateşe verirken *Beyaz Güvercin*'in ana direğine bağlanmamı onaylamamıştır."

Jack Morgan'ın yanından geçmeye çalıştı, ama Morgan onun sağlam kolunu tuttu ve yüzünü ona çevirdi. "Yaşlı adamı sevdiğini biliyorum, Jack. Ama bırak

öldürülmeden önce git."

Yüzünü buruşturan Jack kolunu kurtardı. "mı? Bunu Isaiah Winston'ı yok etmek isteyen bir adam mı söylüyor? Ne zamandır o piçin peşindesin?"

"Bu farklı. O benim babamı öldürdü."

"Thadeus'un benim için ne olduğunu sanıyorsun?" Onun sesindeki acıyı duymaktan nasıl da nefret ediyordu. Jack ona hiçbir şeyin dokunmamış olmasıyla övünürdü. Ama Thadeus dokunmuştu. Acılarla dolu bir hayatta, Thadeus bildiği tek merhem olmuştu. Yaşlı adamın bilgeliği ve nezaketi Jack'i bütün ve akli başında tutan tek şey olmuştu.

Ekibine katılmadığı için yaşlı adamdan nefret ettiği zamanlar olmuştu. Eğer katılsaydı, şimdi güvende olurdu. Bunun yerine Thadeus o lanet Vatanseverlere katılmış ve kendini ele vermişti.

Hiç kurtulan olmamıştı. Wallingford mürettebatına alevlerden kaçan herkesi vurmalarını emretmişti.

Morgan ve Jack, Morgan sonunda içini çekene kadar birbirlerine dik dik baktılar. "Özür dilerim, Jack. Gerçekten üzgünüm. Ama bu sana kendini öldürtmenin Thadeus'u geri getireceğinden daha fazla huzur vermeyecek."

Bu sözler ona Thadeus'un ona söylediği son şeyi hatırlattı. *Bariş yapmadan önce kendini öldürtme, evlat. Şeytanın parmağını bile gerek kalmadan kendini cehenneme atan pek çok ruh vardır.*

Jack kendini cehenneme mahkum etmemişti. Dünya bunu ona uzun zaman önce yapmıştı. Artık annesinin çocukluğundan beri kulağına fısıldadığı lanetli kehaneti gerçekleştirme zamanı gelmişti.

"Notu sen mi yazacaksın Morgan?"

Morgan iç çekti. "Sana hayır diyemeyecek kadar çok şey borçluyum." Gözleri taşa döndü. "Lanet olsun sana, Jack. Sonun Thadeus gibi olursa seni asla affetmeyeceğim."

Jack, Morgan'ı rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedi. Ama onu teselli . Kader değişken bir şeydi. Bunu ikisi de biliyordu. Bir gün kader, tıpkı hayatındaki herkes ona ihanet edecekti.

Bu bekleniyordu.

"Hadi Morgan. Yapacak çok işim var."

Morgan acı bir kahkaha attı. "Seninle Kayıp Ruhlar Adası'nda buluşsun. Sen hasta bir adamsın, Jack Rhys. Tanrı ruhuna merhamet etsin."

Jack onun uzaklaşmasını izledi. Morgan o adanın önemini anlayan hayattaki tek kişiydi. Jack'in geçmişinin o kısmını bilen tek kişiydi.

Geleceğinin o kısmı.

Lorelei odasının ortasındaki ahşap masanın üzerine eğilmiş, çenesini katlanmış kollarına dayamıştı. Kulübe düşündüğünden daha büyüktü; bir köşede bir lavabo ve leğen, solunda da küçük bir yatak vardı. Önündeki büyük pencerelerden dışarıyı görebiliyordu. Charleston sahilinin giderek küçülmesini izlerken, fenerinin ışığı gece yarısı dalgalarına vuruyordu.

Jack'in onu içeri kilitleyip geleceğini düşünmesi için burada bırakmasının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti.

Ve ne kadar korkunç bir gelecek olduğunu hayal etti.

Belirsizlik içinde titredi. Zavallı Justin. Bunun için kendini suçlayacaktı. Jack onu ne durumda bıraktıysa o halde bulana kadar rahat etmeyecekti.

İçten içe, bunun için Justin'i suçlayabilmeyi diliyordu. Ama bu korkunç geceyi kabul eden oydu. Jack Rhys'i teşhis eden oydu.

"Justin'i dinlemeliydin!" diye tısladı kendi kendine. Justin onu tehlikeye karşı uyarmıştı ama kendi kibrinden güç alarak onu dinlememişti.

Nişanlısına ve babasına itaat etmeyi ne zaman öğrenecekti? Haddini bilmeden önce daha kaç fiyaskoyla yüzleşmek zorunda kalacaktı?

Odasının kapısı açıldı.

Lorelei yeni geleni karşılamak için ayağa fırladı.

Black Jack içeri girdi. Yüzünde hâlâ bir günlük sakal olmasına rağmen kıyafetlerini değiştirmiş ve yıkanmıştı. Odanın öbür ucundan bile temiz insan, sabun ve sandal ağacı kokusunu alabiliyordu.

Siyah pantolonu zayıf, kaslı kalçalarına ve uyluklarına tam oturuyordu ve ince cilalı, uçları şerit bir çift botun içine sokulmuştu. Siyah pamuklu gömleğinin boğaz kısmı açıktı ve mum ışığında parlayan pürüzsüz, bronzlaşmış göğsünü bir elin parmakları kadar gösteriyordu. Bal rengi uzun saçlarını koyu renkli giysileriyle keskin bir tezat oluşturacak şekilde arkaya doğru toplamıştı.

Yüzündeki ifade hem sert hem de keskin, yoğun ve yırtıcıydı.

Kim ve ne olduğu olmasaydı, inanılmaz yakışıklı bir adam olurdu.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi, sandalyesini koyarak. Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Hâlâ bana güvenmiyorsun."

"Yapmalı mıyım?"

Yüzü ciddileşti. "Hayır, yapmamalısın." Ona doğru ilerledi.

İçgüdüsel olarak, duvar geri çekilmesini durdurana kadar odanın diğer tarafına doğru geri çekildi.

Onu şaşırtarak, oturduğu masada durdu ve masanın üzerine küçük pirinç bir anahtar koydu. Ona baktığında

Soğuk ve ciddi bakışlarıyla onu kısırdı. "Bu odanın tek anahtarı bu." Lorelei mum ışığında altın gibi parlayan anahtara baktı.

"İsterseniz tüm yolculuk boyunca kapıyı kilitli tutabilirsiniz."

Bakışlarını anahtardan onun yüzüne kaldırdı. "Gerçekten bana tecavüz etmeyecek misin?"

Gözlerini kapatan Jack dişlerini sıktı ve sabır mücadelesi veren ve savaşı hızla kaybeden bir adamın yüz ifadesini takındı. "Hayır, Lorelei. Sana tecavüz etmeyeceğim."

Ona gerçekten inanabilir miydi?

Güvenilir olmadığını kendisi söylemişti. "Bütün bunlar ayrıntılı bir oyun mu? İhanet ederek bana işkence edebilmek için sana güvenmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Benim hakkımda hikayeler dinliyorsun, değil mi?" "Doğrular, değil mi?"

Omuz silkti. "Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı. Yıllar içinde öğrendiğim şey, gerçeğin asla o kadar kolay olmadığı. Ve her insan farklı bir gerçeklik görür."

Dün geceki partide onu düşündü. İnsanları bir aristokrat olduğuna nasıl kolayca ikna ettiğini. O zamanlar da onun dünyasının bir parçasıydı, burada, otoritenin mutlak sesi olduğu gemide taşıdığı aynı metanetli kibirle. Babasının partisine davetsiz olarak girip yakalanmamak için büyük bir özgüven ve cesarete sahip olması gerekiyordu. Ama o zaman, kendisine meydan okunmayacağını biliyor olmalıydı, muhtemelen hiç öğrenilmeden bu tür sayısız ilişkiye girdi.

Bu, onun bu adamla ilgili ilk içgörüsüydü. "İnsanların algılarıyla oynamayı seviyorsun, değil mi?"

Sorusuna cevap vermedi. Onun yerine, önünde durmak için hareket etti.

Lorelei kapıya doğru baktı ve koşarak geçip geçemeyeceğini merak etti. onu yakalamadan önce. Kız denemeye fırsat bulamadan, adam uzandı ve yanağına dokundu.

Hafif olmasına rağmen, dokunuşu ve ateşli bakışları onu esir aldı. Parmakları teninde sıcacıktı.

"Küçük Lorelei," diye nefes aldı. "Adını bir tanrıçadan alan ve bir savaşçının iç gücüne sahip olan. Benden korkmanı istemiyorum," diye fısıldadı ve bir şekilde bu sözler onu yatıştırdı. Tüm akla ve mantığa rağmen, konuştuğunda ona inanmıştı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Bakışları kızın dudaklarına kaydı ve konuştuğunda sesi sıcak ve davetkârdı. "Gemimdeki hiç kimsenin sana zarar vermeyeceğini bilmeni isterim. Özellikle de bana."

Adamın sözleri ve etrafında ördükleri büyü karşısında yutkundu. Kendini ona güvenmek isterken bulmasına neden olan şey neydi bu adamda? Adamın kokusu ve vücudundan yayılan sıcaklık ona yapışmıştı. Adamın teninin kendi tenine karşı duyduğu şefkat, onu adamın acımasız ününden daha çok korkutan bir alevi ateşledi.

Elini, kalbinin güçlü atışını parmak uçlarında hissedebileceği bir yere indirdi. "İşte," dedi sessizce. "Korkmuyor musun?"

"Biraz korku."

Onun dürüstlüğüne güldü.

Kapı çalındı ve onun samimi dokunuşuyla içinden geçen garip duygulara müdahale etti.

Jack bir adım geri çekildi. "Girin," diye .

Uzun boylu, seçkin görünümlü siyah bir kadın elinde bir kol dolusu kıyafetle içeri girdi. Bol bir etek ve canlı altın rengi kolsuz bir gömlek giymişti. Lorelei'den en fazla bir ya da iki yaş büyüktü,

Güzel bir yüzü vardı ve saçları doğal şekilde uzamış, orta kahverengi teni için çekici bir çerçeve oluşturmuştu.

"Ee," dedi kadın, sesi Karayip aksanıyla kalınlaşmıştı. "Bu gidip ailesinden çaldığın zavallı çocuk. Bunun için kendinden utanmalısın Kaptan Jack. Muhtemelen zavallı çocuğu yaşlılığından dolayı korkutmuşsunuzdur."

Şaşkınlık içinde Jack görünüyordu.

"Şimdi gitsen iyi olur," dedi Jack'e. "Tarık İngilizlerin yaklaştığını ve savaş için sana ihtiyacı söylüyor."

"Kavga mı?" Lorelei kalbi bir kez daha küt küt atarak sordu.

Black Jack omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bu bir savaş. Gecenin köründe işgal altındaki bir şehri terk eden bir gemiyiz..."

"Bunu nasıl komik bulabiliyorsun?" diye sordu, adamın gözlerindeki mizah karşısında ağzı açık kalmıştı.

"Bu kadar korkma Lorelei. Endişelenecek bir şey yok."

"Ölüm!" diye tersledi. "Ölüm kesinlikle endişelenecek bir şeydir."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Öyleyse korkma, güzel kız. Senin güvenliğin için o iblis gemilerini atacağım." Pencerelere doğru işaret etti. "Onları okyanusun derinliklerine göndereceğim ve bir daha asla senin en değerli kişiliğine karşı bir tehdit oluşturmamaya çalışacaklar."

Sağ elini avucunun içine aldı ve parmak eklemlerinin arkasını öpmeden önce elinin üzerine eğildi. Adamın nefesi kızın tenini gıdıkladı ve kız bu kadar küçük bir hareketin kendisinde yarattığı garip ürpertiye bastırmak için dudaklarını ısırıldı. "Sana veda ediyorum, güzel kız."

Doğruldu ve ona ateşli bir bakış attı. "Ama gitmeden ve en korkunç düşmanıyla yüzleşmeden önce, beni bir öpücükle uğurlamayacak mısın?"

Kadın itiraz edemeden, adam kollarına girdi ve dudaklarını onunkilerin üzerine indirdi. İtiraz edemeyecek kadar şaşırmış olan kadın, adamın dudakları dudaklarını açarken kollarının belini sıkıca sardığını hissetti.

Adam bir ustanın yeteneğiyle ağzını keşfederken başı dönüyordu. Erkek ve okyanus kokusuyla çevrili ve ellerinin altında esneyen sert kasların hissiyle büyülenmişti. Justin onu hiç böyle öpmemişti! Hiç böyle *hissetmemiştir*.

O tek öpücük dudaklarından, ağzından çok daha derinlere inmişti. Öpücüğün sıcaklığı vücuduna yayıldı, kanını ateşe verdi ve hassas yerlerinin ağrımasına neden oldu.

Tam artık kendi ağırlığını taşıyamayacağından korktuğu anda, adam geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. "Şimdi, eğer ölüm beni bekliyorsa, mutlu bir şekilde mezara gidebilirim."

"Sen delisin," diye nefes aldı.

"Hayır, sevgili Lorelei, ben sadece cennetin meyvesini tatmış bir adamım. Ve kaderin cilvesiyle yarın dorukların tadına bakacağım." Bakışları Lorelei'nin göğüslerine kaydı, göğüsler de karşılık olarak gerildi.

Sonra bakışları aşağıya kaydı. "Ve vadi."

Ondan uzaklaşırken yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. "Asla!" Nefes nefese kaldı.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Asla, asla, asla, asla, asla." Eli korsesinin üst kısmına gitti, bir sıra düğme ince keteni korsenin üzerine sabitliyordu. "Dua et de şu düğmeyi çöz."

Yüzü öfke ve utançtan kızaran Lorelei, Kral Lear'dan yapılan alıntıya gözlerini kısarak baktı. Hayatında ilk kez, babasının onu Shakespeare'in eserlerini öğrenmeye zorlayan tutkusu için minnettardı. "Gözlerin son kez bakıyor," diye alay etti. "Defol seni küflü haydut, defol."

Derin ve zengin bir kahkaha attı; kulaklarını müzikle doldurdu. "Oyunlarını karıştırıyorsun."

Cevap vermek için ağzını açtı.

Dışarıda bir top sesi duyuldu.

Jack kapıya doğru koştu, sonra durakladı ve yüzünü ona döndü. "Güzel düşünceler ve mutlu saatler sizinle olsun."

Ve sonra gitmişti.

Lorelei sersemlemiş bir halde kulübenin ortasında donakaldı. Bu adam hakkında ne d ş nece i hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yandan, büyük ozandan alıntı yapabilen bir beyefendinin zarafetine sahipti, diğer yandan ise bilinen bir katildi. Adı ölümle eşanlamlıydı.

"Suratını asma, burası o kadar da kötü değil," diye konuştu kadın kolundaki giysi ve benzeri şeyleri masanın üzerine bırakırken. Lorelei'ye açık bir dostluk havasıyla yaklaştı. "Bana Kesi derler."

"Sen de mi burada tutsaksın?" diye sordu Kesi'nin neden bir gemi dolusu korsanla seyahat ettiğini merak ederek.

Kesi başını salladı. "Kaptan Jack'in gemisinde hiç mahkûm yok. Ben onun levazım subayı Tarık'ın karısıyım."

Lorelei kaşlarını çattı. "Black Jack Rhys Tarık'la seyahat etmene izin mi veriyor?" "Elbette. Ben gemideki birkaç eşten biriyim. Di erleriyle tanışacaksın. yarın."

"Anlamıyorum," dedi Lorelei, Kesi'nin açıklaması karşısında kafası karışmıştı. "Korsanların gemilerinde sadece k le bulundurduklarını ya da kadınları kullandıklarını sanıyordum."

Kesi güldü. "Sen o masalları dinleme  ocu um. Bazı korsanlar böyledir ama Kaptan Jack  yle değildir." Kesi ilerledi ve onu Kolunu.

"Gel," dedi Kesi, onu nazikçe çekerek. "Pencerelerden ve lambaları söndürsek iyi olur. İngilizler gördükleri herkese ateş edecekler."

Lorelei'yi yatağa oturttu ve ardından ışığı hızla söndürdü. Daha fazla top patlarken oda ay ışığıyla yıkandı.

"Merak etme çocuğum. Kesi seninle kalacak." Kesi onun yanına oturdu.

Lorelei kendisini boğmak üzere olan korku düğümünü çözmek için boğazını temizledi. "Bu çok sık olur mu?"

"Çok sık değil." Kesi onun elini tuttu. "Korkma. Burada kimse sana zarar vermez."

"Black Jack de öyle dedi." "Ama yine

de ona inanmıyor musun?"

"İnanabilir miyim?"

"Ruhunla dinle, çocuğum. Ne diyor?"

"Bu gece evde kalmam ve odamdan hiç ama hiç çıkmamam gerektiğini söylüyor."

İki İngiliz firkateyni kovalarken gece gökyüzü ışıkla titredi. Jack siyah yelkenlerin açılmasını emretmişti, bu da İngilizlerin onları görmesini daha da zorlaştırıyordu.

Birkaç dakika sonra . Biniş önleyici ağın yanında dururken, düşünceleri bir güverte aşağıda bekleyen kadına döndü.

Daha önce hiç Shakespeare'den alıntı yapabilen bir kadınla tanışmamıştı. Ama Lorelei de muhtemelen daha önce bırakın okuyabilen birini, bir korsanla bile tanışmamıştı.

Bunun için Thadeus'a teşekkür etmeliydi. Ve Lorelei'ye kimin öğrettiğini merak etti.

O da onun gibi öğrenmeye karşı ? Yoksa benimsemiş ?

İçinden bir öğretmeninin de en az Thadeus kadar işinin başından aşkın olduğunu söylüyordu. Thadeus gibi birini Lorelei'nin okumak için yeterince uzun süre hareketsiz oturması gibi canlı. Hayır, o yaramazlık yapmayı tercih eden bir tipti.

"Geliyor!"

Bağırış üzerine sarsıldı.

Gözleri karanlığa alışmıştı, ay ışığının silüetini oluşturduğu güllenin gemisine doğru yükseldiğini görebiliyordu. Sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu ve doğrudan gemiye doğru uçuşmasını dehşet içinde izledi.
ikinci güvertenin pencereleri.

Lorelei'yi bıraktığı odanın penceresine doğru.

4

Jack, İngilizleri ya da savaşı düşünmeden, Tarık peşindeyken alt güverteye giden merdivene doğru koştu. Tek bir basamağa bile dokunmadan merdivenden aşağı kayd, sonra da dar koridorda son sürat ilerledi. İki kadının bulunduğu kamaraya doğru koşarken yaşadıkları panik birbirlerini besliyor gibiydi.

Kalbi içinde çarpan Jack, en kötüsünü bekleyerek kapıyı itip açtı.

Öfke ve kuşku arasında gidip gelen bir ses bakışlarını görmeyi en çok arzuladığı manzaraya, Kesi'nin önünde sapasağlam duran Lorelei'ye çevirdi.

Lorelei bir kez daha, "Bunun bir gülle olduğuna inanamıyorum," dedi.

İtiraf etmek istediğinden daha fazla rahatlamış olan Jack kapı aralığında

durakladı.

Tarık içeri girdi ve Kesi'yi kollarının arasına alarak göğsüne .

"Ah, kadın," diye azarladı Tarık. "Ödümü kopardın."

Kesi ona tekrar sarılırken kulağına "Ne endişeleniyorsun?" dedi. "Bize yaklaştı bile."

Lorelei Jack'e yaklaştı, gözleri dehşetle parlıyordu. Ölçmek için kollarını uzattı. "Bu kadar büyüktü."

"Sanırım zavallı çocuk aklını kaçırdı," dedi Kesi Tarık'tan uzaklaşırken sessizce. "Top yere düştüğü anda saçmalamaya başladı."

"Top yere düşmedi," diye düzeltti Lorelei. "Şu duvarı yıktı." Kış tarafın karşısındaki, güllenin sağlam meşe tahtaların büyük bir kısmını parçaladığı duvarı işaret etti. Kırılan camlarla birlikte bu duvar da gemide çirkin bir yara iziydi ama tamamen onarılabilirdi.

"Hayır," diye tekrar konuştu Lorelei. "Sözümü geri alıyorum. Duvarı parçaladı."

Lorelei'nin uzanıp gömleğinin önünü tutması onu şaşırttı. Yumuşak parmakları adamın boynundaki ete sürtünürken bir ürperti yarattı. malzemeyi avucunun içine aldı. Burnu neredeyse kendi burnuna değene kadar onu aşağı çekerek fısıldadı, "Hiç bir top mermisi sana bu kadar yaklaştı mı, yapanın sembolünü görebildin mi?"

"Aslında var," diye itiraf etti.

Gözleri büyüdü, sonra da öfkeyle karardı. "İyi o zaman, sen burada kal, ben eve gidiyorum."

Onu bırakarak kapıdan çıkmaya başladı. "Bir

sorun var Lorelei."

Durakladı ve ona bakmak için başını çevirdi. "Ne?" "Eve

dönmenin tek yolu İngilizlerden geçiyor."

Gözleri parıltısını kaybetti ve kötü niyetle ona odaklandı. "Senden nefret ediyorum, Kara Jack Rhys. Senden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."

Jack sadece gülümsedi, onun sözlerini alamayacak kadar eğlenmiş ve rahatlamıştı. "Sende güçlü bir duygu uyandırdığım sürece şikayet edemem. Korktuğum şey ilgisizlik, nefret değil."

Yumruklarını iki yana açarak onu daha da memnun etti. "İşimiz

bitti mi?" Kesi sordu.

Jack ancak o zaman, onlar kadınlarla meşgulken top ateşinin ne kadar geriye gittiğini fark etti. Kesi'ye baktı. "Öyle ."

Tarık, Kesi'nin koluna hafifçe dokunurken Jack', "Gidip emin olacağım," dedi. "Lütfen, güvenli olan odamıza gidin."

"Ben gidiyorum." Tarık görev yerine dönmek üzere kulübeden ayrılırken Kesi, Jack'in yanında durdu. "Odası yıkıldığına göre çocuğu nereye koyacaksın?"

Jack olasılıkları düşündü.

Lorelei'yi nereye koymak istediğini kesinlikle biliyordu. kendisinin de olduğu kendi yatağına. İşte bu gerçekten zevkli bir yolculuk olurdu. Düşüncesi bile tüm vücudunu yakıyordu.

Eğer onu odasında ikna edebilirse baştan çıkarması çok kolay olacaktı. Ama *bu* kolay olmayacaktı....

Sonra aklına şeytani bir düşünce geldi.

Onu öyle bir yere koyabilirdi ki, korunmak için koşarak odasına gitmesi garanti olurdu. Böylesine hassas bir terbiye ve hassasiyete sahip bir kadın için bir korsanın özel kamerasında kalmaktan bile daha korkunç olabilecek bir yer.

"Koridorun karşısındaki oda."

Kesi afallamış görünüyordu. "Bunu yapmayı düşünüyor olamazsın. Çocuk o odada o şeylerle nasıl uyuyacak? Ona sonsuza dek kabuslar yaşatacaksın. Bir bakar ve kapıya doğru koşar."

Fikir buydu.

Ama bunu Kesi'ye söylemeye cesaret edemedi. Bunun yerine Kesi'yi kendi tarafına için mantığını kullandı. "Onu koyacak başka bir yer yok...." Birkaç saniye boyunca derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. "Tabii *benim* kamaramı paylaşmak istemezse."

Lorelei'ye umut dolu bir bakış attı ve onun kaskatı kesilmiş duruşunu fark etti.

Umutsuz bir iç geçirdi. "Nedense bunu kabul edeceğinden şüpheliyim."

Lorelei, "Koridorun karşısındaki oda gayet iyi olacak," diyerek onun tahminini doğruladı.

Kesi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu söylemesinin tek nedeni o odada onu neyin beklediğini henüz görmemiş olması. Zalimlik ediyorsun Jack Rhys. Böyle korkunç şeylerin sana on katıyla geri döneceğini unutma."

"Uyarını duydum, Kesi. Şimdi Tarık hayatından daha fazla yıl kaybetmeden odana iyi olur."

"Ben gidiyorum. Ama o çocuk için doğru olanı yapsan iyi edersin, yoksa emin ol bir yığın sorun yaşayacaksın."

Kesi kulübeden ayrıldı.

Jack, bir kez daha yalnız olduklarını fark eden Lorelei'nin gözlerindeki öfkenin endişeye dönüşmesini izledi. O korkuyu orada görmekten nasıl da nefret ediyordu. Onu ısıtan, bakışlarındaki ateşi. Onun içindeki ateşe karşılık veriyordu.

"Beni büyük pencereli bir odaya koymak zorundaydınız," dedi, sesi hâlâ titriyordu.

En vahim durumlarda bile mizahı görebilme yeteneği ilgisini çekmişti. Çoğu kadın çılglık atar ve titrerdi. Ama o kendini çok iyi destekledi.

"Seni korkuttu, değil mi?" diye sordu.

Kadının bakışı buzları eritebilirdi.

Jack onunla daha fazla alay etmekten kendini alamadı. "Ah, şimdi, Leydi Lorelei, devam ve itiraf edin. Kanınız damarlarınızda dolaşıyor ve hayatınızda ilk kez macera duygusuyla sarhoş oluyorsunuz."

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak, "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığından eminim," dedi.

Onun önünde durmak için hareket etti, sonra eliyle uzandı ve bakışlarıyla buluşana kadar çenesini hafifçe eğdi. "Evet, öyle. Kaçışımız heyecan vericiydi ve bunu takdir ettiğini bilecek kadar ruhunu gördüm."

"Bah," diye cevap verdi.

Kızın yumuşak, narin çenesinin çizgilerini takip etti ve çıplak karnının etinin ne kadar daha yumuşak ve hassas olabileceğini merak etmekten kendini alamadı. "Söyle bana, soluk yüzlü İngiliz'in seni hiç bu kadar canlı hissettirdi mi?"

"Canlı mı? Az kalsın beni öldürtüyordun."

"Neredeyse hiç sayılmaz. Rıhtımda neredeyse elimden kaçıyordun ama kaçmadın."

Ondan bir adım geri çekildi ve kendini ondan korumak istercesine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen kötü bir adamsın."

Jack bu kesinlikle tartışamazdı. Bu özel kadın söz konusu olduğunda kötü niyetli, şeytani bir adamdı.

Yavaşça arkasından dolaştı ve onu kendine çekme dürtüsüne direndi. Kulağına fısıldamak için eğildi. "Evet, az önce sana hayatının en unutulmaz deneyimlerinden birini yaşatan kötü bir adam. Çocuklarınıza ve torunlarınıza düzinelerce kez anlatacağınızı biliyorum."

Saçının ipeksi bir tutamını omzuna attı ve kollarında beliren ürpertiye, bluzunun ince pamuğunun altındaki göğüslerinin sıkışmasını fark etti. Gözlerini kapatarak o gergin tepelerin tadına bakmanın, dilini onların üzerinde gezdirmenin ne kadar tatlı hayal etti....

"Bahse girerim Jason senin hiç çarptırmamıştır," dedi kasıklarının azgın ateşine teslim olmadan önce dikkatini dağıtmak için.

İşte bu onu yeniden heyecanlandırdı. Adamın dokunuşunu elinin tersiyle itti ve iki adım öne çıktı. "*Justin* beni koruyor!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun pozunu taklit etti. "Bu gece meyhanede *Jason*'ın seni koruduğunu görmedim. Sen kaba bir ayı tarafından mincıklanırken o neredeydi?"

"Seni bekliyordu," dedi zaferle.

"O zaman, benim yakalanmamın onun gözünde senin erdeminden daha değerli olduğunu bilmek gururumu okşadı."

Ellerini kulaklarına götürdü. "Derhal kes şunu. Bunu senden daha fazla duymayacağım. Justin beni canından çok seviyor ve sen sadece kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve önce sağ elini sonra da sol elini dudaklarına götürerek kadının parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Gerçek çoğu zaman kafa karıştırıcı."

Kadın sertleşti ve ellerini adamın avuçlarından çekti. "Hayır, gerçek asla kafa karıştırıcı değildir."

"O zaman söyle bana, gerçek nedir?"

"Gerçek şu ki sen adalete teslim edilmesi gereken kara yürekli bir alçaksın. Savunmasız mürettebata saldırıyor ve onları ölüme terk ediyorsun."

Acı kahkahası . Kadının yanağını avucunun içine aldı ve onu çevirerek tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Tepeden tırnağa silahlanmış bir gemi dolusu adam ne zamandan beri savunmasız sayılıyor? Peki ya İngilizler? Donanma mı? Onları savunmasız mı

görüyorsunuz?" Kaşlarını çatı. "Ama sen-"

"Justin ve adamları tuzak kurarken *sırtı* yaralı olan benmişim gibi görünüyor Lorelei." Başını eğdi. "Söyler misiniz lütfen, bir adam açık denizlerde bir gemiye nasıl pusu kurabilir? Beni gökten düşebilecek uçan bir gemisi olan bir sihirbaz mı sanıyorsun?"

"Kesin şunu. Daha fazla dinlemeyeceğim. Gerçeği biliyorum. Sen sadece Jason'dan şüphe etmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Justin."

"Jas..." Adamın ona ne söylediğini anladığında sesi kesildi. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Beni eve götürmeni istiyorum, hemen şimdi."

"Seni eve götürüyorum. Gerçekleri bilmeden insanları yargılayabileceğin güvenli küçük dünyana geri dön. Gerçekten Lorelei, beni hayal kırıklığına uğratıyorsun."

"Seni hayal kırıklığına uğratıp uğratmamak umurumda mı sanıyorsun Jack Rhys?"

"biliyorum. Ben sadece senin hor görmenden başka bir şeye layık olmayan alçak bir korsanım."

"Aynen öyle."

"Kesinlikle," dedi abartılı bir iç çekişle. "O zaman gelin Leydi Lorelei, sizi kendi küçük odanıza götüreyim. hayatın acımasız gerçekleri. Bu kadar rahat büyüme gerçekten güzel olmalı. Şahsen ben bilemem."

Ve bununla birlikte, kadının yüzündeki öfkeli kızgınlığı görmezden geldi, topuğunun üzerinde döndü ve onu odadan çıkardı.

Jack, kadının onu bu kadar çabuk yargılamasının kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu. Beşikten ayrılmadan önce, insanların ona yakıştırdığı iğneleyici sıfatları görmezden gelmeyi öğrenmiş, hatta yıllar geçtikçe bunlardan zevk almaya başlamıştı.

Sadece doğru mezar taşını kullanmadığına karar verdi. Evet, işte buydu. O kendisini bir aşık olarak görmesini isterken, kadın onu bir korsan olarak görüyordu.

Kadınlar ona tapıyordu. Her zaman öyle olmuşlardı ve o da kadınların kaptislerine ve ruh hallerine boyun eğmelerini beklemeyi öğrenmişti. Ama Lorelei öyle değildi. Ona karşı direnişi göstermelik olmaktan öteydi. Sinir bozucu olmaktan da öteydi.

Zorluydu.

Ve Jack Rhys iyi bir meydan okumayı

severdi. Çok uzun sürmediği sürece.

Ve ondan çok daha uzun süre uzak kalmak istediğinden çok daha uzundu. Onun dikenli savunmasını kırmanın ve fahişeyi ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Küçük koridoru geçtiler ve adam bir kapıya üç kez vurdu. Lorelei kaşlarını

birbirine yaklaştırarak korkuyla bir adım geri çekildi.

"Kim var orada?"

Jack o anı canlandırmaya karar verdi. "Kimse yok." "O

zaman neden kapıyı çaldın?"

Yüzü onunkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi ve korkunç bir ses tonuyla fısıldadı. "Sen uyurken seni rahatsız etmesinler diye ruhları korkutuyorum."

Kızın yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkardı, sonra koridordaki tutucusundan bir fener çıkardı. Sırtını kapıya dayadı, sonra açtı ve kızın yüzünü izleyebilmek için odaya doğru geri geri yürüdü.

Odayı aydınlatan her geri adımda yüzü bir ton daha soluklaşıyordu.

Zafer. Tatlı, zevkli zafer neredeyse onun olacaktı. Tadını . Ya da daha doğrusu, neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Bakışları odanın içinde bir totemden diğerine geziniyordu. "Bunlar da ne?" Nefes nefese kaldı.

"Kafalar," dedi basitçe, çeşitli şekillerde bükülmüş yaklaşık otuz koyu kahverengi kafayla kaplı duvarlara bakarken. "Tam olarak küçültülmüş kafalar. Onları bir süre önce bir kafa avcıları adasından aldık."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama kızın rengi bir ton daha solmuştu. "Neyin adası?"

"Kelle avcıları. Düşmanları ve yabancıları öldürüp kafalarını koparırlar."

Yüzündeki kuşku dolu ifadeyle bakışlarını ona dikti. "Seninkini küçültmediler."

Jack kabul etti. "Doğru, ama bunun tek nedeni şef ve adamlarından acımasız olmamdı."

Bakışları şüpheyeye dönüştü. "Neden bu kadar çok kafanız var?"

Jack feneri yatağın yanındaki toz kaplı sandığın üzerine bıraktı. sonra başını kaldırdı ve tekrar onunla bakışlarını kilitledi. "Uzak, keşfedilmemiş bir adada bir sürü hazine gömüyorduk ki aniden etrafımız ada yerlileriyle çevrili."

Tamamen yalandı. Birincisi, Jack hayatında hiç hazine gömmemişti. Haksız kazançlarıyla yatırım yapmayı tercih etti. Ve ikinci olarak Kafalar bir İspanyol ticaret gemisinden alınmıştı. Jack'in mürettebatı, mahkûmları korkutarak sırlarını ifşa etmelerini sağlamak için onları buraya asmaya karar vermişti. Jack adamlarının bu odayı böyle bir amaçla kullanmasına asla izin vermemişti; bu fikrin her zaman gülünç olduğunu düşünmüştü.

Yarın maaşlarını arttırmak zorunda kalacak.

Lorelei'nin yanında durdu ve sesini korkutucu bir fısıltıyla gizledi. "Çıplak vahşilerdi, çılglık atıyor ve bizi uzun süre öldürmeye çalışıyorlardı, Korkunç mızraklar. Ama durumu tersine çevirmek fazla bir şey gerekmedi. Bir kaç Kılıç darbelerim ve barut dolu el bombalarım ile onları bir güzel patakladık."

Kadının gözlerini şüphe bürüdü ve adam biraz fazla abarttığını fark etti. Kendini geri çekmeden önce geri çekilerek hikâyeyi bitirdi. "Onları bozguna uğrattıktan sonra şef, canını bağışlamam ve adasını terk etmem şartıyla kelleleri bana teklif etti. Eğer gemimi onlarla süslersem yenilgiyi asla tatmayacağıma yemin etti."

Bakışlarını tekrar odanın içinde gezdirirken alt dişlerinin arasına sıkıştırdı. Hiç şüphesiz onun kamarasında uyuma fikri Bayan Dupree'ye cazip gelmeye başlamıştı.

Kendini arsız hissedenden Jack duvardaki karanlık, tüyler totemlerden birini kaptı. "Daha yakından bakmak ister misin?" diye sordu, totemi ona doğru yaklaştırarak.

Lorelei bir gıcırtyla koridora geri atladı.

Jack onun tepkisine gülümsedi. "Sana zarar vermez, gerçekten. Ne de olsa tamamen ölüler."

Dudağını kıvırdı. "İğrençsin."

"Belki de. Ama bu oda kadar iğrenç değil... hmmm?" Cesurca, sarayına

hitap etmek üzere olan bir kraliçe gibi dimdik durdu. Konuşmadan önce onu alaycı bir ifadeyle süzdü. "Seninle beş dakika daha geçirmektense bu odada sonsuza kadar kalmayı tercih ederim."

Jack bir kaşını kaldırdı. Ne orospusu? Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Ona. Açık denizlerin en büyük aşığı Jack Rhys'e mi? Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir şey söylememişti!

Erkeklik gururu incinmiş olan adam şaşkınlıkla ona baktı. "Geceyi kamaramda geçirmektense gerçekten burada geçirmeyi mi tercih ediyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "İçinde olmamanız koşuluyla kamaranız oldukça kabul edilebilir olacaktır."

"Peki ya olsaydım?"

"O halde kayıp kafalar arasında yer açın derim. Bu gece gruplarına yeni bir üye katılacak."

Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Yanlışlıkla, bu odadaki tek bir bakışının bile onu kollarına atıp kaçmasına neden olacağını düşünmüştü.

Daha önce hiçbir kadın ona karşı *bu kadar* isteksiz olmamıştı. Ne de olsa ünlü bir adamdı. Görünüşü konusunda kibirli olduğundan değil - yani, aşırı derecede değil.

Tabii bir de zaman zaman fazlasıyla hak ettiği şöhreti vardı ama geçmişte kadınlar bunu bile çekici bulmuştu. Evet, yataklarında tehlikeli bir erkeğin olmasının cazibesi pek çok kadının soğukluğunu gidermişti.

Lorelei'nin blöf yaptığına karar verdi. Öyle olmalı.

Elindeki kafayı duvara geri koyduktan sonra, kapı aralığında temkinli bir şekilde duran Lorelei'ye yaklaştı.

"Yani benimle yatmaktansa buradaki tüm bu adamlarla yatmayı mı tercih ediyorsun?"

Hiç istifini bozmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Daha önce de söylediğin gibi, onlar tamamen öldü, sen ise-"

"Oldukça canlılar."

"Evet."

"O zaman sanırım soru : Kimden daha çok korkuyorsun? Onlardan mı, benden mi?"

"Bu bir korku meselesi değil, efendim. Bu sadece bir tercih meselesi. Onların iğrenç arkadaşlığını sizinkine tercih ederim."

Düşüncesizce uzandı ve parmak eklemiyle çenesinin yumuşak alt tarafını okşadı. Kadın bakışlarını gizledi ama yine de dokunuşunun onu etkilediğini biliyordu. Nasıl olmasın ki? "Ve gerçekten de benim arkadaşlığımı iğrenç mi?"

"Evet, ve alçakça."

"Aşağılık biri miyim ben?" dedi, çok eğlenerek. "Yazık o zaman. Seni büyüleyici buluyorum."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Ve kendimi tutsak buldum. farklılıklarımızın özü olduğuna inanıyorum. Şimdi izin verirseniz, yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

"Yalnızlık mı? Sevgili Lorelei, sanırım bu gece sen uyurken sana eşlik edecek bir misafir ordun olacak," dedi başlarını işaret etti.

Ürperdi.

"Fikrinizi değiştirmek için çok geç değil."

"Senin hakkında mı? Senin hakkındaki fikrimi asla değiştirmeyeceğim *Kara Jack Rhys*." Başını öne eğdi. "Kadın her zaman vefasız ve değişken bir şeydir."

"İnsan her zaman vefasız *ve korkunç* bir şeydir."

"Buna Justin de dahil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Ah, tam düşündüğüm gibi. Sonuçta o bir erkek değil."

Yanakları öfkeyle karardı. "İşte kapı ve içinden geçmenin bir yolu var. Şimdi onu kullan."

"Nasıl istersen."

Yüzünün tüm rengi kaybolmuştu ve bir anlığına şaşkın görünüyordu.

Jack onun solgunluğu karşısında durakladı.

"Bu sözleri bana asla söyleme," diye fısıldadı.

Şaşırان Jack başını salladı. Onun bu şekilde tepki vermesine ne sebep olmuştu?

Soğukkanlılığını yeniden kazanarak boğazını temizledi. ". Sizi yeni arkadaşlarınızla baş başa bırakayım. Ama fikrinizi değiştirirseniz, benim

Koridorun sonundaki kabin," dedi ve doğru kapıyı işaret etti. "Kapıyı çalmanıza bile gerek yok."

"Beklemeyin."

"İyi o zaman, kendini evinde hisset."

"Yapacağım," dedi ve kapıyı adamın yüzüne kapattı.

Jack çıkmazın acı tadını yutarken dişlerini sıktı. Kesinlikle kurnaz biriydi. Yüksek ruhlu ve bir hataya kadar keyifli.

direnişi, teslim olmasından alacağı hazzı artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bu onun en büyük intikamı ve en büyük zaferi olacaktı.

Ve onun düşündüklerine rağmen, ona sahip *olacaktı*. Ne de olsa hayatı boyunca yenilgiyi tatmamıştı.

Lorelei yalnız kaldığı için rahat bir nefes aldı. Ta ki arkasını dönüp yüzüne bakmaya başlayana kadar...

"Cesaret," diye nefes aldı kendi kendine, içini çekerken bile. "Ölüler sana zarar veremez."

Hayır, ama kesinlikle onu korkutuyorlardı.

Muhtemelen duvar boyunca dizilmiş üç düzineden fazla kafa yoktu. Ama ona üç bin tane gibi gelmişti. Ve karanlık, kösele gibi şeylerin her biri, içlerindeki şeytani bir ışıkla parıldamasını beklediği o karanlık boş yuvalarla doğrudan ona bakıyor gibiydi.

Öfkesini saklandığı yerden çıkarmaya zorlayarak, bunun kazanacağı bir savaş olduğuna karar verdi.

"Sen Lorelei Dupree'sin," dedi kendi kendine, azalan cesaretini toparlamak için. "Sen Anne Bonny ve Anne Dupree'nin torunusun."

Bonny bu kafaların onu korkutmasına asla ama *asla* izin vermezdi."

Hayır, Büyükanne-Anne şeytanı boynuzlarından tutup yere sererdi. Babasının da sık sık belirttiği gibi, o büyükannesinin baştan yaratılmış haliydi.

Bu düşünceyle, duvardaki iğrenç şeylerden birini, onu oraya asan deri kordondan nazikçe kopardı. Üst dudağı kıvrıldı, küçük yatağın üzerine yerleştirmek için yavaşça hareket ederken onu kol uzunluğunda tuttu.

Tam eğildiği sırada, yüksek sesle bir kapı çalındı.

Telaş içinde çılgık atarak kafayı yere düşürdü ve kapıya doğru döndü, kapı da hızla açıldı.

Jack kapının girişinde durdu, yüz hatları sert ve endişeliydi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı, çarpan kalbini titreyen eliyle kapatarak. "Seni düzenbaz, ödümü kopardın!"

Güldü. "Hiç

komik değil."

"Benim durduğum yerden."

İçindeki öfke cızırdadı ve korsana hak ettiği dayığı atacak kadar uzun bir süre erkek olmayı diledi. "Peki o zaman, dışarıda durmanı ve beni rahat bırakmanı öneririm."

"Hiç-" Durakladı, sonra hızla, "Kesinlikle. Sadece bunları size verebilmek için döndüm."

Ona bir kol dolusu giysi uzattı. Bu, Kesi'nin diğer odada ona teslim ettiği paketin aynısıydı.

Sertçe aldı. "İyi geceler, Kaptan Rhys."

İki parmağını alnına götürdü ve kapıyı kapatmadan önce onu sahte bir selamla süpürdü.

Lorelei kalbi durana kadar uzun ve derin nefesler aldı. "Onun dev, senin de genç olduğunu farz et," diye fısıldadı. Justin'le çocukken oynadıkları oyunlardan birini hatırladı.

Justin her zaman imdadına yetişirdi. Onu hiçbir zaman hayal kırıklığına ve bu sefer de bir istisna olmayacağından emindi.

Bir ya da iki gece sonra Justin onları yakalayacaktı. Bir ya da iki gece....

Lorelei giysileri yatağın yanındaki sandığa yerleştirirken yutkundu ve sonra kafaları toplamaya geri döndü. Bir ya da iki gece boyunca şeytanın kendisiyle savaşıırken, sağ salim eve dönmeyi diledi.

Jack Rhys. Şeytan, korsan, alçak ve...

Yakışıklı. Bu yüzeysel bir şeydi ama aynı zamanda çok doğruydı. Aynı zamanda çekici ve zekiydi. Ona söylendiği gibi değildi.

"Kimsin sen, Kaptan Jack?" diye sordu son kafayı yatağa bırakırken, sonra hepsini bir battaniyeyle örttü.

Kafalar için güvenli bir torba yapana kadar battaniyenin tüm köşelerini dikkatlice yukarı kaldırdı. Birbirlerine nasıl fark etmemeye çalışarak kapıyı açtı ve onları koridora bıraktı.

Rahatlayarak iç çekti, kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı.

Bu korsanın planını bozacaktır. Ve iyi ki de kurtulduk.

Kafalar olmasa da odanın yeterince katlanılabilir olduğunu düşündü. Küçük karyola bir duvara yaslanmış, üstü tozla kaplı sade ahşap bir sandığın yanına yerleştirilmişti. Yarın bunu düzeltecekti.

Şimdilik dinlenmesi gerekiyordu.

Odayı geçerek uzandı ve bir sonraki hareket tarzını hesaplarken çarşafının kûf kokusunu görmezden çalıştı.

Keşke bu eylemin ne olması gerektiğini bilseydi.

Lorelei uykusundan uyandıktan sonra saçlarını tarayıp örerken bir yandan da içinde bulunduğu durumla ilgili ne yapacağını düşünüyordu. Odasında pencere olmadığı için günün hangi saatinde olduğundan emin değildi, ancak Duyabildiği hareketliliğe bakılırsa sabahın geç bir saati olmalıydı. Buna şaşmamalı. Korkunç bir gece geçirmiş, dönüp durmuş, en ufak bir seste uyanmıştı. Babası için ve Justin'le yaşadıklarından dolayı endişeleniyordu.

Kendilerinden geçmiş olacaktı, gerçi kendisi de daha iyi durumda değildi. Kesi dün gece onu teselli etmeye çalışmış olsa da, Kaptan Jack hakkında hâlâ şüpheleri vardı. Ve özellikle de Kaptan Jack'in ona karşı niyetleri konusunda.

Şeytan niyetini, şeytan da adamı alsın.

Onunla bu oyunu oynamaktan bıkmıştı. Gecenin yarısını onu neden kaçırdığını merak ederek geçirmişti. Onu tuzağa düşürmeye çalıştığı için Justin'den intikam almak için miydi, yoksa korsan Lord Wallingford'un peşinde miydi? İkinci ihtimal çok uzak görünse de, Justin babasının adını söylediğinde Jack'in yüzünde beliren ifadeyi hatırlamadan edemiyordu.

Jack, Lord Wallingford'dan nefret ederdi. Bundan ve Jack yem olduğunu söylemişti. Bu düşünce onu ürpertti. Kimsenin onu kullanmasına izin vermeye niyeti yoktu, özellikle de nişanlısının ya da müstakbel kayınpederinin peşinde olan bir adamın.

Tamamladığı örgüsünü omzunun üzerinden atarak kapıya yöneldi.

Açtı ve durakladı. Dikkatini çeken ilk şey suydur
Birisi onun topladığı kafaları çıkarmıştı. Oradan, onu takip etti

Kaptanın odasına baktı. Çok uzakta değildi ama yine de oraya gitmeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi.

Kamarasında yalnız olsalardı korsan ne yapardı? Gerçekten

bilmek istiyor muydu?

Ya da daha kötüsü, mürettebattan biri onu yolculuğunda yalnız bulursa ne olurdu?

Sanki düşüncelerine cevap verircesine, sağdan yaklaşan ayak sesleri duydu. Gerildi, odasına geri kaçmaya ve kapıyı davetsiz misafire çarparak kapatmaya hazırdı.

", değil mi?"

Kendine rağmen, Jack'in zengin bariton sesini kulaklarına hoş gelen bir müzik olarak buldu.

Bu bölgeyi kimin yönettiğini belli eden erkeksi bir çalımla ona doğru yürüdü. Saçları rüzgârda savrulmuştu ve koridorun donuk ışığı sol kulağındaki küpenin altın renginde parlıyordu. Yüzünde bir Yaramaz bir görünüşü vardı.

"Evet, uyandım ve sizinle konuşmak istiyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken gözleri parlıyordu. Adam tam önünde durdu ve kadın aynı anda iki dürtü hissetti. Biri ona doğru bir adım atmak, böylece onun tatlı erkeksi kokusunu daha iyi içine çekebilecekti, diğeri ise odasının güvenliğine çekilmektir.

Sanki onun çelişkili düşüncelerini sezmiş gibi kolunu kapıya dayadı çerçeveyi başının üzerine koydu ve . "Benimle yalnız kalmak için can atıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Konuşurken tatlı nefesi tenini gıdıkladı. "İtiraf et aşkım, beni karşı konulmaz buluyorsun."

"Seni sinir bozucu buluyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Biliyor musun, bu kesinlikle sahip olduğun bir ego. İkinizi birden ağırlamak için inanılmaz büyük bir odanız olmalı."

Kahkahası . "Kulübem aslında yeterince büyük de barındırır." Uzandı ve saç örgüsündeki bir tutamı düzeltti. "Ve konu benim yatağıma gelince-"

"Yatağımla ilgilenmiyorum," dedi, yatağının neye benzeyebileceğine dair bir görüntü canlanırken adamın sözünü kesti. "Ne de seninle ilgili başka kişisel bir şeyle."

Alınmak yerine umursamazca omuz silkti. "Daha yazık o zaman. Diğer kişisel şeylerin yanı sıra yatağımanın da oldukça enfes."

"Beni şok etmeye mi

çalışıyorsun?" "Eğer öyle

olsaydım?"

"Daha iyisini yapmalısın. Annen sana bir kadını baştan çıkarmanın yolunun kabalık olmadığını öğretmedi mi?"

Yüzündeki şakacılık kaybolmuştu. Çok ileri gitmişti ve şimdi adamın yüzündeki siyah, acımasız ifadeyi görünce, bu adamın kendisine atfedilen dehşeti yapabileceğinden hiç şüphesi kalmamıştı.

"Annemin bana ne gibi dersler verdiğini asla bilmek istemezsin," dedi, alçak sesi soğukluğuyla korkutucuydu. "Şimdi izin verirsiniz, yerine getirmem gereken görevlerim var."

"Bekle," dedi Lorelei, endişelerini giderene kadar onun gitmesine izin vermek istemiyordu. "Hâlâ konuşmam gereken bir konu var."

Yavaşça, kaskatı kesilerek, yüzünü ona döndü.

Şakacı öfkeli haline o kadar hızlı geçmişti ki, kadının başı döndü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ve insanlar ona asabi diyordu.

"Evet?" diye sordu soğukça.

Kendine olan güvenini pekiştirerek onun gözlerinin içine baktı. "Lord Wallingford senin için ne ifade ediyor ve ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? Peşinde olduğun kişi , değil mi? Beni aldın çünkü Justin'in babasının benim için gelmesini sağlayacağını biliyordun."

Hiçbir duygu göstermedi. Sanki bir heykele hitap ediyormuş gibiydi. "Bana bu soruları sormadan önce, küçük Lorelei, bence cevapları isteyip istemediğini kendine sormalısın."

"Tabii ki cevapları istiyorum. Neden istemeyeyim ki?"

"Nedenmiş o?" diye sordu karşılığında. "Ondan neden nefret ettiğimi düşündüğünü söyle bana." "Çünkü bulduğu her korsanı asmaya yemin etti." Gözleriyle onunla alay etti. "Ne kadar da safsın."

"O zaman hangi nedenlerle?" diye sordu, onun üstün tavrından tedirgin olmuştu.

"Odana geri dön Lorelei," dedi iç çekerek. "Orada güvendesin."

"Neyden güvende?"

"Benden, hayattan, her şeyden."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dişlerini sıktı. "Benimle bu oyunu oynamayı bırakıp sadece sorularıma cevap verir misin?"

Sonunda cevap verene kadar aralarında sessizlik hüküm sürdü. "Evet, Gabriel Wallingford'un seni almaya gelmesi için seni ben götürdüm."

"Ondan neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü bana ." "Peki

neden?"

"Çünkü öyle."

Muhtemelen alabileceği en iyi cevabın bu olduğuna karar veren Lorelei hafifçe geri çekildi. "Elbette onun dikkatini çekmenin başka yolları da olduğunun farkındasınızdır."

"Doğru, oğullarından birini öldürebilirdim."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki, bu onu şaşkına çevirdi. "O zaman neden yapmadın?"

"Benim amaçlarıma uymuyordu."

Onun bu gereksiz sözleri karşısında gözlerini devirdi.

Korsan onun önünde durmak için hareket etti. Her ne kadar hala bir soğukluğa rağmen, onun kendisine duyduğu arzuyu hissedebiliyordu. Bu, ilk karşılaştıkları andan beri hissettiği bir arzuydu ve aniden anlamıştı.

"Beni baştan çıkarmak intikamının bir parçası mı? Bu ayrıntılı kaçırma olayı ilgili, değil mi? Justin'i de beni kaçırdığın gibi kolayca kaçırabilirdin ve Lord Wallingford yine de peşinden gelirdi. Ama sen onu almadın."

Başını salladı. "Çok zekisin."

Nedenini bilmiyordu ama cevabı onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve bu onu kızdırdı. "Zamanını boşa harcıyorsun, biliyorsun."

"Öyle miyim?"

"Evet. Justin'i seviyorum."

"Aşk," diye alay etti. "Aşk, erkeklerin kadınları suçluluk duymadan yataklarına çekmek için uydurdukları bir yalandan başka bir şey değildir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmak mı? Bunun doğru

olduğunu biliyorum."

"O zaman sana daha çok acıyorum. Aşksız bir hayat boş bir hayattır."

"Aşksız bir hayat mutlu bir hayattır."

Yukarıdaki cennet, ama o kalın kafalıydı. Yoksa bunu sadece onu tedirgin etmek için mi yapıyordu?

"Aşık olmanın heyecanını hiç tatmadın mı?" Lorelei sordu. "Özel biri sana yaklaştığında kalbinin hızlandığını hiç hissetmedin mi? Her günün her anını tek bir kişiyle geçirmeyi özledin mi?" "Buna

şehvet denir."

"Buna aşk denir."

"O zaman evet, sayısız kez aşık oldum. Aslında, şu anda aşığım. Tek düşünebildiğim senin çıplak bedenini benimkine sarmak. tadım-"

"Kastettiğim bu değildi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, yüzüne sıcaklık .

"Söylediğin şey buydu."

Telaşa kapılan kadın, adamın kışkırttığı sinir bozucu öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Yanağını avucunun içine alıp başparmağıyla çenesini okşarken bakışları derinleşti. Dokunuşu onu yaktı ve yüzünü avucuna çevirip o avucun etini tatmamak için tüm gücünü harcadı.

Ama dokunuşu sıcak, büyülü ve davetkârdı.

Ve bu daveti kabul etmek istediğini fark etti.

Onu sert göğsüne doğru çekti ve bir koluyla belinden kavradı. "daha önce hiç düşünmediğin zevkleri gösterebilirim, tatlım. Sen ve kız arkadaşların birlikte kıkırdadığınız onca zaman boyunca sana neler verebileceğimi bir kez bile hayal etmedin."

Karnında kötü bir arzu dönüyordu ve bir yanı onu eğitmesi için yalvarıyordu. Bu kadar yakışıklı bir adamı tutmak nasıl olurdu? Yani Tehlikeli mi?

Dokunuşuyla içini yakıcı bir arzuyla dolduran biri.

Bu delilikti ve o da bunu çok iyi biliyordu. Kendisi için konuşulmuştu ve o bir kanun kaçağıydı. Kurtarıldığı anda hayatı sona erecek olan aranan bir adam.

Bedeni ne düşünürse düşünsün, o bir mantık yaratıydı ve mantık, aralarında iyi bir mesafe bırakmasını gerektiriyordu.

"Ben bunun olmasına izin vermeden önce dünyanın sonu mutlaka gelecektir. Senden istediğim tek şey yokluğun."

Sahte bir üzüntüyle başını eğdi. "Ve sana vermeyi reddettiğim tek şey de bu."

"O zaman büyük bir hayal kırıklığı

yaşayacaksın." Gözlerinde mizah dans ediyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu

biliyorum."

"Şimdi bu kadar ukala olan kim?" diye sordu.

"Hâlâ sensin. Ben sadece gerçekleri biliyorum."

Güldü. "Ben de öyle ve gerçekler açıkça gösteriyor ki hiçbir kadın bana karşı koyamaz. En azından uzun süre."

Bu ne küstahlık, diye düşündü, ona öfkelenerek. Şimdiye kadar nefes almış en kibirli adam olmalıydı. Nefret ettiği bir şey varsa o da bu tür kendini beğenmiş tavırlardı.

Birinin Black Jack Rhys'e terbiye dersi vermesinin zamanı gelmişti. Birinin ona erkekliğin her şeyi olmadığını göstermesinin zamanı gelmişti.

Ve o kesinlikle bu göreve hazırды.

"Sizi temin ederim ki Kaptan Rhys, sizin en şüpheli cazibenize karşı koyabilirim. Ben kendimi size teslim etmeden çok önce siz diz çöküp bana olan sonsuz aşkınızı ilan edersiniz."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Lorelei bunu . miydi? Bunu bir karşılaştırma olarak söylemişti ama şimdi kelimeler ağzından çıktığına göre, bunu düşündü.

Küçük parmağıma dolayamayacağım bir erkek doğmadı.

Parti gecesi bu övünme çok basit görünmüştü ama Jack'e , belki de bu kadar kolay kontrol edemediği tek adamla tanışmış olabileceğini düşündü.

Hayır, o karar verdi.

Jack Rhys bu kez dengiyle karşılaşmıştı.

"Evet, bu bir meydan okuma. Sen benim bedenime sahip olmadan önce ben senin kalbine sahip olacağım."

5

Jack'in kahkahası kulaklarında dalgalandı. "Jack Rhys bir kadının önünde diz çökmüş, sonsuz aşkını ilan ediyor. İşte bu saf fanteziden doğan bir düşünce."

"Tam tersine," dedi Lorelei kibirle, karşı cinsle yaşadığı deneyimlerden güç alarak. Justin'in de bu fikre güldüğü bir zamanı hatırlıyordu. Ama sonunda onu kazanmıştı ve bu sefer de kazanacağından emindi. "Erkekler, tüm inkârlarına rağmen, bir erkeğin kadınlarla aynı duygulara sahiptir. daha fazla."

"Peki bunu nasıl anladınız?"

"Sen hayatını intikam için yaşıyorsun. Ben kendi hayatımı huzur için yaşıyorum. Söyle bana, kimin hayatı daha duygusal, daha değişken?"

"Kimin hayatının daha sıkıcı olduğunu kesinlikle

söyleyebilirim." "Ah, işte buradasın, çocuk."

Lorelei başını çevirdiğinde Kesi'nin Jack'in birkaç dakika önce kullandığı merdivenden indiğini gördü. Kesi kollarında yeşil pötikareli bir kumaşla kaplı küçük bir sepet tutuyordu. "Orucunu bozman için sana biraz ekmek ve peynir getiriyordum."

Kadının nezaketine bir kez daha minnettar olan Lorelei, onları ayıran kısa mesafeyi yürüdü ve yiyecek sepetini kadının elinden aldı. "Teşekkür ederim, biraz açlıktan ölüyorum."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm." Kesi Jack'i selamladı. "Omzun nasıl?"

"Aslında zonkluyor."

Kesi'nin gözleri parladı. "Hep diyorsun."

Korsan onlara hitap etmek için öne doğru yürüdü. "Eğer siz hanımlar bana izin verirseniz, yerine getirmem gereken görevlerim var." Lorelei'nin yanında durdu ve sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla konuştu. "Ve planlamam gereken bir baştan çıkarma."

Utanç alevleri yanaklarını yaktı. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Gözlerinde kendinden emin bir ışık parladı. "Hayır, Lorelei, inkârlarını boşa harcayan sensin."

Jack ayrılırken Kesi kaşlarını çatarak onlara baktı. "Bu da neydi şimdi?"

Lorelei dudaklarını büzdü, böylesine hassas bir konuyu bir yabancıyla paylaşmak istemiyordu. "Önemli bir şey değil."

"Hadi o zaman, yukarı çıkıp biraz temiz hava alalım. Gerçekten çok güzel bir gün."

Lorelei tereddüt etti. "Orası güvenli mi?"

"Evet," dedi Kesi. "Burada dünyanın herhangi bir yerinden daha

güvendesiniz." "Ama korsanlar-"

"Sana dokunmayacaklar, çocuğum. Kaptan Jack onlara size kaşlarını çatan herhangi bir adamın canını alacağını söyledi bile. Ve hiçbirinin Kaptan'ın yüzüne bakmaya istekli olmadığına güvenebilirsiniz. gazap."

Omurgasına bir ürperti yayıldı. Jack mürettebatının gözünü bu kadar korkuttuğuna göre korkunç biri olmalıydı. Korkunç adamların korkması iyiye işaret değildi.

"Şimdi bana surat asma," diye azarladı Kesi. "Bu seni doğadan önce yaşlı gösterecek. Şimdi gel bakalım. Diğer kadınların hepsi seninle tanışmak istiyor."

Sepeti kolunun altına alan Lorelei, onu ana güverteye çıkan merdivene kadar takip etti.

Korsanlarla dolu bir gemide olduğu ve korsan sürüsünün kralı onu baştan çıkarmaya yemin etmişken bilinmeyen bir yere doğru yol aldığı gerçeğini düşünmediği sürece güzel bir sabah olduğunu varsayıyordu.

Ama Kesi'nin bir adım gerisinden güverteyi geçerken topladığı kaba bakışlar düşünüldüğünde, başka bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Etrafında genç erkekler bellerine soyunmuş, yelkenleri çekmeye, güverteyi temizlemeye, kaportaları cilalamaya ve daha binlerce iş yapmaya çalışıyorlardı. Şiddetli rüzgâr saçlarının arasından esiyor ve çalışan mürettebatın müstehcen şarkılarını ve küfürlerini yukarıya taşıyordu.

Kesi'nin dün gece ona getirdiği elbise, rahatsız edici olacak kadar dar olan göğüs kısmı hariç her yerine uyuyordu. Koyu yeşil bir elbiseydi. Kısa kollu bir kambrik giysiydi ama gerçek bilinse, kalın, büyük boy bir yün çuvala sarınmak . Erkeklerin ona bakmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Yürümeye devam ederlerken, geminin pruvasında birlikte duran üç kadından oluşan bir grup dikkatini çekti. En yaşlısı, kırklı yaşlarının ortasında, tuzlu ve biberli saçlarıyla tombul bir kadın, elinde büyük bir gümüş servis tabağı tutarken, daha genç iki kadın da etrafta dönen martı sürüsüne ekmek kırıntıları atıyordu.

"Başına dikkat et Alice, sonuncusu neredeyse şapkanı uçuracaktı," dedi yaşlı kadın yirmi dört yaşlarında genç bir kadını geri çekerken

daireler çizen kuşlar.

"Sen devam et Mavis. Ben ne yaptığımı biliyorum," diye tersledi genç kadın kuşlara bir avuç ekmek daha atarken. "Ayrıca, bu senin fikrindi."

Ufak tefek bir esmer olan üçüncü kadın dirseğiyle Mavis'in yan tarafına vurdu ve Kesi ile Lorelei'ye doğru başını salladı.

Alice'kolunu bırakan Mavis, tüm yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme yaydı. "Vay, vay. Bu da misafirimiz olsun."

Kesi onu iyice görebilmeleri için kenara çekildi ve Lorelei birden kendini tamamen mahcup hissetti, sanki bu kadınlar onu olası bir rakip gibi ölçüp .

"Bu Lorelei Dupree." Kesi, Lorelei'nin koluna hafifçe dokundu. "Zavallı çocuk. Kaptan Jack gitti ve gecenin bir yarısı onu çaldı."

"Bir erkeğin gecenin bir yarısı bir kadını kaçırmaması gerçekten de kötü bir şey," dedi Alice sesinde alaycı bir tonla.

Kesi, "Bu, alınmak istemediğiniz zamandır," dedi.

Mavis aralarındaki kısa mesafeyi geçerken, " ver onları," dedi. Alice'e dilini şaklattı. "Alice kaptanın seni gemiye bu kadar kolay taşımamasını kıskanıyor. Zavallı Billy onu ailesinin penceresinden dışarı taşıırken belini kırdı."

"İma etmenize içerliyorum, Bayan Mavis. Onu kıran benim ağırlığım değildi." Alice'in yanakları kıpkırmızı oldu. Yumruklarını sıkarak Mavis'in önünde durdu ve Mavis'e Billy'nin nasıl düştüğünü göstermek için eliyle işaret etti. "Aşağı inerken merdivenden kaydı."

Mavis homurdandı. "Sen öyle diyorsun."

"Hanımlar, lütfen." Kesi durmak için hareket etti. "Lorelei siz ikiniz böyle devam ederken ne düşünecek?"

Mavis, Lorelei'ye doğru dönerken iyi huylu bir tavırla, "Bizim kaba saba biri olduğumuzu düşünüyor olmalı," dedi. "Bizi affetmek zorundasınız. Bu Burası o kadar sıkıcı oluyor ki ben ve Alice sırf yapacak bir şeyimiz olsun diye birbirimize sataşıyoruz."

Lorelei'nin midesindeki düğüm gevşedi ve sanki onu gruplarına çoktan kabul etmişler gibi kadınlardan hazır bir dostluk hissetti.

Kesi üçüncü kadını öne doğru çekti. Kız kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve utangaç bir şekilde çenesini aşağı eğdi.

"Bu Sarah Little. Aşçıyla evli."

Sarah başını Lorelei'ye doğru eğdi ve cömert bir gülümseme sundu.

"Konuşamıyor," diye açıkladı Alice.

"Ama bir kuşu gibi ıslık çalabilir ve gözlerinizi yaşartacak tatlı bir bisküvi yapabilir." Mavis son ekmek parçasını kuşlara fırlattı, sonra elini beyaz önlüğüne sildi. "Benim adım Mavis Browne ve geminin kılavuz kaptanının eşiyim."

Alice öne çıktı. "Ben de Alice Young-blood. Kocam Billy." Durakladı, Lorelei'nin omzunun ötesine baktı, sonra sesini yükseltti. "Ve eğer sana aval aval bakmayı bırakmazsa, önümüzdeki bir ay boyunca Pazar günleri yalnız uyumasını sağlayacağım."

Lorelei başını çevirdiğinde genç denizcilerden birinin yanaklarının karardığını gördü. "Ben sadece sana bakıyordum, aşkım."

"Vay be," diye alay etti Alice. "Gözlerinin nerede olduğunu gördüm, Billy-boy. Ve eğer onları kafanda tutmak istiyorsan, en iyisi görevler."

Billy direklerden birine tırmanmadan önce ona sevimli bir sırıtış attı.

Sarah tabağı Mavis'ten önce elleriyle birkaç hızlı hareket yaptı.

Kesi, "Gemiye hoş geldiniz diyor ve konuşmadığı için kendisini ahmak görmeyeceğinizi umuyor," diye yorumladı.

Kafası karışan Lorelei, Kesi ve Sarah arasında bir ileri bir geri baktı. "Nereden biliyorsun..."

"Kocasını eskiden sessizlik yemini etmiş bir rahipti," diye açıkladı Mavis. "Ona elleriyle konuşmayı öğretti. Hepimiz onunla konuşabilmek bunu öğrendik."

Lorelei bu fikre çok sevindi ve ilgisini çekti. "Ben de öğrenmek isterim."

"Biz de sana göstereceğiz çocuğum," dedi Kesi. "Ama şimdilik hepimizin yapması gereken işler var."

Alice iç çekti. "Neden hep söylüyorsun, Kesi? Açıkça söylüyorum, sen ev işlerine bağımlısın."

Alice tabağı aldı ve Lorelei'ye veda eder gibi bir bakış attı. "Sonra konuşuruz, ev işlerinden sonra." Alice, Sarah'yı bir merdivene doğru götürdü.

"İğne kullanmayı biliyor musun?" Mavis Lorelei'ye sordu.

"Neden, evet, evet öyleyim." Muhtemelen kendisini kaçırınlar için çalışmak üzere kaçırılmış olması onu rahatsız etmeliydi ama . Ne de olsa, bütün gün hiçbir şey yapmadan oturmaktansa her şey tercih edilebilirdi.

"O zaman erkeklerin kıyafetlerini onarmamda bana yardım edebilirsin."

Kesi geminin güvertesinden boş bir kova aldı. "O zaman ikinizi yalnız bırakıp kendi işimle ilgileneyim." Sarah ve Alice'in gittiği yönün tersine doğru ilerledi.

Mavis, Lorelei'yi güvertede büyük bir gömlek, pantolon ve çorap yığınının beklediği gölgelik bir yere götürdü. Lorelei'nin durduğu yerden bakıldığında

görev.

"Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?" Lorelei sordu. "Zamanın başlangıcından beri mi, yoksa sonsuza dek mi?"

Mavis güldü ve kış güvertenin altındaki küçük bir tabureye oturdu. "Göründüğü kadar kötü değil." Başka bir tabureyi işaret etti ve Lorelei oturdu. "Aslında bunu yapmak hoşuma gidiyor, çünkü burada temiz havada oturabiliyorum."

Kahvaltısını açarken Lorelei güzel bir sabah olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Mavis taburesinin yanında duran küçük dikiş setinden bir iğne ve beyaz iplik aldı. "Ben başlarken sen de yemeğini ye. Üzerine biraz ağırlık koymalısın yoksa denize düşeceksin."

Lorelei güldü. Arkadaşı Amanda bu konuda tartışabilirdi ama Mavis'ten çelişkiyi duymak güzeldi. Süt şişesinin tıpasını açtı ve Kesi'nin sepete koyduğu fincana biraz döktü. Dibinde duran küçük yeşil bir şişe gördü. Onu çekip çıkardı, mantarını açtı ve bir nefes çekti. Neredeyse hiç kokusu yoktu.

Mavis, "Bu Kesi'nin uyku toniği," diye açıkladı. "Uyku

toniği mi?"

"Evet, hepimiz bir noktada bunu yaşadık. Geceleri uyumakta güçlük çekeceğinizi düşündüğüne şüphe yok."

Gerçek bundan daha açık söylenemezdi. Şişeyi tekrar kapattıktan sonra, kullanıp kullanmayacağından emin olmadan sepete geri koydu. Yine de, bir gün işine yarayabilir diye yanında bulundurmak güzeldi.

"Peki, ne kadar zamandır..." Lorelei arkadaşını kırmayacak bir kelime bulmaya çalışırken durakladı.

"Korsanlar mı?" Mavis sordu. "Kelimeyi söyleyebilirsin. Burada hepimiz ne iş yaptığımızı biliyoruz."

Yanakları kızardı. "Gücendirmek istememiştim-"

Mavis homurdanarak onun sözünü kesti. "Gerçekler beni rahatsız etmez. Bunu sadece yalanlar yapar." Mavis bir erkek çocuğuna aitmiş gibi görünen küçük beyaz bir gömlek aldı. Sol kolundaki küçük bir yırtığı onarmaya başladı. "I

Muhtemelen bizi canavar olarak gördüğünüzü biliyorum ama bırakın da sizden iki kat daha uzun yaşamış kadın size canavarların her yerde var olduğunu söylesin. Bu gemide alışık olduğunuzdan daha fazla kötölük bulamayacaksınız."

Lorelei tartışmak istedi ama Justin onu kurtarana kadar sahip olmayı umabileceği tek müttefiklerini yabancılaştırmamak için bundan kaçındı. Yine de Mavis'in korsanların davranışlarını nasıl mantıklı bulabildiğini anlamıyordu. Onlar denizlerde dolaşıp talihsiz kurbanlar arayan katiller ve zorbalardı.

Elbette Mavis'in korsanlarla birlikte yaşayabilmek için şiddeti rasyonalize etmesi gerekiyordu. Aksi takdirde suçluluk duygusu onu çıldırtacaktı.

Mavis omzunun arkasından baktı ve bakışları spekülatif bir şekilde daraldı. ", Bay Kit, sonunda varlığınıza bizi onurlandırmaya karar verdiniz mi?"

Lorelei başını kaldırdığında on bir yaşlarında bir çocuğun arkasında durduğunu gördü. Kahverengi saçlı ve parlak yeşil gözlü yakışıklı bir çocuktu. Sanki onu ölçüp biçmeye çalışıyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu. Ne hissettiğini anlayamıyordu; Jack'in duygularını kamufle etme yeteneğine sahip gibi görünüyordu.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordu Lorelei'ye.

Lorelei böyle tuhaf bir soru karşısında kaşlarını çattı. "Sarı." "Sarı," diye alay etti. "Bu bir kız rengi."

"Kit, davranışlarına dikkat et. Daha kendini ona tanıtmadın ve şimdiden onu aşağılamaya başladın. En azından seni tanıyana kadar iyi bir delikanlı olduğunu düşünmesine izin ver."

Mavis'in sitemini duymazdan gelerek bir adım öne çıktı. "Ben Kristopher," dedi Lorelei'ye elini uzatarak. "Ama çoğu kişi bana Kit der."

Lorelei onun uzattığı eli sıktı. "Seninle tanışmak bir zevk, Kit."

Onu bir kez daha ölçüp biçerken yanında durmak için hareket etti. "Yani, sen Dün geceki ganimet. Biraz , değil mi?" Mavis'e baktı. "Muhtemelen onu geri atmalıyız. Elde tutmak için çok küçük. Üzerinde bir erkeğin tutabileceği kadar et yok."

Mavis'in ağzı açık kaldı. "Seni küçük yaramaz!" diye azarlayarak ayağa . "Bunun için kışını bronzlaştıracağım."

Kız ona ulaşamadan Kit ters yöne doğru kaçmaya başladı.

Lorelei onun sözleri karşısında afallayarak, bir merdivenden aşağı atlamadan önce güvertede çevik bir kedi gibi fırlayışını izledi.

Mavis yerine otururken, "Ne tuhaf bir çocuk," dedi. Belki de "kaba çocuk" demek daha doğrudu. "Kimin bu çocuk?"

"Doğruyu söylemek gerekirse şeytanın," dedi Mavis nefesinin altından. İçini çekti ve Lorelei'nin Kit'e ait olduğunu fark ettiği gömleği alıp kolunu onarmaya geri döndü. "O Kaptan Jack'in oğlu."

Beklenmedik haber ona bir darbe gibi çarptı. Lorelei bir kez daha Kit'in uçtuğu yöne baktı. Jack Rhys'in bir çocuğu mu vardı?

Çocuğun annesi neredeydi? "Annesi

kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben buraya gelmeden önce öldüğü söylendi. Kesi, kaptanın çocuğu yanına aldığını ve o zamandan beri ona baktığını söyledi."

"Bu oldukça sıra dışı, değil mi?"

Mavis ipliği ikiye ayırdı, sonra iğneyi bir kenara bıraktı. "Kaptanla ilgili çoğu şey olağandışı."

Lorelei geminin küpeştesinde durmuş, okyanusa bakıyordu. Gemi suyun yüzeyinde süzülürken güneş ışığı beyaz örtülü dalgaların üzerinde oynayıyordu.

Saatlerdir Mavis'le birlikte oturmuş dikiş ve şimdi tüm vücuduna kramp girmişti. Boynunu ovuşturarak, gergin kaslarını esnetmek için başını eğdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

üzerinden baktığında kaptanın arkasında durduğunu gördü. "Ne istiyorsunuz?"

diye sordu.

Ona rağmen kalbini yükselten bir gülümsemeyle gülümsedi. Yorum yapmadan bir adım öne çıktı ve ellerini nazikçe omuzlarının üst kısmına koydu. Onu hayrete düşüren bir şefkatle, kasılmış kaslarına masaj yaptı.

Lorelei onun dokunuşunun verdiği zevke karşı gözlerini kapattı. Elleri sihir gibi işliyor, gerginliği çözüyor ve onu rahatlatıyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Hmm," diye nefes aldı, onun uzman dokunuşundan daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar keyif alıyordu.

Jack, Lorelei'nin boynundaki sertliği ovarken teninin yumuşaklığından keyif alıyordu. Rüzgâr saçlarının dağınık dallarını etraflarında savuruyor ve batan güneş gözlerinde parlıyordu.

Ama gerçekten odaklanabildiği tek şey elbisesinin arkasındaki küçük beyaz düğmelerdi. Parmaklarıyla açtığını hayal edebildiği düğmeler, kadının etini dokunuşuna daha fazla açıyordu.

Dudaklarını onun her santiminde gezdirmek, kokusunun, teninin tadını çıkarmak için nasıl da can atıyordu.

"Söyle bana Lorelei," diye fısıldadı kulağına. "Ben yaklaştığımda ne düşünüyordun?"

"Justin."

Jack hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Eğer yaptığı son şey bu olacaksa, o adamın adını kızın sözlüğünden silecekti.

"Peki ya şimdi?"

"Justin'in ellerini boynumda görse ne kadar öldürmek isteyeceğini düşünüyorum."

İlk eğilimi ellerini çekmek oldu ama bunu yapıp da Justin Wallingford'dan korktuğunu düşünmesine izin verirse lanet olsun. Böyle bir süt çocuğu yavrusundan korkması için ekvatorda soğuk bir gün olması gerekirdi.

"Peki beni öldürseydi ağlar ?" sormadan edemedi.

"Senin için mi?" diye sordu kısa bir kahkaha atarak. "Neden ben..." Sesi kesildi ve Rhys'i şaşırtan bir şekilde bakışları yumuşak bir karşılama ifadesine dönüştü. "Neden evet, Kaptan Rhys. Sizin için ağlardım."

Bu onun oynadığı bir oyundu. Bunu gemisini tanıdığı kadar iyi biliyordu.

Yine de kelimeler yankılanıyordu. Ama Jack Rhys ölürse kimsenin onun için ağlamayacağı gerçeği kadar değil

"Ne kadar yetenekli bir yalancısınız leydim. Bunu unutmamalıyım."

Onun sözleri karşısında sertleşti ve çekildi. "O zaman ikimiz de Kont Arnaulf Hapsburg oluyoruz."

"Ah evet, iyi kont," dedi gülerek. Sonra yüzünü gizledi Kontun aristokrat aksanıyla konuşuyordu. "Ama söyleyin bana, *milovidnost*, o gece benimle kaçmanızı isteseydim, beni takip etmez miydiniz? dünyanın sonuna kadar?"

"Seni koridorun sonuna kadar takip ."

Çok çabuk karşılık verirdi. Engellemeye çalışmak çok zordu. Hiç bu kadar keskin zekâlı bir kadın tanımamıştı ve onun kişiliğinin bu yönüne bayılıyordu.

"Lorelei, Lorelei, Lorelei, beni kont olarak sevdiğini ne zaman itiraf edeceksin. Eğer o solgun yüzlü soylularınızdan biri olsaydım, partinizdeki diğer küçük züppeler gibi bana yakın olmak için kendi ayağınıza çelme takardınız."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "mi? Beni arayanın sen olduğunu hatırlıyor ."

Sanki ruhunun derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi bakışlarıyla onu yokladı. "Peki bu neden oldu?"

" sevimliydin."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sevimli mi?"

"Evet. Canlı ve ruhani," dedi, saçından kopan bir tutamı örgüsüne geri sokarken. "Sanki hapsoldüğü ormanlık zeminden kaçmak isteyen bir sis gibi."

"Pardon?"

Jack korkuluklara yaslandı ve o gece partide onun hakkında fark ettiği gerçeği söyledi. "Justin'den kaçıyordun. Seni gördüm."

"Bilmen gerekiyorsa, Justin'in botlarından kaçıyordum. Ondan değil."

"Botlarından mı?"

Boğazını temizledi ve artık gözlerini görememesi için başını aşağı eğdi. "Ayak parmaklarımı çiğniyordu."

Kadının ifşaatı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden bana senin Dans etmeyi sever. Onun duygularını kurtarmanız ne kadar asilce," diye alay etti. "Bu arada sen seviyor musun?"

Yukarı baktı. "Ne yapayım?"

"Dans etmeyi sever misin?"

Bir şey söylemedi ama gözlerindeki bakış yüksek sesle konuştu. O yaptı.

"Yani kendini bir ömür boyu ezilmiş ayak parmaklarına mahkum edip Bayan Wallingford unvanına sahip misiniz?"

Yüzü inançla parlıyordu. "Justin'e sahip olmak için kendimi bir ömür boyu ezilmiş kemiklere mahkûm edebilirim."

İşte bu acıttı. Olması çok daha fazla. "Peki sevgili Justin bu sarsılmaz sadakati kışkırtmak için ne yaptı?"

"Beni güldürüyor." "Güldürüyor mu?"

"Evet. Gülün. O benim arkadaşım ve sırdaşım."

"Biliyorsun," dedi Jack ona doğru eğilerek, "sırdaşlar kötü aşıklar olur. Bütün sırlarınızı bilirler."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Parmağının ucuyla kulağının dış hatlarını çizdi. "Seni kolayca eğitebilirim."

"Eminim denemek istersiniz. Ama gördüğünüz gibi hiç ilgimi çekmiyor."

Adamın açıkça görebildiği şey, dokunuşunun kızın teninde neden olduğu küçük tüycükler ve hızlı nefes alışığıydı. İster kabul etsin ister etmesin, dokunuşu onu ısıtmıştı.

"Peki o zaman," diyerek onu şakaya vurdu ve ayağa kalktı. "Benimle ilgilenmediğinize göre, akşam yemeği için hazırlanabilmeniz için size odanıza kadar eşlik etmeme izin verin."

"Akşam yemeğimi odamda yemek istiyorum."

"Ve akşam yemeğinizin benim masamda servis edilmesini isterim." Daha doğrusu, onun kendi masasında servis *edilmesini* istiyordu. Evet, ona ziyafet çekebilirdi.
haftalarca onun etini sevdim.

"O zaman açlıktan ölmek isterim," dedi sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi. "Çocukça davranma Lorelei. harcamaya gerek yok. Ne de , Eminim sevgili Justin'in seni bir deri bir kemik ve görmesini istemezsin. Yemek yemelisin yoksa tüm gücünü kaybedeceksin ve benimle savaştacak hiçbir şeyin kalmayacak."

"Bu durumda..."

Usluca onun dirseğini tuttu ve kendisini aşağıya götürmesine izin verdi.

"Nasıl oluyor da centilmenliği biliyorsun?" diye sordu odasına doğru giderlerken.

"Bir centilmen olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen bir korsansın," dedi basitçe, sanki bu ona onun kişiliği ve cesareti hakkında tüm ipuçlarını veriyormuş gibi.

"Bütün korsanlar temelden doğma değildir," diye hatırlattı ona.

"O zaman siz bir beyefendi misiniz?"

Jack ona doğumu hakkında doğruları anlatmak için hiç vakit kaybetmedi. "Ben aşağıların en aşağısıyım, Leydi Lorelei," dedi ve sanki ilk kez tanışıyorlarmış gibi önünde eğilerek durakladı. "Karşınızda sürekli sarhoş olan bir fahişenin piç oğlunu görüyorsunuz."

İsteddiği gibi, sözleri onu şok etti.

Ve o durduramadan hikâyesinin geri kalanı ortaya çıktı. "Karayipler'deki adi bir genelevin arka odasında fahişelerin ve denizcilerin arkasını temizleyerek büyüdüm."

Gözlerinde yaşlar buğulandı. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Şimdi şok olma sırası ona gelmişti, çünkü onu koridorda gezdirmeye devam ediyordu. Bu geçmişinin aşırı basitleştirilmesiydi ama asla inkâr etmeye çalışmadığı bir geçmişti. Annesinin ne olduğundan saklanmıyordu. Sadece kendisinin ne olduğundan.

Ve babasının kim olduğunu.

Ama tepkisi kafasını karıştırdı. Geçmişi hakkında hiç kimse bu kadar duygusal tepki vermemişti. Kendisi bile.

"Olma. Beni bugün karşınızda gördüğünüz korsan yaptı."

"O zaman iki kat üzgünüm," diye fısıldadı. "Zekân ve yeteneklerin göz önüne alındığında, daha iyi koşullarda hayatta ilerleyebileceğine eminim."

Adam durdu, kadının sözleri onu derinden ısırdı ve öfkesini artırdı. "Bu dünyanın bir ucundan diğer ucuna gittim. Çok az görmediğim ve daha azını yapmadığım şeyler." "Ama hiç

sevmedin."

Jack gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyü bastırdı. "Konuya geri döndük, öyle mi?"

"İster kabul edin ister , bence her şey dönüp dolaşıp buna geliyor."

"Sen gözü yaşlı bir romantiksin." Odanın kapısını açtı ve içeri girmesi için geri çekildi. "Bir saat içinde yemek yiyeceğiz. Senin için Tarık'ı göndereceğim."

Lorelei korsanın odasına gidişini izledi. Adam sinir bozucuydu.

Ve şaşırtıcı.

Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Ya da neye inanacağını. Adam çelişkiler yumağıydı.

Ve derinlerde bir yerde, adamın meydan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Onu çözmeye çalışmanın zorluğunu seviyordu.

Odasına adımını attı, sonra dondu kaldı. Öğleden sonra birileri meşguldü.

Küçük karyolası gitmiş, yerine iyi yapılmış, karmaşık bir şekilde oyulmuş tam boy bir yatak gelmişti. Sandığı uyumlu bir gardıropla değiştirilmiş, bir lavabo ve şifonyer getirilerek kapının sağına yerleştirilmişti.

Her şey yeni cilalanmış gibi parlıyordu ve limon yağı kokusu burnunu yakıyordu. Hatta birisi şifonyerinin üzerine bir vazo dolusu kuru çiçek bile koymuştu.

Kapıyı kapatan Lorelei hayretler içinde kaldı.

Sonra yatağın ve dantel örtülerin rengini fark etti; sarı. Bütün oda onun en sevdiği renkle döşenmişti.

"peşindesin?" diye fısıldadı, gemide odasını yeniden düzenletme yetkisine sahip tek kişinin o olduğunu biliyordu

En azından Kit'in tuhaf sorusunu nihayet açıklıyordu.

Ama korsanın motivasyonunu açıklamaya yaklaşamadı bile. Önce onu korkutmak için büzülmüş kafalarla birlikte buraya yerleştirdi ve şimdi de rahat bir sığınak haline getirdi.

Ona oyun mu oynuyordu?

Yoksa sadece bir özür müydü?

Son düşünceye neredeyse gülecekti. Jack Rhys ondan özür diliyordu. Bu, akşam yemeğinde ona olan sonsuz aşkını ilan etmesinden bile daha az olasıydı.

"Çok kurnaz biri," dedi kendi kendine. Sonra daha yüksek sesle, sanki duvarların içinden ona sesleniyormuş gibi konuştu. "Ama ben senin aşıklarından biri değilim, Kaptan.

Rhys, asla da olmayacağım."

Hayır, onu dize getirecek olan oydu, tam tersi değil.

Aklını başına toplayabilirse onu dize getirebilirdi. Ama ne zaman birlikte olsalar, iradesi eriyor gibiydi. En iyi niyetleri dağılıyordu.

Bakışları tekrar çiçeklere kaydı ve bu sefer küçük bir Sarı güllerin arasına gizlenmiş bir not. Yanına gidip notu çıkardı ve net, akıcı yazıyı okudu.

Yeşil kadife elbiseyi giy. -Jack

"Hayatta olmaz!" diye tersledi. Ona ne giyeceğini söylemeye nasıl cüret ederdi? Onun emriyle getirilecek bir köpek yavrusu değildi.

O...

Lorelei pahalı elbiseler, boneler ve kombinezonlarla tıka basa dolu gardırobun kapağını açarken . Yine de bahsettiği yeşil elbise açıkça göze çarpıyordu.

Çok güzeldi. Ağır altın işlemeli ve ışıldayan tohum incilerle astarlanmış, kraliyet ailesine uygun bir elbiseydi. Kendine rağmen elini üzerinde gezdirdi, malzemenin zengin, derin yumuşaklığı karşısında dehşete kapıldı.

Belki de onu giymek o kadar da kötü olmazdı. Ne de olsa onu kendi iradesine boyun eğdirmesi gerekiyordu.

Evet. Bu gece onu eğlendir.

Bir evcil hayvanda olduğu gibi, kontrolün tam olarak kimde olduğunu en baştan belirlemelisiniz.

Ve bu gece, gücü kullanacak olan oydu.

6

Jack gıcır gıcır keten elbisesini bağlarken aynada kendini inceledi. Bu akşamki yemek için sabırsızlanıyordu. Yakaladığı ödülüyle bir zekâ maçı daha yapmak için. Onun gibi bir kadının Justin Wallingford gibi bir adamla ebedi evlilik cehenneminde bağlı olduğunu hayal edin.

Jack, Lorelei ile ne kadar çok zaman geçirirse, onun ilgisini o kadar çok . Onun ayak parmaklarına basan bir adamın esareti altında acı çektiğini görmemeye kararlıydı.

O züppe için başka hangi sevdiği eğlencelerden vazgeçmişti? Bunu düşünmek bile onu öfkeliyordu.

Peki ne için?

Aşk için. Bu fikir midisini bulandırdı. Kadınlar neden böyle aptalca düşüncelerle kendilerini kandırırlardı?

"Ah, ama o beni *seviyor*," diye alay etti Jack onun yüzüyle. Kusmamak için çaba sarf ediyordu.

Kendi cinsinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Kadınların fantezilerine alet olanlar onlardı ve hepsi de bir gecelik zevk içindi.

Bir suçluluk duygusu vicdanını sızlattı ama hemen bastırdı. O babası değildi. Lorelei'ye yalan söylememiştir, onun oyununa gelmemiştir.

aşk kavramı. Adamın onu baştan çıkarmaya çalıştığını biliyordu - bunu yeterince açık bir şekilde ifade etmişti - ve bu yüzden adil bir oyundu.

"Sadece bana aşık olmasına izin verme," diye fısıldadı, midesi çalkalanıyordu.

Eğer bu sözleri söylemeye cüret ederse, onu denize atar ve köpekbalıklarının eline bırakırdı.

Hiçbir zaman bir kadınla bu yanılsamaya kapılacak kadar uzun süre kalacak kadar aptal olmamıştı ve zavallı bir ruhun onu sevdiğini düşünmesinden korkarak yaşıyordu.

"Ne kadar iğrenç." Ve öyleydi.

Kapısının dikkatini dağıttı. "Girin," diye seslendi.

Tarık kafasını içeri uzattı. "Akşam yemeği hazır, Kaptan. Onu şimdi getirmemi ister misin?"

"Evet, teşekkür ."

Jack elbisesinin fırırlı kenarlarını düzeltti. Bu gece mükemmeldi. O mükemmeldi ve sadece birkaç dakika içinde Lorelei Dupree'nin donunu bile çıkarmaya niyetliydi.

Lorelei, Tarık'ı kaptanın yemek odasına kadar takip ederken, dördüncü yüzyıldaki Hristiyanların da Kolezyum'a götürülürken aynı şekilde hissedip hissetmediklerini merak etmekten kendini alamadı, çünkü kesinlikle aslanın inine giriyordu.

O da çok zeki bir aslandı. Altın rengi ve yakışıklı, büyüleyici ve ölümcül.

Ve onu öyle ya da böyle yutmaya kararlıydı.

Yine de ondan saklanmak ona göre değildi. Hayır, babası her zaman korku ve zorluklarla yüzleşmeyi vurgulamıştı. Korsan onu zorlamayacaktı, bunu yeterince açık bir şekilde ifade etmişti. Buna uyduğu sürece kontrol ondaydı.

Şimdi. Onu kendine aşık etmek için. Kolay bir iş değildi elbette ama sürekli gezen Justin'e evlenme teklif ettirebildiyse, Jack Rhys'i de dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

Tarık onun için kapıyı açtı.

Lorelei odaya girdi ve durakladı. Yumuşak mum ışığı, maun yemek masasının yüksek cılasında parıldıyordu. Soluk sarı çiçeklerle süslenmiş ince porselen tabaklar. Romantik akşam yemeği müziği açık pencerelerden içeri süzülüyordu ve o bunun kaynağını merak etti. Kızarmış ördek ve kabak kokusu midesinin beklentiyle guruldamasına neden oldu.

Baştan çıkarmak için mükemmel bir odaydı; en azından korsanın böyle düşündüğünden emindi.

Öğrenecekti.

"Evet," dedi Jack solundaki gölgelerin arasından çıkarak. Bir kez daha şık siyah takım elbisesini, kolalı beyaz gömleğini ve krem rengi yeleğini giydi için onu tanıması bir anını aldı. Toprak rengi ve ham Black Jack Rhys'e kıyasla zarif kontun ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuştu.

"Her şeye rağmen elbiseyi giydin. Giyip giymeyeceğinden emin değildim."

Kendisine oynadığı oyunu hatırlatarak nazikçe gülümsedi ve eliyle altın bağcıklı mide kemerini düzeltti. "Bu çok küçük bir istekti, neden yerine getirmeyeyim ki?"

Bir kolunu arkada tutarak yaklaşırken kaşlarını çattı ve çok asil bir beyefendi gibi görünüyordu. "Küçük ricaları yerine getirmenin bir sakıncası yoksa elinizi alabilir miyim?"

şüphelenerek tereddüt etti. "Ne amaçla?"

Adam kadının önünde durakladı ve kadın adamın keskin sandal ağıacı kokusunu . Deniz havası ve lezzetli yemeklerle birleştiğinde baş döndürücü bir karışım oluyordu. "Küçük bir ricada bulundum. Eminim şimdi beni reddetmek niyetinde değılsinizdir?"

Onu daha fazla sorgulamamak için dudağını ısırđı. "." Lorelei eldivenli elini kaldırdı.

Yumuşak ocuk derisinden bile elinin sıcaklığını hissedebiliyordu, çünkü adam parmak eklemlerini dudaklarına götürmüş ve onlara iffetli bir öpücük kondurmuştu.

Sanki nefis bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Gl parfümünü seçtin."

"Bu sizi memnun ediyor

mu?" "Hem de çok."

Başparmağıyla parmaklarını okşadı ve bir elektrik akımı vücudundan geçerek doğırudan varlığının merkezine ulaştı. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve adamın bu kadar kolay kışkırttığı duyguları kontrol etmek için kendisiyle savaştı.

Çok geç olmadan ona duyduğı çekimi durdurmak için bir şeyler yapmalıydı, ya da daha doğırusu, onun kendisine duyduğı arzuyu durdurmak için. Her geçen an, belki de bu gece eşiyle karşılaşan kişinin kendisi olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kaptan elini dirseğinin kıvrımına yerleştirdi ve masaya doğıru götürdü. "Bir dahaki sefere bana inat lavanta parfümü sürmeyi düşündüğüne şüphe yok."

Onun kendisini bu kadar kolay okuyabilmesi karşısında kaşlarını çattı. "Belki de seni baştan çıkarmaya devam etmek için daha fazla gl istemeyi düşünüyordum."

Adam ona sandalyeyi uzattı ve o da itaatkâr bir şekilde oturdu. Yerini aldıktan sonra eğildi ve konuşurken nefesi usulca boynunun etine değdi, içinde zaten dönüp duran ateşe alevler ekledi. "Beni çoktan baştan çıkardın, tatlım. İkimiz de biliyoruz ki aslında yapmak şey beni *itmek*."

Onun yüzündeki şeytani ifadeyi görmek için yüzünü hafifçe çevirdi. "Hayır, hiç de değil. Seni kendime aşık edeceğimi söyledim ve edeceğim de."

"Ve seni baştan çıkaracağımı söyledim ve-"

Dürtüsel olarak, bir kez daha böbürlenmeden önce susturmak için parmağının ucunu dudaklarına götürdü. "Bunu daha ilginç hale getirelim mi?" diye sordu, ikisini de uzak tutmak için ihtiyacı olan şeyin ek bir teşvik olabileceğini düşünüyordu. "Bir bahse ne dersin?"

Kadının elini avucunun içine aldı ve bileğindeki küçük düğmeleri hafifçe okşadı. "Bahis mi? Kadınların bahislere saygısızlık ettiğini sanırdım."

Lorelei, gözlerini kapatıp bu yumuşaklığın tadını çıkarma isteğine direndi. Adamın dokunuşu kadına dalga dalga zevk veriyordu. "Ve erkekler onlara tapıyor."

"Peki o zaman, şu dinleyelim."

Bakışlarını, şimdi avucunun içinde küçük daireler çizen bakımlı başparmağına çevirdi. Adamın koyu ten rengi beyaz çocuk derisinden keskin bir şekilde sıyrılıyordu ve parmak eklemlerinin üstünden geçen soluk bir yara izi dikkatini çekti. "Eğer kazanırsam ve bana aşık olursan, korsan olmaktan vazgeçeceksin."

Kısa bir kahkaha atarak elini bıraktı. "Bu hiç adil değil." Yukarı

bakarak bakışlarını kilitledi. "Bahisler nadiren adil olur."

"Pekâlâ, katılıyorum." Çok önemli bir şey düşünüyormuş gibi düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. Sonunda ona dönüp baktığında

önsezinin ürkütücü ürpertisi. "Şimdi sonuçlarına gelelim. Eğer ben kazanırsam, Justin'le evlenmeyi reddedeceksin."

Adamın isteği ve sesinde yakaladığı alt ton karşısında kaşlarını çattı. "Justin'le nişanlanmam seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Yüzü soğukkanlıydı, oldukça alaycı bir şekilde cevap verdi. "Bu beni hiç rahatsız etmiyor." "Etmiyor mu?"

Bakışlarını gizledi. "Bu sadece bir bahis Lorelei. Sen saçma sapan bir şey istedin, ben de karşılığında saçma sapan bir şey istedim."

"Sen öyle diyorsan," dedi ama yine de adamın anlattığından daha fazlası olduğunu hissetti.

"" Ve kendini masanın ucuna attı.

Oturduktan ve keten peçetesini kucağında düzgünce katladıktan sonra küçük pirinç bir çan çaldı ve tayfalarından ikisi onlara hizmet etmek için ortaya çıktı. Korsanlar lacivert ceketler ve pantolonlar giymeye çalışmışlardı ama içlerinden birinin başında hâlâ kırmızı bir bandana ve kulaklarında büyük altın halkalar vardı. Diğerleri ise yirmi yaşlarında kel bir adamdı, yüzünde sert bir ifade vardı ve iki ön dişi eksikti.

"Tavuk için biraz rom sosu ister misiniz, Kaptan?" diye sordu kel adam kalın bir Cockney aksanıyla.

"Ördek, Kirk. Ve evet, teşekkür ederim, biraz sos istiyorum."

Kirk kepçeyi tabağın dibinde gezdirerek Lorelei'nin ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sosu Kaptan'ın yemeğinin üzerine döktü, sonra da kepçeyle iki kez vurdu. "Ördek, tavuk, ben de pek bir fark göremiyorum. Sonuçta hepsi boğaz için. Ben çocukken, bırakın buradaki kadar süslü bir şeyi, lahana çorbası içtiğimiz için bile şanslıydık."

"Kaptan senin dertlerini dinlemek istemiyor," diye araya girdi diğer denizci. "Vay canına Kirk, adamın bayanı etkilemeye çalıştığını görmüyor musun?"

lahana orbası ve gırtlaktan bahsediyorsun. Aklın nerede, dostum? Onu başka bir şey için kullan-"

"Tommy," diye araya girdi kaptan. "Kirk, hizmetin için teşekkür ederiz ama sessizliğin senin yararına olacağına inanıyorum."

Kirk, Lorelei'nin ördeğinin üzerine biraz daha sos dökerken, "Ah, işte şimdi oldu," diye mırıldandı. "Yarın güverteyi temizleyeceğimiz kesin."

"Ben mi?" Tommy, Lorelei'nin bardağına şarap doldururken hışımla sordu. "O ben değildim-"

"Bu kadarı yeterli, beyler."

İki denizci çeşitli görevlerini tamamlarken birbirlerine ters ters baktılar.

Lorelei servis yapılırken sabırla bekledi. Kaptan göründü. Gördüğü en yüksek, en iyi doğmuş asilzade kadar büyük ve asildi ve geçmişı hakkında ona karşı dürüst olup olmadığını merak etmeye başladı. Genelevlerde rastlanabilecek tipte insanlar, korsanın doğal olarak gösterdiği terbiye inceliğine sahip değillerdi elbette. Hayır, Birisi onu en az kendisi kadar etkili bir şekilde eğitmişti.

Ama kim?

Peki
neden?

Elini asil bir şekilde sallayarak adamlarını kovdu.

Kaptanın bu konuda kendisine güvenmeyeceğini için ördekten küçük bir parça kesti ve bir ısırık aldı. Lezzetli tadı çok hoşuna gitti.

Lorelei sonunda ona aklındaki en önemli meseleden bahsetmek için yeterli cesareti bulana kadar sohbetleri uzadı. "Bugün oğlunuzla tanıştım." Şarabından bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi. "Ama bunu biliyorsun, değil mi? Onu en sevdiğim rengi öğrenmesi için gönderdin."

Cevap vermeden önce peçetesiyle ağzını sildi. "Evet. Bana söyleyeceğinden emin değildim."

"Neden bilmek istedin?"

Sanki ona büyük bir sır gibi hafifçe öne eğildi. "Seni büyüleyici buluyorum ve senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Ah," dedi tam bir anlayışla. "Bilgi güçtür. Benim hakkımda ne kadar çok şey bilersen, baştan çıkarman o kadar kolay olur." Onun gibi öne doğru eğildi ve bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Peki *bana* böyle bir cephanelik verecek misin?"

Hafifçe arkasına yaslandı. "Belki de."

Bir umut ışığı . Beklediği kaba "hayır "dan kesinlikle daha nazık bir cevaptı bu. Güçlenerek, gün boyunca en çok ilgisini çeken soruyu sordu. "O zaman söyle bana, Kit'in annesi kim?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?" diye tekrarladı inanamayarak. "Efendim, şüphe duyulması gereken kişi babadır. Anne kesinlikle biliniyor, eğer siz..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çocuğu sen mi kaçırdın?"

"Pek sayılmaz," dedi, sesinde aristokrat bir küçümseme vardı. "Kit benim oğlum. Bu konuda herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Lorelei onu sessizce izledi. Eğer Kit'i o kaçırmadıysa ve Jack gerçekten onun babasıysa, o zaman çocuğun annesini bir noktada yakından tanıyor olmalıydı.

"geçen bir kız mıydı? Ya da kısa süredir tanıdığınız bir hanımefendi mi?"

"O seni ilgilendirmez ve benimle hiçbir ilgisi yok."

Ses tonundan meselenin kapandığını anlamıştı. Daha fazla soru sormak onu kendisinden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ama ah, ne kadar da bilmek istiyordu

Gerçek. Bu konuda neden bu kadar ketum davranmıştı? Kit'in annesini çok mu seviyordu?

Bu düşünceye neredeyse gülecekti. Hayır, Kaptan aşkı hissetmeyecek kadar küçümsüyordu. Bu da Kit'in annesiyle ilgili soruyu daha da kışkırtıcı kılıyordu.

Düşüncelerinin yönünü değiştirerek ona ilgisini çeken bir sonraki konuyu sordu. "O zaman bana neden korsan olduğunu söyle."

Şarabı kadehinde evirip çevirdi ve içini çekti. "Bunların hepsi sıkıcı sorular. Para kazanmak için korsan oldum."

"Neden korsan olmuyorsunuz ya da donanmaya katılmıyorsunuz?"

"Çünkü hiçbir insana ya da hükümete hesap vermeyi reddediyorum. Bu gemide, benim iradem en üstündür."

Ve öyleydi. Bunu biliyordu, güvertede ilk elden görmüştü.

"Şimdi bende," dedi bardağını masaya geri koyarken. "Söyle bana, Justin'i düşünmek dışında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Sorunun tuhaflığı karşısında şaşkınlığa düştü. "Ne yapmaktan hoşlanıyorum?"

"Evet. Babanızın evinde tek başınıza ve sizi rahatsız edecek kimse olmadığında. Sana ne zevk veriyor?"

Bu cevap yeterince zararsızdı. Bunu kesinlikle ona karşı kullanamazdı. "Okumak."

Bakışları merak dolu bir hal aldı. "Peki ne okumaktan hoşlanırsınız?"

"Çoğunlukla şiir. Özellikle Anne Bradstreet'i severim."

Başını ona doğru eğdi ve ardından en sevdiği şiirlerden birini okudu.

"Zenginlik için mi yanıp tutuşuyorsun? Yeterince değerli şey var. Gözlerin görebileceğinden, ellerin tutabileceğinden çok gümüş, inci ve altın var yeryüzünde. Zevk mi duyuyorsun? Karnını doyur, Sonra , ne bulursan Bilinmeyen şeyler için, sadece aklında."

Lorelei bu alıntıya gülümsedi ve onun bunu bilmesinden etkilendi. Devam

etti, "Ruh: Kıpırdama sen yenilenmemiş yanım, Rahatsız etme artık beni Sakin bir kalp, Çünkü sana yemin ettim (ve öyle yapacağım) Hala takip edilecek bir düşman olarak. Ve seninle savaşacağım, savaşmalıyım da, ta ki seni toz toprak içinde görene dek."

Sonra birlikte, "Kardeşiz, evetikiziz, Yine de ölümcül kan davası, 'seninle benim aramda."

"Çok iyi öğrenmişsiniz," dedi yemeğinden bir ısırık daha almadan önce.

"Bir korsan için mi?"

"Hmmm."

"Ben de okumayı

severim." "Ve alıntı

yapmayı." "Aynen öyle."

Onun alıntıları bu kadar doğru hatırlama yeteneğinden ve edebiyat klasiklerine olan büyük tutkusundan etkilenmiş olsa da aşka bakışını anlayamıyordu. "Bu kadar çok okuyan bir adam nasıl oluyor da aşkı bu kadar şiddetle kınayabiliyor? Üretilen en büyük eserlerin çoğu aşk üzerine kuruludur."

Boğazını hafifçe temizledi. "Benim görüşümü güzel bir şekilde özetleyen eski bir Fransız atasözü vardır. Aşk zamanın geçmesini sağlar; zaman da aşkın geçmesini."

Derin bir nefes aldı ve başını ona doğru salladı. "Sen gerçek bir alaycısın."

"Ve sen romantik bir hayalperestsin," diye karşı çıktı. "Anlat bana Lorelei. Bana en derin, en karanlık sırrını söyle. Böyle bir kadının içinde hangi tutku yanar?

romantik ruh? Diğerlerinin üzerinde tuttuğunuz tek dilek nedir?"

Cevap basitti ama onunla paylaşması gerektiğinden emin değildi. Bu, zaman kaybı olduğunu düşünen babası ve Justin tarafından yeterince üzülmesine neden olan bir rüyaydı. Sadece büyükannesi onu cesaretlendirmişti, o da isteksizce.

Yine de, onun alaycı yorumlarını da katlandığı diğer yorumlara eklemek ona bir parça öfke verebilirdi. Ne de olsa korsanın onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursuyor muydu? Onlar gibi o da kendisiyle alay etse ne olurdu? Yakında *ondan* uzakta olacaktı.

"Eğer cevap verirsem, sen de aynısını

yapar mısın?" Başını salladı.

Onun kaçınılmaz cevabına razı olarak konuştu: "Tek sırrım büyük bir sanatçı olmak istememdir."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bir sahneyi yakalamaya çalışırken yüzünüzde beliren o küçük ifadeyle boyaya bulanmış halinizi hayal edebiliyorum."

"Ne bakışı?"

"Yüzünle yaptığın şu küçük kıvrımlı şey." "Kıvrımlı şey mi?"

Başını salladı. "Aslında şu anda bunu yapıyorsun. Bir şeyin kaynağını araştırmaya çalışırken kaşların hafifçe kırışmış ve gözlerin hafifçe kısılmış."

Adamın bakıştan kurtulmak için gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yazık zaman, sana çok yakışmış." Kendisine

rağmen, bu iltifat içini ısıtmıştı.

"Peki Justin senin sanatçı olma arzun hakkında ne düşünüyor?"

Cevap veremeyecek kadar utanmış ve incinmiş bir halde tabağına baktı.

"Hadi ama Lorelei. Bana karşı dürüst ol."

Başını kaldırmayı reddederek tabağındaki şekerli brokoliyi itti. "Benimle alay edeceğini bildiğim halde neden cevap vereyim ki?"

"Yani bunun aptalca bir çaba olduğunu düşünüyor."

Boğazındaki üzüntü yumrusunu yuttu ve Justin'i savunmak için ayağa kalktı. "Aslında çok haklı. Evlendiğimizde böyle önemsiz şeylere ayıracak vaktim olmayacak."

"Peki neden?"

"Ev halkını denetlemem ve çocuklarımızla ilgilenmem gerekecek." "Justin askeri kariyerine devam ederken."

"Evet."

"Bu biraz haksızlık, sence de öyle değil mi?"

"Dünyanın düzeni böyle," dedi, her ne kadar içten içe bu gerçeğe her zaman içerlemiş olsa da. Büyükannesini genç bir kadinken denize açılmaya iten şey tam da buydu. Ama Lorelei Yıllar önce büyükannesine, mevcut mücadele etmeyeceğine dair söz vermişti. Sadece dünyayı kabullenecek ve onun tüm adil olmayan emirlerine uyacaktı.

Buna razı olarak başını kaldırıp Jack'e baktı. "Şimdi sıra sende. En büyük tutkun nedir?"

"İnsanları öldürmek."

Kalbi durdu. Gerçek bu muydu? Emin değildi ve adamın yüzü vücudu hiçbir şey ele vermiyordu. "Sana inanmıyorum," dedi teorisini test etme çabasıyla.

"Öyle değil mi? Ne de olsa ben bir korsanım."

"Evet, . Ama diğer korsanlar gibi değilsin." "Nasıl bu

kadar eminsin?"

"Oğlunuzla birlikte seyahat ediyorsunuz ve mürettebatınızın eşlerini yanlarında tutmalarına izin veriyorsunuz. Neden?"

"Çünkü hayat çok kısa ve her an ölebiliriz. İsteyeceğim son şey adamlarımın yalnız ölmesidir."

"Peki ya sen?" "Ben

yalnızım."

"Bunu değiştirmek istemez miydiniz?"

"Pek değil. Hayatımdan oldukça

memnunum." "Öyle mi?" diye sordu

sessizce.

"Gerçekten kendinden geçmiş."

Onun kapandığını hissederek yemeği sessizce bitirdi.

İkisi de işlerini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. Jack onu sessiz ve sakin bir denize bakan pencerelere götürdü. Hafif bir esinti etrafını dalgalandırırken güverteden gelen müzik boğucu tonuyla havayı doldurmaya devam ediyordu. "Bu müzik nereden geliyor?" diye sordu.

"Ekibim," dedi. "Her gece gün batımında çalışıyorlar."

Jack onu izleyebilmek için pencerenin yanındaki destek kirişine yaslandı. Lorelei onun orada ne kadar güzel göründüğünü görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını okyanusta kalmaya zorladı.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu. "Çok güzel."

Onun her yönünün farkındaydı. Uzun bacakları önünde uzanıyordu ve pantolonunun zayıf, kaslı kalçalarını sarışına ve ceketinin sadece genişliğini vurgulamasına hayran kaldı. Omuzları.

Yüzüne bakışı elle tutulur bir dokunuş gibiydi. Kalbi hızla çarpıyordu. Onunla ilgili hoşuna giden o kadar çok şey vardı ki. Ve bilmeyi dilediği daha pek çok şey.

Sessizlik uzadıkça daha da gerginleşti. Ona baktı ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Dikkatini karanlık denize vermeye çalıştı ama birkaç saniye sonra tekrar ona baktığında bakışlarının kendisinden ayrılmadığını gördü.

"Ne?" diye sordu rahatsızlığını gidermek için. "Yeni bir kafam mı çıktı?"

Kendini pencereden uzaklaştırdı ve onun arkasında durmak için hareket etti. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Lorelei, adamın vücudunun sıcaklığının kendisine doğru uzandığını hissettiğinde belirsizlik içinde dudağını ısırды. bir şey cızırdadı ve sıcaklığıyla onu hazırlıksız yakaladı.

"Söyle bana Lorelei," dedi sonunda. "Hiç bir erkek seni buradan öptü mü?" Kulaklarının hemen altında, saçlarını bukleler halinde topladığı boynunun hassas kısmına dokundu.

"Çok cüretkârsınız," dedi kibarca.

Parmakları kadının tenini okşayarak vücuduna yavaşça bir yanık gönderdi.
"Evet, öyle. Ya sen?"

İçten içe onun dokunuşunu arzuluyordu ama yine de onu reddetmesi gerektiğini biliyordu. "Hayır."

"Yazık. Son derece zevkli. Alabilir miyim?"

"Asla."

Uzaklaşın! Yine de vücudunun itaat etmesini sağlayamıyordu. Tek yapabildiği orada öylece durmak, adamın bedenini kendi bedeninde hissetmekti. Nazik okşayışını hissetmek Nefesi boynuna değiyor ve istemeye hakkı olmadığını bildiği şeyleri diliyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Ona sadece bir eliyle dokunmuş olmasına rağmen, kendini onun tarafından kuşatılmış hissetti. Onun tarafından tüketilmiş. "Bir gün seni oradan öpmem için bana yalvaracaksın."

"Bir gün dünya sona erecek ve o günün benden çok önce geleceğini söylemeye cüret ediyorum.
beni orada öpmene izin vereceğim."

"Peki ya dudakların?" diye sordu ona dokunarak. Zihni onu öpmesi için yalvarırken bacakları jöleye döndü. "Onları öpebilir miyim?"

"Zaten ." "Ve hoşuna

gitti."

"Buna üzüldüm," dedi, sesi soluğu kesilmişti. "Emin

olmak için bir kez daha deneyelim mi?"

Kadın geri adım atamadan adam onu öptü. Vücudu, özleminin giderilmesine karşılık olarak şarkı söylerken, başı temasla dalgalandı. Dudaklarındaki tatlı şarabın tadını alan adam duyularını istila etti ve onu arzuyla sersemletti.

Bu adama teslim olmak çok kolay olurdu. Onunla birlikte olmasına izin vermek. Ama yine de yanlış olurdu. Sadece Justin'e söz verdiği için değil, korsan kaptanı için hiçbir Şey ifade etmediği için de.

Ona göre kadın bir intikam nesnesiydi. Kendi tatmini için bir piyundu ve onun kollarında ne kadar iyi hissederse hissetsin ya da vücudu ne kadar hain olursa olsun, onu bir görevi tamamlamasına yardımcı olacak basit bir araçtan başka bir Şey değilmiş gibi kullanmasına izin vermeyi reddetti.

O duyguları ve hisleri olan bir insandı, onun emrine verilecek bir fino köpeği değil. Kendini toparlayarak onu geri itti.

Adam ona baktı ve kadın onun gözlerinin elik gibi derinliklerinde parıldayan zaferi gördü.

"Beni baştan ıkaramayacaksınız, YüzbaŐı Rhys."

Gülümsedi. "Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

"Ve sanırım korsan çok fazla ısrar ediyor." Onu zorladı onu serbest bıraktı. Lorelei elbisesini düzeltti ve saçının gevşek dallarını yerine yerleştirdi. "Hiç başarısız olmadın mı?"

"Asla," dedi ceketinin kolunu fırçalarken.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını düzeltmeye çalıştı. Başını eğerek bukleleri ensesinden uzaklaştırdı. "Sen gerçekten iflah olmazsın."

Tekrar ona baktığında, kaptanın gözleri onu esir almıştı. Dizginlenemeyen Şehvet derinden parlıyordu ve adam ziyafet masasının önündeki a adam gibi ona bakıyordu.

"Gitseniz iyi olur."

Kaşlarını attı.

"Git Lorelei, Şimdi gitmene izin verebiliyorken. Kalırsan olacaklardan ben sorumlu tutulamam."

Lorelei onun uyarısına kulak vermenin en iyisi olacağına karar vererek hızla odadan ve kamerasına geri döndü.

Kapıyı arkasından kilitledi ve atan kalbini sakinleştirmek için derin nefesler aldı. Ne olmuştu ki?

Kolunu fırçalarken iyiydi ve sonra... Erkekler, gerçekten de garip, anlaşılmaz bir gruptu.

Ama onun hareketlerinden ve sözlerinden daha da kötüsü, kızın ondan korkunç derecede etkilendiği yadsınamaz bir gerçektir.

Korsanla ilgili onu çağıran bir şey vardı. Birini cezbetti Vücudunun kontrol edemediği ilkel bir parçası vardı ve bu onu korkutuyordu.

Her fırsatta savunmasına saldırırken onu daha ne kadar uzak tutabilirdi?

Ve doğrusu, onunla mücadele etmek hoşuna gidiyordu. Onun görüşlerini ilgi çekici buluyordu.

Ve onun dokunuşu, çok hoş.

"Justin'i düşün," diye fısıldadı kendi kendine, onun üniforması içindeki halini zihninde canlandırırken.

Yakışıklı ve güçlüydü.

Sadece korsan kadar yakışıklı değil. "Justin

güvende."

Ama heyecan verici değildi. Daha önce ne nabzını böyle attırmış ne de sadece bir odaya girerek vücudunu alevlere boğmuştu.

"Kes ," bağırdı, gözlerini kapatarak siyah karavanı içindeki korsanın görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştı.

Seni kandıran adamdan sakın, Lori-Angel, diye büyükannesinin sesini duydu kafasının içinde. Bunlar sana bağlanmayacak olanlardır. Oh, size harikalar göstereceklerinden emin olabilirsiniz ve zevkli yöntemleriyle başınızı döndüreceklerdir. Ama sonunda sizi ve kırık kalbinizi hep geride bırakırlar. İnanın bana, tilkinin peşinden gitmektense basit bir taziya sahip olmak daha iyidir. Tilki daha güzel görünse de, tazi evinin nerede olduğunu bilir ve itaatkâr bir şekilde orada kalır, yakışıklı tilki ise yeni avlar bulmak için sürekli uzaklara gider.

Korsan kesinlikle bir tilkiydi. Ona hayatından ne kadar mutlu olduğunu söyleyen biriydi.

Sadece ondan uzak duracaktı. Hepsi kadardı. Övünmeyi ve bahsi unut. Kazanmaya çalışmak bile istemiyordu. Sadece Justin'in gel ve onu bu karmaşadan kurtar.

İtiraf et, yaşlı kız, gerçekten istediğin şey korsanın öpücükleriyle bir an daha geçirmek.

Lorelei gerçeği kovmak için gözlerini kapattı. İsteklerinin ona zarar vermemesi için yeterince büyük olduğu kesindi. Ve Jack Rhys kendine başka bir piyon bulabilirdi. Bu oyunu bırakıyordu.

7

Lorelei, kapısını zorla çalan birinin sesiyle erkenden uyandı. Gözlerindeki uykuyu silerek yatağının ayak ucundan sıcak pembe kadife şalını aldı. Üzerini silkeleyip kemerini bağladıktan sonra, kendisini rahatsız edenin kim olduğunu görebilmek için kapıyı hafifçe aralamak üzere odanın karşısına geçti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," dedi yaşlı bir denizci. Kızıl saçları dökülmüştü ve yıllarca acımasız güneşe karşı gözlerini kısmış olmanın izlerini taşıyan kösele gibi bir yüzü vardı. "Bunları ilk iş olarak size getirmemiz emredildi. gibi."

Kaşlarını çatarak adamın elindeki tahta sandığa baktı ve sonra bakışları adamın arkasında duran ellerinde çeşitli eşyalar tutan diğer beş denizciye kaydı. Kutularda sanat malzemeleri varmış gibi görünüyordu ama bu nasıl olabilirdi?

"Sizi rahatsız . Sadece onları yere bırakıp yolumuza devam edeceğiz."

Onların niyetleri hakkındaki şüphesinin yüzünden okunmasından utanan Lorelei geri çekildi ve mallarını getirmelerine izin verdi. Beşinci adam yanından geçerken kolunun altındaki şövale dikkatini çekti.

"Bütün bunlar geldi?" diye sordu, ilk adam sandığını yatağının yanında yere koyarken malzemelerin çeşitliliği ve çokluğu karşısında hayrete düşmüştü.

Babasının evinde bu kadar sanat malzemesi yoktu!

"Henri boyuyor," dedi yaşlı denizci, arkasında şövaleyi kurmakla meşgul olan genç korsanı göstererek.

Bahsettiği adam başını kaldırdı ve gülümsedi. Kendi yaşlarında yakışıklı bir adamdı ve simsiyah perçemlerinin altından parıldayan mavi gözleri gülüyordu. Uzun siyah saçları omuzlarının ortasına kadar dökülüyordu ve gür, bakımlı bir sakalı vardı. "*Evet, matmazel*, kaptan, bana ayıracak tuvalim ya da boyam olup olmadığını sordu, ben de ona *Sanatçı* dostlarımla paylaşacak çok şeyim var. İhtiyacınız olan her şeye sahip olmanız benim için büyük bir mutluluk."

"*Merci beaucoup*, Henri," dedi, her ne kadar kelimeler oldukça gerçekten hissettiği minnettarlık için yetersizdi. "Tüm malzemelerinizi bana getirmeniz çok nazik bir davranıştı."

"Ah, *hayır, hayır, matmazel*," dedi üç denizci odadan çıkarken. "Sizi temin ederim ki elimdekilerin hepsi bu değil. Bu sadece üçüncü güvertede bir parça."

Dördüncü denizci kapıdan çıkarken sinirli bir şekilde, "Ve Tanrı'ya şükür sonunda onu koyacak bir yer buldu," dedi. Henri'nin yaşlarındaydı ama kalın kahverengi saçları ve sürekli çatık kaşları vardı. "Suçlu şeylere takılıp düşmekten bıktım. Huzura kavuşmak için onu öldürmem gerekecek sanıyordum."

Henri homurdandı ve yoluna devam eden korsana elini salladı. "Ona aldırmayın. Bart... şikayet edecek bir şeyi olmadıkça asla mutlu olmayan huysuz bir adamdır. Ben ise her şeyi severim." Göğsünün ortasına vurdu. "Ben gerçek bir *sanatçıyım*, sadece bir tekne sıçanı değil."

Bart kafasını tekrar kapıdan içeri soktu. "Bunu duydum, seni kurbağa."

Henri kaskatı kesildi ve Bart'a çizmelerini kirleten iğrenç bir lekeymiş gibi baktı. "Bunu söylerken gülümse yoksa sana biraz terbiye göstermek zorunda kalacağım."

Bart alay etti. "Bana kadınsı tavırlarını göstermene ihtiyacım yok, Hank. Kaptan seni kadınına bakarken yakalamadan buradan gitsen iyi olur. Yunanistan'da o adama ne yaptığını hatırlıyor musun? Bahse girerim o adamın tüm parçalarını hâlâ bulamamışlardır."

Henri'nin rengi soldu.

"Ne yaptı?" Lorelei umutsuzca bilmek isteyerek sordu.

Henri dudaklarını yaladı, kaşları sert şekilde çatıldı. "Bu hanımlarla konuşulacak türden bir şey değil. Kaptan her zaman anlayışlı değildir ve Bart çok haklı. Benim gitmem gerekiyor."

Bart'ın beklediği kapıya doğru ilerledi. "*Bonjour, mademoiselle*, daha fazla malzemeye ihtiyacınız olursa, lütfen bana bildirmekten çekinmeyin." Henri topuklarının üzerinde döndü ve Bart'ın odadan çıkmasına izin verdi.

"*Lütfen*," diye alay etti Bart, merdivene doğru giderlerken Henri'nin Fransız aksanının korkunç bir yorumuyla, "*bana haber vermekten çekinme*. Tanrım, Hank, ama bu şeyle çok gülünçsün. Onu salyalarla boğmamış olman bir mucize."

"Sanki daha iyisini biliyormuşsun gibi. Bir kadını omzuna bir hana götürmek, soylu bir kadına davranmanın yolu değildir."

"Şey, bir kadın tanımıyorum."

"Ve eminim ki dünyanın dört bir yanındaki hanımlar şu anda rahat bir nefes almışlardır."

Şakalaşmalarına gülen Lorelei kapısını kapattı, sonra da Sandıkların içindekileri inceledi. Fırçalar ve boyalar, kavanozlar ve füzen, eskiz defterleri, conti, terebentin, yani ihtiyaç duyabileceği her şey vardı.

Hiç şüphesiz, bu şimdiye kadar aldığı en büyük hediye idi. Korsan kralın bunu sadece kendisini ona sevdirmek için yaptığını biliyordu ama yine de bu onu çok etkilemişti.

Ona gerçekten teŖekkür etmelisin.

Yapılacak en nazik Ŗey bu olurdu, diye kendini temin etti. Bir alçak bile iyi bir davranıŖ için teŖekkürü hak ederdi.

Aceleyle Ŗalını ve geceliğini çıkardı ve açık sarı bir gündüz elbisesi seti. Giyindikten sonra saçlarını sıkı bir örgü haline getirip sarı bir kurdeleyle bağladı ve odasından çıkıp kaptanın kamarasına doğru ilerledi.

Kapıyı bir kez çaldı. Cevap verince kapıyı açtı ve onun odasına girdi.

Lorelei aslanın ininin ağzında tereddüt etti. Onun odasının neye benzeyeceğini pek düşünmemiŖti ama en çılgın zamanlarında bile Bunu hayal bile edemezdi.

Dört duvar da tepeden tırnağa kitap raflarıyla kaplıydı ve bu raflar kitaplarla doluydu. Çok sayıda deri ciltli kitap da geliŖigüzel bir Ŗekilde odanın her tarafına yayılmıŖtı. Masasının üzerinde üç kitap yığını vardı. Yatağının yanındaki sandığın üzerinde dört tane açılmış kitap duruyordu ve içinde daha da fazla kitap olan birkaç sandık etrafa saçılmıŖtı.

HoŖ bir esintinin dolaŖmasına izin veren açık pencerelerden odaya güneŖ ışığı doluyordu. Kulübesinin ahŖabı, kendi odasındaki açık meŖe ağacından çok daha koyu renkliydi.

Altın yapraklar ve meŖe palamutlarıyla iŖlenmiŖ zengin kırmızı kadife bir örtü ile kaplı büyük, sayvanlı bir yatağın ortasında yatan Jack'in sadece uzun bacaklarını görebiliyordu. Gölgeleikten sarkan kalın, uyumlu perdeler vücudunun üst yarısını ondan gizliyordu.

Ayrıca solunda büyük bir kiraz masa ve pelüŖ bir sandalye vardı. Oda bir kaptanın kamarasından çok birisinin kütüphanesine benziyordu.

Lorelei korsanın yüzünü görebilmek için odaya doğru bir adım daha attı. Yan yatmıŖ, kitap okuyordu. Beyaz, bol gömleği

bağciksızdı ve bronzlaşmış, kaslı göğsünü gösterecek şekilde açtı. Bu, onun şimdiye kadar gördüğü en rahat ve doğal pozdu.

Ama en çok dikkatini çeken şey adamın taktığı küçük okuma gözlüğü oldu.

Bu uyumsuzluk onu hayrete düşürdü.

Başını kaldırıp ona baktı. Sıcak, davetkâr bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu ziyareti neye borçluyum?" diye sordu gözlüğü çıkarırken. Gözlüğü dikkatlice katlayıp yatağının yanındaki sandığın üzerine koyarken elleri narin gözlüklere kıyasla çok büyük görünüyordu.

Bakışları önündeki yatağı taradı. "Zaferi bu kadar çabuk kazanmaya karar vermedin, değil mi?"

Aniden gelen kaçma dürtüsüne direnerek basitçe, "Sadece size teşekkür etmeye geldim," dedi.

"Ah," dedi başını hafifçe arkaya yaslayarak. "Henri hazinesini teslim etmiş olmalı." Kitabının yanında duran küçük köstekli saati aldı ve saati kontrol etti. Bir kenara koydu ve dudaklarını büktü. "Bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım. Onu, gemide kendi aşkını paylaşan biri olduğunu söylediğim andaki kadar mutlu gördüğümü hiç sanmıyorum. resim."

"Bu şaşırtıcı."

"Ne? Bir korsanın sanatı takdir edebileceğini

mi?" "Evet."

"Pekala," dedi soğukkanlılıkla. "Bu konudaki dürüstlüğünüzü kesinlikle takdir ediyorum. Yüzün bile kızarmadı."

bu ifadesi kafasını karıştırdı. "Anlamıyorum."

"İnsanları yargılamamalısın Lorelei," dedi babasının onun davranışlarını kınamak için kullandığı aynı temkinli ses tonuyla.

Bu tepeden bakan ses tonundan, özellikle de onun gibi bir adamdan gelmesinden nasıl da nefret ediyordu. "Ama siz korsansınız. Hepiniz korsansınız."

"Biz önce insanız. Korsan, kim ve ne olduğumuzun sadece küçük bir yönüdür." Kitabını kapattı ve bir dakika boyunca ona baktı. "Sana bir soru sorayım Lorelei. Sizce çiftçiler en çok kimden korkar? Bir korsandan mı yoksa bir bankacı?"

Ne saçma bir soru. "Bir korsan, tabii ki."

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Bir korsan asla bir çiftliğe el koymaz, ya da hiç kimse sırf mahsulleri başarısız oldu diye birinin mallarına el koymaz. Eğer bir çiftçiye kanını kimin dondurduğunu sorsaydınız, size korktuğu şeyin bankacılar olduğunu söylerdi."

Adamın hakareti onu derinden yaraladı. "Babamı bir korsana ya da hayduta benzetme. O iyi bir adamdır."

"Babanızı bir bankacı olarak değil de bir insan olarak tanıdığınız için böyle söylüyorsunuz. Sizi temin ederim, aksini söyleyecek pek çok müşterisi var. Gerçekten de, partinizin olduğu gece bir grup adamın onu kimseye zerre kadar merhamet göstermeyen kalpsiz bir canavar olarak tanımladığını duydum."

Gözlerini kısarak kırmızıyı gördü. Hayatı boyunca onu sevmiş olan bir adam hakkında böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edebilirdi? Babası harika bir adamdı. Kibar, nazik ve derece cömertti. "Böyle bir şey söyleyecek biri babam hakkında hiçbir şey bilmiyor demektir."

"Doğru. Sadece Sör Charles Dupree adında bir bankacı tanıyorlar."

Kadın cevap vermek için ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı.

Yere bakarak onun sözlerini düşündü. Adam haklıydı. Hayatı boyunca babası hakkında bu tür söylentiler duymuştu ve her zaman bunları dikkate almamıştı. Sevgi dolu bir kız çocuğunun gözünden babasını kurnaz bir iş adamı olarak görüyordu ama belki de onunla her gün muhatap olanlar onu başka bir şey olarak görüyorlardı.

Yine de insanları yargılaması korsanı neden bu kadar rahatsız ediyordu?
"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"İnsanları bir avuç gerçeğe ve bir anlık gözlemlere dayanarak yargılamanın sonuçlarını gördüm. Bu onların saygınlıklarını ortadan kaldırıyor."

Onu şaşkın buldu. "Siz de böyle yargılayıcı terimler kullandınız. Kendi annenize fahişe dediniz."

"Evet," dedi. "Dediğim gibi, sonuçlarını gördüm."

Adamın çifte standardı onu hâlâ şaşırtıyordu. "İnsanları yargılayıp yargılamamam seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü sen özelsin, Lorelei Dupree." Verdiği cevap onu şaşkına çevirdi. "Sen diğer insanlar gibi değilsin ve sende bundan çok daha fazlası olduğunu bildiğim halde bu kadar sıradan bir şey yaptığını görmek bana acı veriyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Sana her baktığımda bunu görüyorum. Öyle parlak bir yaşam tutkun var ki, yanında olmak beni neredeyse yakıyor. Bu ateşi bastırdığını her gördüğümde bana acı veriyor." Bakışları onunkileri büyüledi. "Hiçbir şeyin bu ateşi söndürmesini istemiyorum."

"Boyaları bu yüzden mi gönderdin?" diye sordu sessizce.

"Evet, bu tutkuyu tuvale yansıttığını görmek istiyorum." "Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin. Bundan hiç şüphem yok."

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememiş ya da yapmak istediği bir şey için onu cesaretlendirmemişti. Babası ve Justin onu sık sık şımartmışlardı ama hiç böyle bir destek sunmamışlardı.

Sonunda Black Jack Rhys'den geldiğini düşünmek. Korsan, tırmıkçı ve...

Bu düşünceyi bitirmek istemedi. Düşüncelerinin yönü, kalbinde ona karşı hissettiği garip şefkatle birlikte, incelemek istediği bir şey değildi.

"Peki o zaman," dedi, bu fırsatı boşa harcamamaya karar vererek. Eğer ondan resim yapmasını istiyorsa, o zaman kesinlikle onu memnun edecekti. "Sadece biraz meyve ve süslü bir vazo ya da bir çeşit kap, sonra-" "Meyve

mi?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. "Meyve resmi mi yapmak istiyorsun?"

Neden onun konusundan bu kadar iğrenmiş görünüyordu? Meyvelerle ilgili tatsız bulduğu bir şey mi vardı? "Her zaman bunu çizerim."

Başını öne eğdi. "Bu beni neden şaşırttı?" diye mırıldandı sanki ona kızgınmış gibi. Tekrar ona baktı. Daha yüksek sesle, "Michelangelo meyve resmi yaptı mı?" diye sordu.

İçinde uyarı zilleri . Jack ona bir şey teklif etmek üzereydi. Muhtemelen itiraz edeceği bir şey.

Bunu içten içe biliyordu.

"Olabilir," diye geçiştirdi.

Gözlerinde hınzır, yaramaz bir ışık parlıyordu ve kadın korsan hakkında bir adım geri atacak kadar bilgi sahibiydi.

"Gel ," diye baştan çıkarıcı bir yarı fısıltıyla seslendi. "Sakın bana hiç *yasak* meyve resmi yapmak istemediğini söyleme."

Korku içinde yutkundu. Elbette teklif ettiğini düşündüğü şeyi teklif etmiyordu.

Kendine rağmen, Davut heykelinin görüntüsü gözlerinin önünden geçerken bakışları adamın göğsünün açıkta kalan etine kaydı.

Ateş yanaklarını yaktı. Eminim o bile onun resmini çizmesini... onun resmini... böyle çizmesini önermezdi!

"Yasak meyve mi?" diye sordu ciyaklayarak.

Adamın gözlerindeki ışıktan, onu kasıtlı olarak sallanmaya bıraktığını görebiliyordu. Ah, adam onunla oynamayı ne kadar seviyordu ve onun yemine bu kadar sık gelmesinden nasıl da nefret ediyordu.

Tam da yüzünün daha fazla kızarmayacağından emin olduğunda, adam konuştu: "Hiç... insanların resmini yapmak istemedin mi?"

Tam da şüphelendiğı gibi. Zekiydi. Ama bir an için kızın onu tamamen suçlu göstereceğini düşündüyse, tamamen yanılmıştı.

"Meyveleri severim," dedi net bir şekilde.

"Evet, ama meyve çok sıkıcı."

"Pek sayılmaz. Aslında oldukça büyüleyici."

Adam ona inanamayarak baktı. "Meyvelerin nesi gerçekten büyüleyici olabilir ki?"

Onu orada yakalamıştı. Aslında meyve hakkında ilginç bulduğu çok az şey vardı. Ama onunla ilgili bir şey vardı: Meyve *asla* tehlikeli değildi. Ne de tehdit edici.

Lorelei, bir şeyler düşün yoksa yalan söylediğini anlayacak.

"Işığın oynadığı oyun," dedi sonunda, bir bahane bulduğu için kendinden memnun bir şekilde.

Şüphe yüzüne kazınmıştı. "Ben de senin *daha cesur* olduğunu düşünmüştüm."

Bir erkeğin korkunuzu görmesine asla izin vermeyin. Bunu hissedebilirler ve seni kontrol etmek. Kelimeler kafasında çınlıyordu. Ona kendisini korkutmadığını göstermek için bir şeyler yapmalıydı.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye tekrar sordu.

"Yani, burada yetişkin bir kadınsın ve modelin olmaya gönüllü olmaktan mutluluk duyan bir adamla birliktesin ve tek yapabildiğin meyve istemek. Gerçekten Lorelei, Michelangelo bu konuda ne derdi?"

Onlara korku göstermeyin.

"Yarım saat içinde odamda buluşalım." Lorelei onun yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardı. Kaşları hafifçe çatılırken, Lorelei onu doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyormuş gibi soran gözlerle baktı.

"Geç , değil mi?" diye sordu, yüzünü saf bir masumiyetle maskeleyerek.

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır. Zamanında geleceğim."

Onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyordu, bunu açıkça görebiliyordu. Bırak ne olduğunu merak etsin.

"O zaman zevkini bekleyeceğim," diye mırıldandı, adamın yüzündeki yeni, sersemlemiş ifadeden saf, şeytani bir zevk alıyordu. Onu yatağında bıraktı ve kendi odasına döndü.

Doğruyu söylemek gerekirse, her zaman bir insanın resmini yapmak istemişti ama evdeki hiç kimse buna izin verecek kadar uzun süre kıpırdamadan duramazdı. Bu bir
Bir insanı gerçekten resmedip edemeyeceğini görmek için hayatta bir kez eline geçecek bir fırsattı ve bu fırsatı kaçırmak niyetinde değildi.

Tabii ki, odanın karşısında durduğundan emin olmak zorunda kalacaktı.
On
u.

Evet, gardırobun orada olabilir.

Bölgeyi inceledi. Sandalyesini oraya çekebilir ve...

Hayır. Asla işe yaramaz. Kaptan, kaptan köşkünde otururken sarı döşemeli Chippendale. Ayrıca, şimdi baktığında, ne kadar iri olursa olsun içine sığabileceğinden emin değildi. Düz sırt ve oymalı nergisler onun gerçek özünü tamamlayamazdı.

Elbette yatak söz konusu bile olamazdı. Onu yatakta gördükten sonra bir daha asla huzurlu bir gece geçiremezdi. En hafif tabirle rahatsız edici olurdu, tamamen skandaldan bahsetmiyorum bile.

O zaman nereye?

Yavaşça arkasına döndü, odasının her köşesini ve onu koyabileceği her olasılığı inceledi. Ama dehşet içinde, onu kamarasının hiçbir yerinde göremedi.

Hayır, gözlerini kapattığında onu hayal edebileceği tek bir yer vardı: kendi odası. Zengin dokular ve renkler kesinlikle erkeksi ve kesinlikle tehlikeliydi.

Eğer gerçekten bir korsanın özünü yakalamak istiyorsa, bunu yapabileceği tek oda burasıydı.

"Hiç şüphesiz tam da istediği şey bu," diye fısıldadı kendi kendine. Her ne olursa olsun, gerçeği tartışamazdı. Bu inkar edilemezdi. Jack Rhys sarı nergisler ve beyaz dantellerle uyuşmuyordu.

"Sadece bir meyve parçasıymış gibi davran."

Bu işe *yarayabilir*. Kendini o adamdan boşayıp gerçek bir sanatçı şapkası giymek. Elbette bunu yapabilirdi. Adamın ona açıkça hatırlattığı gibi, o artık yetişkin bir kadındı.

Bunu yapabilirdi. Gerçekten.

Lorelei cesaretini toplayarak adamın odasına kadar yürüdü ve kapıyı çekingen bir tavırla çaldı.

Onun cevabı üzerine kapıyı iterek açtı.

Masasının üzerinde durduğu yerden başını kaldırdı. "Eminim yarım saat olmamıştır."

Başını iki yana salladı. "Seni resmedemem," dedi basitçe.

Şaşkın bir kaşını kaldırdı.

"Sizi burada resmedebilir miyim diye merak ediyordum."

Adam şaşkınlıkla ona bakarken diğer kaşı havaya kalktı. Eğer bu kadar utanmış olmasaydı, bu bakış onu eğlendirebilirdi. "Bana güvenmeyi şimdiden öğrendin mi?" diye alay etti.

"Pek sayılmaz. Sadece bu oda senin için benim sarı kulübemden daha uygun. Seni dantellerle çevrili hayal edemiyorum ve..."

"Frou-frou?" diye ekledi.

"Bu kelime yeterli olacaktır. İzin verir misiniz?"

Ona kibar bir selam verdi. "Her zaman hizmetinizdeyim leydim. Beni istediğiniz yere götürebilirsiniz."

Ses tonunda ima vardı ve Lorelei ilk kez görmezden gelmeye karar verdi. o.

"Erzaklarınızı kamarama taşımama yardım eder misiniz?" diye sordu. sordu.

"Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç sakıncası yok."

Kısa sürede boyalarını, tuvalini ve şövaesini onun odasına kurdular. Lorelei, korsan geminin seyir defterine yazdıklarını bitirirken paletini ve boyalarını dikkatlice yerleştirerek garip hissini örtbas etti. Masasında otururken kitabın üzerine eğilen adamın ne kadar yakışıklı görüldüğünü görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Bilmese, günlük işlerini yapan herhangi bir iş adamı gibi görünüyordu.

Gıcır gıcır beyaz önlüğünü iliklediği sırada görevindeki ironiyi fark etti.

"Neden günlük tutuyorsun?" diye sordu.
elbisesinin kolları. "Yaptığınız Şeyin kanıtının bulunmasını sanmıyorum.
Özellikle de kendi elinizle yazdığınız kanıtların."

Omuz silkti. "Kim ya da ne olduğumu asla inkâr etmedim. D Őmanlarım
beni alırsa, öyle olsun. Ben bir korsanım ve eğer bir cellat tarafından
 ld r lmek kaderimse, o zaman
h km me uyun."

Konuşurken duruŐunda ya da yüzünde korku ya da korkaklık yoktu. Sanki
sadece hava durumu hakkında yorum yapıyormuŐ gibiydi. Daha önce işlediği
su ların cezasını çekmeye bu kadar istekli bir adamla hiç karşılaşmamıştı.

" lmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım diğerlerinden daha fazla değil. Ama er ya da geç hepimiz bu
sonla karŐılaŐacaĐız."

Aniden, yüksek sesli bir  an başladı. Kaptan bir an dondu kaldı.
yatağının yanındaki sandığa koşup bir  akmaklı tüfek ve kılıç çıkardı. "Bir gemi
yaklaşıyor," diye açıkladı.

"Justin!" nefes aldı, onu bu kadar çabuk bulduğu düşüncesiyle
heyecanlanmıŐtı.

Korsanın yüzündeki ifade güneŐi bile dondurabilirdi. "Burada kal." Sonra
kapıdan  ıktı.

Eve dönüyor olabileceği düşüncesi Lorelei'nin içini rahatlattı. Gözlerini
kapatarak Lord Wallingford'un gemisinin ve kendisini güvenli evine götürecek
olan cilalı kalyona adımını atarken Justin'in yüzünün görüntüsünün tadını
 ıkardı.

Bekleyemedi.

Kamaranın pencerelerine doğru ilerleyerek, girdap gibi dönen dalgalara
baktı. Elinden geldiğince zorladı ama ne bir gemi ne de yaklaşan birinin kim
olabileceğine dair bir ipucu vardı.

Yaptıklarının ne kadar aptalca olduğunu umursamayacak kadar heyecanlı bir şekilde Jack'in kamarasından ayrıldı ve nişanlısını kendi gözleriyle görmek için güverteye çıktı.

Toplar hazırlanırken ve korsanlar yerlerini almak için koşuştururken gemide çılginca bir kargaşa yaşanıyordu.

"Bu bir gemi, Kaptan," diye seslendi karga yuvasındaki denizci Jack'e. "Ama bu *Winsome Fate* değil. Bir İspanyol yelkenlisine benziyor."

Hayal kırıklığı ona saldırdı. Ne de onu kurtarmaya gelen Justin değildi.

"Donanmadan mı yoksa özel mi?" Jack adamına seslendi.

"Bunu söylemek için çok uzak, Kaptan."

Bir başka bağırıştan önce ürkütücü bir sessizlik oldu. "Kıç iskeleye yeni gemi!" İki gemi mi?

Lorelei'nin midesi haberle birlikte güneye doğru kaçtı. Tanrım, ciddi bir savaşın ortasında kalmak üzereydiler.

Tam o sırada Jack onu gördü. Gözleri kısıldı ve hızla ona doğru yürüdü.

"Yürüyüşe çıkmanın sırası değil Lorelei. Ciddi bir şekilde yaralanmadan önce aşağı in."

Tam o sırada Lorelei'nin solundaki fiçinin üzerinden küçük bir kafa yükseldi. Korsanın laneti Lorelei'nin yanaklarına sıcaklık getirdi.

"Bu gemide beni dinleyecek kimse yok mu?" diye sordu. Kulaklarına zar zor ulaşan alçak bir ses tonuyla. Yüzü sertti, Kit'e uzandı ve çocuğu ensesinden tutup önünde durması için çekti.

Kit'in gömleğini o kadar sıkı kavramıştı ki, parmak eklemleri beyazlamıştı ve Kit onun oğlunu boğazlama ihtiyacını hissedebiliyordu. Kaptan, çocuğa vermesini beklediği sert azar yerine sakın bir sesle, "Kit, tamamlamanı istediğim ciddi bir görevim var," dedi.

Kit'in yüzü cezalandırılma korkusu ile umutlu bir coşku arasında gidip geliyordu. "Evet, Kaptan?"

"Bu gemideki en önemli şey bu." Umutlu bir

coşku galip geldi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ben bu İspanyol köpekleriyle uğraşırken rehinemizi korumanı istiyorum."

Kit'in bakışları Lorelei'ye kaydı ve onu korumanın güverteyi temizlemek ve kap kacakları temizlemekten daha önemli olduğunu anladı. "Onu koru Nasıl?"

"Onu götürmeni ve bir yere gitmediğinden emin olmanı istiyorum. o."

Kit'in yüzü düştü ve bir ergenlik gösterisiyle alt dudağını dışarı itti. Distemper. "Ama savaşı kazanmanıza nasıl yardım edebilirim-"

"Bu çok daha önemli," diye araya girdi korsan. "Ona zarar gelmeyeceğinden emin olmalıyız."

Kit teslimiyetle içini çekti. "Pekâlâ, Kaptan. Onu aşağıda tutacağım."

Lorelei bu şekilde yönlendirilmekten hoşlanmıyordu ama korsanın haklı olduğunu biliyordu. Güverte Kit'e ya da ona göre bir yer değildi. Ve Kit'in aksine, istediği son şey savaşı ilk elden görmektir.

", " diye tersledi Kit. "Benim odamda daha güvende oluruz." Onu kendi kamarasının aksi yönüne, geminin ortasına doğru götürdü.

Sonunda odanın kapısını açtığında Lorelei durakladı ve içeriye .

Durduğu yerden sanki kıyamet kopmuş ve hiçbir şey ayakta kalmamış gibi görünüyordu. Giysiler ve her türden oyuncak ve gemi parçasına tahta parçaları etrafa saçılmıştı. Odayı görmek garipti, çünkü

Kit'in çocukluktan erkekliğe geçişini oldukça canlı bir şekilde gösteriyordu. Tahta askerler ve gemiler, bir hizmetçi ve çeşitli düğümler taşıyan halatların yanında duruyordu.

Ortaçağ tarzı iki büyük flama bir duvar boyunca asılı duruyordu ve birinde bir ejderha, diğesinde ise bir gryphon bulunuyordu. Dağınık yatağı Jack'inkine çok benziyordu ve eğer tahmininde yanılmadıysa, yatak örtülerine dolanmış tığ işi bir kara koyun vardı.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi Kit, bir gömleği koyunun üzerine atmak için yatağa doğru ilerlerken. "Kaptan bu yüzden bana hep kızıyor ama pek ziyaretçim olmuyor. Sadece kaptan benimle yemek yerken."

Kapıyı arkasından kapatırken "Bunu çok sık yapar mı?" diye sordu.

"Neredeyse her zaman." Kit yatağının yanındaki gümüş kutudan bir kibrit aldı

ve

görmesine yardımcı olması için iki fener daha yaktı. "Ona bunun için çok yaşlı olduğumu söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyormuş gibi görünüyor."

Lorelei korsan kralın oğlunun üzerine titrediği görüntüye gülümsedi. "Seni hâlâ çocuk olarak mı görüyor?"

Kit gözlerini devirdi ve kibriti üfledi. "bir gün yetişkin bir adam olacağım ve o yine de benim için etimi kesecek."

Onun sesindeki kederli notaya gülümsedi. "Babam da bana aynı şekilde davranıyor."

"Ama sen bir kızsın," dedi, sanki bu babasının aşırı korumacılığına bir mazeretmiş gibi.

Kolundaki giysileri sandalyesinden aldı ve kadının oturabilmesi için odanın ortasına fırlattı.

Oda bu rahat edemeyeceğine karar vererek tahta oyuncakları toplamaya koyuldu. "Babanı seviyor musun?" diye sordu.

"Hayatımdan daha fazla," dedi Kit inançla. "O gelmiş geçmiş en iyi kaptandır."

Lorelei topladığı oyuncakları yatağının yanında oymalı ahşap sandığa yerleştirdi. Sandık güzel bir sedir ağacından yapılmıştı ve üzerinde sarmal ejderhalar oyulmuştu. Kapağın ortasında, küçük bir bulutun içine çocuğun adı dikkatle yazılmıştı: Kristopher Alec Rhys. Ama onu daha çok hayrete düşüren şey, kapağın iç tarafına bakıp orada oyulmuş olan şiiri okumasıydı:

Bir zamanlar Kit adında, birazdan çok

daha fazla sevilen küçük bir çocuk varmış.

Yeşil gözlü ve kahverengi saçlı,

Nadiren kaşlarını çatan gülümseyen bir yüzü

vardı. Ve odası nadiren düzenli olsa da,

Belki de bu sandık bu başarının elde edilmesine yardımcı olacaktır.

Yazarın baş harflerini parmağının ucuyla takip etti-JR. Jack Rhys? Bu şiir gerçekten Jack Rhys'in eseri olabilir miydi?

Kapağı kapattı.

"Beğendin mi?" Kit bazı giysileri katlamaya başlarken sordu. "Çok güzel."

"Kaptan bunu kendisi yaptı. Beşinci yaş günüm için bir hediye idi."

Lorelei onun yanında durmak için hareket etti, böylece katlanmasına yardım edebilecekti.

ve yatağın üzerine yerleştirdi. Aklına bir düşünce gelince kararsızlık içinde dudağını ısırıldı.

Kit de annesi konusunda kaptan kadar kapalı olabilir miydi?

Burnunu sokmak ona düşmezdi ama yine de umutsuzca bilmek istiyordu.

Gemide sorularına cevap verebilecek tek kişinin muhtemelen bu kişi olacağına karar vererek derin bir nefes aldı ve sordu: "Kit, bana annenden bahset. Kaptanla ne kadar evli kaldı?"

Bir gömleği katlarken durakladı ve hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Emin değilim. Kaptan hiç söylemedi. Bana sadece onu ilk gördüğünde aşık söyledi. Çok nazik tavırları olan güzel bir kadın olduğunu söyledi."

Onun sözleri karşısında göğsü gerildi.

Sanki az önce biri ona bir darbe indirmiş gibi hissetti. Düşünmek istemediği bir nedenden dolayı, bu diğerini sevmiş olması onu incitmişti. , ona bunu sorduğunda yalan söylediğini fark etti. "Yani onu çok mu seviyordun?"

"Evet. İkimizi de tüm kalbiyle severdi. Son sözünü söyledi. beni düşündüğünü ve ona cennetten her zaman göz kulak olacağını söylediğini anlattı."

sıkan anı düğümü temizledi. "O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

Kit bir yığın katlanmış pantolonu aldı ve küçük bir kutuya attı. kapısının yanındaki gardırop. "Üç, sanırım. Onu hiç hatırlamıyorum. Sadece kaptanın bana onun hakkında söylediklerini biliyorum."

Top ateşi kükredi ve gemi sallandı. Lorelei kabus gibi tekrarlanan bu olay karşısında nefesini tuttu.

Kit ona, "Bu uyarı atışı olacak," dedi. "Uyarı atışları mı?"

"Evet, kaptanları savaş konusunda ciddi olduğumuz konusunda uyarmak için onları ateşliyoruz."

Uzakta toplar ateşlenirken gelen yanıtı duydu. "Görünüşe göre onlar da oldukça ciddiler."

Gözleri sıkıntılı olan Kit başını salladı. "Kaptanı öldürmek isteyen pek çok insan var."

Lorelei ilk kez korsanı bir ödülde daha fazlası olarak gördü. Onu Kit'in gözlerinden gördü. O, çocuğun babasıydı. Kit'in kendi babasına verdiği değer kadar değer verdiği adam. Kit için ne bir korsan ne de bir haydut olan Jack Rhys, onun ejderhalarını ve korkularını kovalayan kişiydi.

O olmasaydı Kit yetim ve tamamen yalnız kalacaktı.

Çocuk dudağını çiğnedi ve güverteye koşup koşmamayı tartışıyormuş gibi kapiya baktı.

Lorelei onun düşüncelerini biliyordu. Hiç şüphesiz babasının varlığının rahatlığını istiyordu, babasının ona her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duymak istiyordu.

"Kit," dedi ona doğru ilerleyerek. "Bana sarılır mısın? Korkuyorum ve bunun beni çok daha iyi hissettireceğini biliyorum."

Kollarına koştu ve Lorelei ona sarılırken hangisinin daha çok korktuğunu bilmiyordu.

" olacağız," dedi titrek bir sesle. "Kimse kaptanı yenemez. Gerçekten. O her şeyde en iyisidir."

Gençlerin inancına ve Kit'in onu rahatlatmaya çalışmasına gülümsedi. "Haklı olduğuna eminim."

Saatler boyunca toplar gürlledi ve gemi sallandı. Bazen tam isabet aldıklarından emin oluyordu ama odaya hiç su sızılmıyordu ve zaman gittikçe daha yavaş geçiyordu.

Tam daha fazla dayanamayacağından emin olduğu anda, gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu ve ardından zil çaldı.

Kit başını o kadar hızlı kaldırdı ki çenesine çarptı. "Biz kazandık!" diye bağırды.

"Emin misin?"

"Evet. Bu zafer çanı." Onun kollarından kurtuldu ve koşarak odadan çıktı.

Lorelei titreyen bacaklarıyla Kit'in peşinden gitmeye zorladı kendini.

Güverteye çıktığında korsan adamlar büyük bir kutlama içindeydi.

Kaptan, Kit'i kollarının arasına alırken Tarık'a, "Kırmızı bayrağı indir," diye seslendi.

"Biz kazandık, biz !" Kit çığlık atarak babasına sarıldı.

Jack sadece gülümsedi. "Tabii ki yaptık, evlat. O İspanyolların bizi ele geçirmesine izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Kit babasından uzaklaştı ve ayakta duran mürettebat üyelerinin etrafından dolaşarak onları tebrik etti.

Sonra kaptan döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Gülümsemesi soldu ve gözlerinde sıcak bir şeyler titreşti. "Umarım bu sefer daha iyisinizdir?"

Lorelei bir adım daha yaklaşarak, birkaç yüz metre sağlarında duran İspanyol gemisine baktı. Gemi batıyordu ve mürettebat filikalarını denize indirmek için çılgınca bir mücadele içindeydi. "Onların kaderi ne olacak?" diye sordu.

"Tanrı ne ," dedi ve sesini Tarık'a doğru yükseltti. "Yelkenleri açın ve acele edin."

"Emredersiniz, Kaptan."

"Diğer gemiden mi kaçıyoruz?" Kit dehşet içinde sordu.

Jack güldü. "Asla. Morgan amcanın gemisi iskele kık tarafta. İspanyolların bizi korkuttuğunu düşünmelerine izin vereceğiz."

"Vay be," dedi Kit dudağını bükerek. "Onlar bizi avlarken o neden kahramanı oynuyor?"

Kaptan onun saçlarını karıştırdı. "Bir gün anlayacaksın. Şimdi git bakalım. Sarah'nın en sevdiği çay bisküvilerini yaptığını duydum ve sana bir tane vermek için ."

Kit güvertede koşuşturdu.

Lorelei korsana doğru bir adım atarak ona baktı. "Morgan'ın kahramanı oynamasına neden izin veriyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Neden?"

Sırıttı. "Oğluma kendimi açıklamadıysam, sana neden düşünüyorsun?"

"Çünkü anlayacak yaştayım."

"Ve kimseye kendimi açıklamaktan daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım."

Lorelei hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Emin olmak için garip bir adamdı. Ona sadece korsan demiyordu. Bu adamda bundan çok fazlası vardı.

"Kargolarını yağmalamamanıza şaşırdım."

Homurdandı. "Beni avlamak için gönderilmiş bir savaş gemisi olduğuna şüphe yok. Onu aramak sadece zaman kaybı olur. Ayrıca, elimde daha önemli meseleler var."

"İntikam mı?"

Şok olmuş gibi yaptı. "Pek sayılmaz. Şimdiye kadar yakaladığım en çekici sanatçılardan biriyle portre için randevum var."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun?"

"Sadece savaş. O da gördüğünüz gibi artık sona erdi. Gideceğimiz yere daha haftalar var ve ben bu yolculuğun tadını çıkarmaya niyetliyim."

"Birimizin yapacağına sevindim."

"Ah, Lorelei," dedi, okşayarak ve kollarında ürperti yaratarak.
"Yaşlandığında bu yolculuğa sevgiyle bakacağını garanti edebilirim."

"Bundan içtenlikle şüpheliyim." Kelimeler dudaklarından dökülürken bile, küçük bir parçası onun haklı olup olmadığını merak ediyordu. Bu muhtemelen hayatının son büyük macerasıydı. Justin'le evlendiğinde, onun partileri ve çocuklarıyla ilgilenmek için ocağa bağlı olacaktı. Yemek menülerini ve baloları planlayacaktı.

Onun hayatı...

Sıkıcı, diye fark etti bir başlangıçla. Hayatı her zaman biraz sıkıcı olmuştu. Babasını ve Justin'i bu kadar kızdırmasının nedeni de buydu.

Macera için ödediğin bedele değmez, küçük Lori. Bunu bilen birinden dinle.
Büyükanne-Anne'nin sözleri her zaman onunlaydı.

Büyükannesinin çektiği kalp acısı hikâyeleriyle .
Büyükannesinin gülümsemesinin neşesini lekeleyen ve gözlerinin ışıltısını azaltan kalp ağrısı.

Lorelei uzun zaman önce büyükannesine asla macera aramayacağına ve babasının sözünden çıkmayacağına dair söz vermişti. Ve bu sözü esnekliğinin sınırlarına kadar zorladığı zamanlar olsa da, büyükannesini tamamen mahvolmaya götüren aynı vahşî ruhu ve iradesini kullanma ihtiyacını her zaman bastırmaya çalışmıştı.

Hayır, kendini azarladı. Kendini zorlamasına gerek yoktu. Babası onun kişiliğine uyum sağlama konusunda büyük bir hoşgörü göstermişti.

Yine de, bunun büyük olasılıkla hayatında karşılaşacağı tek büyük macera olacağı gerçeğini dürüstçe inkar edemezdi ve

Jack'in tahmininin ne kadar doğru olduğunun farkındaydı.

"Şimdi, izin verirsiniz, Bayan Dupree. Yardımına ihtiyacı olan adamlarım var.

Neden kamarama dönüp boyalarını karıştırmayı bitirmiyorsun?" Ve bu

sözlerle kendini kovulmuş buldu.

Sinirlenerek omurgasını düzeltti ve korsanın kamarasına geri döndü.

Jack, Lorelei'nin güverteden ayrılışını izledi. Ona karşı bu kadar sert davranmak istememişti. Hayatının çok uzun yıllarını, ona karşı bu şekilde davranan insanlarla geçirmişti.

ve şimdi açılmaya başlamayacaktı.

İnsanlar onun hakkında ne kadar az şey bilirse, o kadar güvende olurdu. Birden fazla şekilde.

Morgan bile, her ne kadar iyi niyetli olsa da, ara sıra Jack'in yüzleşmeyeceği kadar çığ bir konuyu gündeme getiriyordu. Ve o zamanlarda, geçmişiyile ilgili bu tür ayrıntıları Morgan'a verdiği için sarhoşken yaptığı gevezeliklerden pişmanlık duyuyordu.

Lorelei geçici bir hevesten başka bir şey değildi. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Lorelei ona iyi gelecekti ama ondan sonra Lorelei kendi dünyasına dönecekti ve o da...

Muhtemelen ölmüş olurdu.

İç çekerek Tarık'a doğru ilerledi ve Lorelei'yi ve içinde uyandırdığı tuhaf duyguları daha fazla düşünmemeye yemin etti.

8

Lorelei, korsanın kendisine katılmasını beklerken birkaç saattir defterine Jack'in odasını çiziyordu. Ancak bir süre sonra çizecek nesne kalmadı ve çabucak sıkıldı. Korsanın varlığı olmadan resme başlayamadı bile, çünkü onun nasıl poz vermesini istediğinden emin değildi.

Kısa bir süre odanın içinde dolaştıktan sonra cilalı masaya oturdu.

Daha bir saat önce yukarı çıkmak için bir girişimde daha bulunmuştu ama Kesi onu durdurmuş ve Lorelei'nin yaralıları yardım etmek için yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. İlk başta itiraz etmeye çalışmış, acı çeken adamlara yardım etmek istemişti ama Kesi reddedilecek biri değildi.

Kesi'nin ricasına boyun eğerek kaptanın kamarasına dönmüş ve onu bile yapamayacak kadar sıkılana kadar volta atmıştı.

Lorelei iç geçirerek başını kollarının arasından kaldırdı ve korsanın daha önce yazmakta olduğu deftere baktı. Elini uzatıp günlüğü kendine doğru çekti ve boş boş sayfaları çevirmeye başladı.

Bir sayfada rakamlar yanıp sönüyordu ve kadın durup onlara baktı.

3 Kasım 1777

Simon Platt'a sadakati için 1000 adet sekizlik, Robert Gehrig'e de aynı şekilde 800 adet sekizlik ödenmiştir.

Lorelei kaşlarını çattı. Jack adamlarını sadakatleri için ödüllendirmiş miydi? Ne kadar garip. Daha fazla sayfa çevirene kadar ona bir anlam ifade etmedi.

14 Nisan 1778

Barbados'ta limana vardık. Üç adamın, benden kaçarken bacağını kaybettiğini söyleyen Simon Platt hakkında konuştuklarını duydum. Onlara onu direğe çivilediğimi ve bacağını kestiğimi, böylece yanan gemisinde kan kaybindan öleceğini söyledim. Platt ayrıca tahta kırıldığında alevlerden kaçtığını ve tek kurtulanan kendisi olduğunu söyledi. Platt'a iyi bir iş çıkardığı için ödeme yapmak üzere Morgan'a 800 parça sekiz daha gönderdi. Bu beni takip eden birkaç adamı sakinleştirecektir ve bir sonraki limana geldiğimde bu olaydan bahsetmeliyim.

Lorelei'nin ağzı inanamayarak açık kaldı. Şimdi gerçekten ilgileniyordu, sayfaları ciddiyetle gözden geçirmeye başladı ve okudukça Kaptan Jack Rhys hakkında pek çok ilginç gerçek öğrendi. Morgan'ın İspanyol gemisinden kurtulanları almasına neden izin verdiği de buna dahildi.

"Neden, Jack Rhys," diye nefes aldı. "Kanayan bir kalbin var."

Gerçekten de öyle. Seyir defterine göre, adamlarına haksız yollardan elde ettikleri tüm kazançlardan eşit pay vermenin yanı sıra, geminin nasıl işletileceği ve her yıl ne kadar süre yelken açacakları konusunda oy kullanma hakkı tanımış ve adamlarının çoğunun kendileriyle birlikte yelken açmak istemeyen ailelerinin bulunduğu güney Atlantik'teki küçük bir adaya gitmelerine izin vermiştir. Ve mürettebatından birini kaybettiğinde, hayatta kalan aile üyelerine yaşamaları için yıllık yüklü bir maaş ödeniyordu.

Düşmanlarla pek de dostane olmayan karşılaşmaların ayrıntılı anlatımları ve bazı üyelerini cezalandırmak zorunda kaldığı kayıtlar da .

mürettebatı. Ancak bunların hiçbirisi korsanın adaletsiz davrandığını ya da benzer bir durumda askeri bir komutanın yapmayacağı bir şey yaptığını göstermiyor.

Ama onun en çok dikkatini çeken şey, gemileri yağmalanırken mürettebatın subaylarını kaç kez eğlendirdikleriydi. Lorelei bir keresinde bir İngiliz gemisindeki yükün boşaltılmasının tam bir hafta sürdüğünü ve korsanların tüm bu süre boyunca subaylara müzik ve yemek sağladığını okumuştı.

Bu doğru olabilir mi?

Yine de neden gemi seyir yalan söylesin ki?

Birinin yaklaştığını duydu. Kitabı kapatıp yerine koydu ve uyuyormuş gibi yapmak için başını hızla masanın üzerine koydu.

Kapı açıldı ve kaptan içeri girdi. Lorelei başını kaldırdı ve yüzündeki solgunluğun yanı sıra gömleğini kaplayan kan lekelerini fark etti.

"İyi misin?" diye sordu, hemen ayağa kalkarak.

Adam ona baktı ve kadın onun burada olduğunu unuttuğunu fark etti. "Ben iyiyim," dedi yatağının yanında asılı duran dolaba doğru yürürken. Bir şişe rom çıkardı ve bolca bir yudum aldı.

O iyi değildi. Lorelei bunu biliyordu. Her ne olduysa onu sarsmıştı. Onu böyle görmek onu korkutmuş ve kafasını karıştırmıştı. O her zaman çok geçmişte emin ve hesaplı.

Bu Jack Rhys garip bir şekilde savunmasızdı. Tuhaf bir şekilde

insandı. "Ne oldu?" diye sordu.

Bir yudum daha içti, sonra şişeyi yerine koydu. Lorelei'nin sorusunu duymazdan gelerek sandığına doğru ilerledi ve yeni bir gömlek aldı. Gömleğini çıkarLorelei'nin gözüne göğsünde ve sırtında bulunan sayısız yara izi ilişti. Midesi bulandı. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Uzun bir

Sırtındaki yara izi yanık izi gibi görünürken, diğerlerinin kılıç yarası ya da kurşun olduğu kolayca anlaşıyordu.

Justin'in sinsi saldırısından kalan bandajdan bahsetmiyorum bile.

Gömleğini değiştirdikten sonra kirli gömleği küçük bir kutuya attı. kanvas çanta. Korsan derin bir nefes aldı ve onunla yüzleşti. "Tommy sol kolunu kaybetti," dedi sonunda.

"Tommy?"

"Evet, bu sabah odanıza boyaları getiren yaşlı adam. Çatışma sırasında bir şarapnel parçası koluna saplandı."

"O olacak mı?" diye sordu, onun önünde durmak için hareket ederek.

Çenesi gerildi. "Şüpheli. Çoğu erkek böyle bir yaralanmadan birkaç gün sonra ölür."

Elini uzatıp yüzündeki acıyı dindirmek için yanıp tutuşsa da bundan kaçındı. Adam bir kadının şımartacağı türden bir adam değildi ve şüphesiz onun bu çabasını patronluk taslamak olarak görecekti. "Özür dilerim."

"Öyle ?" diye sordu, sesi zehirle doluydu. "Elinden gelse hepimizi kızartırsın."

"Bu doğru değil."

"Doğru değil mi?"

Ve ilk kez bunun gerçekten doğru olmadığını fark etti. Kendisine yaptıkları için korsanın kellesini istemiyordu. Aslında ona sataşmanın ve belki de biraz eziyet etmenin ötesinde hiçbir şey yapmamıştı. Bırakın mürettebatının hayatını, kendi hayatına degecek bir şey bile yapmamıştı.

O bir korsan, diye hatırlattı kendine.

Belki, ama korsan deyince aklına gelen o değildi. Sert bir korsan, bir adamın kolunu keser ve gülerdi.

onun karşısında bu kadar üzgün durmamalıydı.

"Hayır," dedi, "bu doğru değil. İnsanları incitmekten hoşlanmadığımı sana daha önce de söylemiştim."

"Demek öyle." Şövalesini ve paletini koyduğu yere doğru yürüdü. Bir fırça aldı ve başparmağını fırça kıllarının üzerinde gezdirdi. "Şu anda portren için oturmak istemiyorum. Belki daha sonra."

Adını koyamadığı bir nedenden ötürü Lorelei gitmek istemedi. Kalmak ve onu daha iyi hissettirmek istiyordu.

Gülümseyerek yarım ağızla iç geçirdi. "Neden ne zaman birinin resmini yapmak istesem bunu bahane olarak kullanıyorlar? Şimdi neden meyve resmi yaptığımı biliyorsunuz. Ayağa kalkıp hareket edemiyor."

Jack, kız kapıya doğru yönelirken onu izledi. Bir yanı yalnız kalmaktan başka bir şey istemezken, bir yanı da onun gitmesini istemiyordu.

İlk kez onun kendisiyle kavga etmediğini, kendisini yargılamadığını hissetti.

O ne yapacaksın? Oturup bir adamın incinmesine izin verdiğin için üzülecek misin? Bunu engelleyemezsin. Ona zarar gelmemesi için elinizden geleni yaptınız. O sırada ne olacak? Savaş senin hatan değil.

O da bunu biliyordu. Yine de bu ona acı veriyordu ama Lorelei'nin gitmesine izin vermek kadar değil.

"Bekle."

Kaşlarını kaldırarak arkasını döndü. "Hmm?" "Ben senin tanıdığın diğer insanlar gibi değilim." "Bu çok doğru."

"Peki o zaman, sizi benden uzak olsun. Gelin, *madam artiste*. Bakalım neler yapabiliyorsunuz."

Gülümsemesi onun ısıttı. "Pekâlâ," dedi ve odanın diğer tarafına geçti. Kollarından tutarak onu pencerelerinin yanındaki kırmızı doldurulmuş sandalyeye götürdü. "Buraya otur."

Jack emredileni yaptı.

Lorelei birkaç dakika boyunca ona baktı, sonra odanın içinde dolaşarak farklı açılardan ona baktı. Kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı ve o kadar şahane görünüyordu ki Jack onu öpme isteğine boyun eğmeden önce kendini ne kadar tutabileceğini merak etti.

"Böyle olmaz." Lorelei kollarını iki yana açarak iç çekti. "Sorun nedir?"

"Her şeyi. Sadece görünmüyorsun..."

"Yeterince korsan mı?"

Sanki cevabı onu kızdırmış gibi burnunu kırıştırdı, ama neden kızdığını anlayamadı. "Hayır, yeterince doğal. Seni yakalamak istiyorum."

Jack ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Ve beni yakalamanı istiyorum."

"Jack," dedi sesinde bir uyarı notuyla, adamın kollarını yakalayıp yanlarına doğru iterken.

Gülümsedi. İlk kez onun adını kullanıyordu ve o tatlı kontralto sesiyle kulağa harika geliyordu. Başparmağıyla çenesinin çizgisini takip etti.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı.

"Beni öpecek misin?"

"Şşşt," diye fısıldadı yine. "Güven bana."

Adam kızın gözlerindeki şüpheyi gördü ve sonra kızın ona uymasına şaşırdı. Jack başparmağının ucuyla kızın dudaklarının yaprak yumuşaklığında gezindi. Teni en saf krem kadar solgundu ve burnunun üstündeki çiller ona hindistan cevizini hatırlatıyordu. Evet, o daha önce hiç görmediği ateş ve zekâyâ sahip nadir bir güzellikti.

"Beni düşün," dedi, kulağına konuşmak için daha yakına eğilerek. "Bana ne gördüğünü söyle."

Kılıcını kaldırmış bir korsan demesini bekliyordu ama ağzından çıkan söz onu bir an için afallattı.

"Seni meyhanedeki gece olduğun gibi görüyorum. Saçların sarkmış "Omuzlarını gevşet." Kız gözlerini açtı ve adamın kasıklarına doğru sıcaklık gönderen bir gülümseme verdi.

"Başardın!" dedi gülerek.

Sonra, büyük bir şaşkınlıkla kollarını ona doladı ve sarıldı.

Şaşkına dönen Jack . Kolay, dostça bir sarılmaydı. Saf sevgiyi ifade eden türden. Jack Rhys'in daha önce hiç türden bir sarılmaydı. Aslında bu, Jack Rhys'in Kit'ten başka birinden gördüğü tek sarılmaydı.

Lorelei tuhaf duyguların farkında olmadan odada bir sincap gibi koşturdu. "Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum." Lorelei onun yanına döndü ve onu yatağa doğru çekmeye başladı.

Jack kaşlarını çattı. "Seni

yatakta istiyorum."

"İlginç. Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Gözlerini devirdi. "ama, bu ciddi bir sanat. Seni bu sabah bulduğum gibi istiyorum. Kapıya bakacak şekilde yan yatmanı istiyorum."

Onun yan yatıp kendisine bakmasını tercih ederdi. Çıplak.

Ve yakında bir gün bunu yapacaktı. Şimdilik, ona ayak uyduracak ve onun kendisine olan güvenini artıracaktı. Durumun kontrolünün kendisinde olduğunu düşünmesine izin verecek ve gardını düşürdüğü anda saldıracaktı.

Onun isteğini yerine getiren Jack yan yattı. Lorelei etrafına yastıklar koydu. Lorelei onun duruşunu ayarlarken yumuşak gl kokusu Jack'i sardı ve Jack bir anlığına onun kendisine bu kadar yakın olmasının verdiği kadınsı sıcaklığın tadını çıkardı.

Evet, göğüsleri ondan bir kol boyu uzaktaydı. Çok yakındı ama yine de bedeninin ve ruhunun ona yalvardığı şekilde birine uzanmaya cesaret edemiyordu.

Dişlerini sıkarak, pantolonunu tehdit eden cehenneme karşı savaştı.

"Mkemmek," diye ilan etti sonunda. "Bir şey hariç." "O da ne?"

Uzanıp Jack'in saçlarını deri bağından zd ve omuzlarına doğru savurmaya başladı. Jack nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. Kadının ellerini saçlarında hissetmek onu yakan bir . Gğslerinin artık onunla göz hizasında olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. O kadar yakındı ki, birini avulamak için birazcık uzanabilirdi. Ya da onu emmek için başını hafıe ne eğebilirdi.

Dişlerini birbirine geçirdi, bu işkence neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Onu kendine çekme dürtüsü karşı konulmazdı, ama bunu yapmak ona pahalıya mal olacaktı, çünkü hiç şüphesiz kapıdan kaçacak ve her adımda onu lanetleyecekti.

Bu Lorelei'ydi, sanatçıydı ve onu bir erkek olarak görmüyordu. şu anda, geçmişte resmettiği gülünç meyveler kadar insandı. Ve

Eğer isteklerine uyarsa, belki de ona muzunu göstermesine izin verirdi.

Lorelei durakladı. "Ne?" diye sordu.

"Ne?" Jack tekrarladı, bir an için düşüncelerinden birini yüksek sesle söylemiş olabileceğinden .

"Yüzünüzde tuhaf bir ifade var, sanki özel bir şaka biliyormuşsunuz gibi."

Jack yüzündeki gülümsemeyi zorla sildi. "Sadece seni düşünüyordum, tatlım. Bu yüzden gülümsüyorum."

Doğruldu ve ona hesapçı bir bakış attı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Bence kadınları etkilemeye o kadar alışmışsın ki bunu hiç düşünmeden yapıyorsun."

"Bu gerçek mi?"

Başını salladı. "Bundan oldukça eminim. Bence yaptığın her şey istediğini elde etmek için hesaplanmış bir çaba."

"Peki ben ne istiyorum?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona savaşa hazır bir askeri komutan duruşu sergiledi. "Beni kullanmana izin vermeyeceğim Jack. Ben de en az senin kadar insanım, yani ele geçirdiğin bir piyon değilim. Justin'e zarar vermene izin vermeyeceğim gibi Amiral'e de zarar vermene izin vermeyeceğim. O iyi bir adam."

Jack onun sözleri karşısında vücudunun katılaştığını hissetti. Keşke Wallingford'lar gerçeği bilseydi. Ne kadar kötü, aşağılık bir adamı tutkuyla koruduğunu bilseydi.

"Sana söz veriyorum Lorelei, o senin tanıdığın adam değil. Ve senin bağlılığını tamamen hak etmiyor."

"Bence yanıyorsun."

Ona Wallingford hakkındaki gerçeği söylemek dilinin ucundaydı. Onun ne tür bir canavar olduğunu öğrenmesini sağlamak. Ama Jack dilini tuttu. Onu dürüstçe kazanmak istiyordu. Böyle alçakça taktiklere tenezzül etmezdi. Onları Wallingford gibi insanlara bıraktı.

"O zaman ben hatalıyım," diye nefes aldı. "Seni aileden ayırmakla hata ettim ve eğer vücudumda bir parça düzgün kemik olsaydı, seni hemen evine geri gönderirdim."

Onun sözleri karşısında dondu kaldı ve beklentiyle ona baktı.

"Ne yazık ki, düzgün kemiklerim yok."

Gözleri kısıldı ve o daha gözlerini kırpamadan uzanıp Jack'in yaslandığı yastığı kaptı, altından çekip aldı ve kafasına vurdu. Kadın yastıkla vurmaya devam ederken Jack kahkahalarla kükredi.

Kendi yastığını kaparak karşı saldırıya geçti.

Saldırısını yenilemeden önce sadece bir an durakladı, saldırısını sürdürürken kahkahası kulaklarını dolduruyordu.

Jack yatağa doğru geri çekildi ve nereye gittiğini umursamayacak kadar yenilgiye odaklanmış olan kadının yatağa tırmanışını memnuniyetle izledi. Silahını ondan geri çekti ve yastığı kanopinin üzerindeki oymaya sıkıştırdı. Gürültülü bir kumaş yırtılmasının hemen ardından Kaz tüyü.

Jack zaferle gülümsedi. "Ben kazandım."

Ve kız niyetini anlayamadan, onu göğsüne doğru çekti ve ona ilk poz vermeye başladığından beri vermek istediği öpücüğü verdi.

Nefesinin tatlı balını keşfetmesine izin vermek için dudaklarını açarken kolları onun etrafında kapandı.

"Galip gelenin ganimeti," diye fısıldadı öpücüğünü derinleştirirken. Boğazının derinliklerinde bir kahkaha atarak onu daha da heyecanlandırdı.

"Ve kurbanın intikamı," diye fısıldadı onu geri itmeden ve kılıcını kalçasından çıkarmadan önce. Yavaşça yataktan kalktı, bir yandan da kılıcı önünde tutuyordu. "Beni almanı istiyorum ev."

Çelişkili duygular içini parçaladı. Biri hâlâ belini büken şehvet, diğeri ise soğuk bir ihanet duygusuydu. Tüm bunlar onu kandırmak için bir oyun muydu?

Böyle bir şeye asla tahammül edemezdi ama yine de tüm maçı onun düzenlediğine inanamıyordu. Hayır, hiç şüphesiz o sadece bu fırsatı değerlendirmişti.

Her iki durumda da istediğini elde edemeyecekti. Jack kendisinden başka kimseye hesap ve bir daha kimse onun hayatını belirleyemeyecekti. "Gerçekten yapamam."

"Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum Jack," dedi uyararak. "Ve beni eve götürmezsen bunu kullanacağım."

Jack yataktan kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çalışılmış bir kayıtsızlıkla ona yaklaştı. "Kılıcımı görmek isteseydiniz, leydim, tek yapmanız gereken sormaktı. Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu istiyordum. Babanın balosunda seninle dans ettiğim gecedен beri sana

gösteriyorum." Bıçağı adamın boğazına doğru savurdu. "Seni uyarıyorum."

Muhtemelen dehşete düşmesi gerektiğini düşündü ama hayatında birçok kez büyük kılıç ustaları onu benzer şekilde köşeye sıkıştırmıştı. Onu asla tuzağa düşürmemişlerdi ve şimdi bunu yapmak için bu kadın müsveddesinden daha fazlası gerekecekti.

Jack yavaşça göğsüyle duvar arasında duran bastonuna doğru ilerledi. Jack bastonu alıp ellerinin arasında yuvarlarken kadın irkilmedi. Yine de, Jack onun kendisini etkisiz hale getirmek için bir şeyler denemesini beklerken yüzündeki şüpheyi fark etti. "Evet, daha önce elinde bir adamın kılıcını tutmuş gibi görünüyorsun."

Gözlerinde öfke titreşti ama öfkesine yenik düşmedi.

"Sanırım babanız size okuma, yazma ve aritmetik derslerinin yanı sıra kılıç dersleri de verdi?"

İnce épée'yi baston kılıfından çıkardı. Ona kılıç çekmeyi ! Onu etkisiz hale getirmek için kılıcı savurduğunda, kızın ustaca bir hamleyle hamlesini savuşturmasıyla bir an için şaşkına döndü.

Şaşkına dönen Jack, kadının üstünlüğü ele geçirmesi için ilerledi. Aslında onun yaklaşması karşısında bir adım geri çekildi. "Sana gerçekten öğretilmiş."

"İyi eğitildim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Elindeki épée'ye indirdiğinde kılıcı ışıқта parladı. Ona denk çok az erkek görmüştü. Kadın ona doğru hamle yaptı ve adam bu hamleyi güçlkle savuşturdu. Kadın arkasından geçerken adam etrafında döndü. Jack onu kollarının arasına aldı ve kucağına hapsetti. Kızın ağzı şaşkınlıkla açıldı ve Jack kızın dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

Lorelei öfkeyle çılgık attı, sonra da ayağına vurdu. Acı bacağına patlayınca Jack bir tıslamayla geri çekildi. Ondan zıplayarak uzaklaşırken bir sonraki hamlesini zar zor savuşturdu.

"Çok kötüydü," dedi, kendini ayak parmaklarının acısından başka bir şeye odaklanmaya zorlayarak.

Sözlü olarak cevap vermedi ama adama doğru attığı hamle yeterince yüksek sesle konuşuyordu.

Jack kılıcını onunkinin altına daldırdı ve kılıcı onun elinden aldı. Kendi kılıcının kabzasını serbest bırakarak her iki kılıcın da sağındaki duvara çarpmasını sağladı

Gürültülü bir takırtıyla, kızın uzattığı sağ elini kendi eline aldı ve sırtını duvara yasladı.

Hızlanan nefesini sakinleştirmeye çalışırken göğüsleri adamın göğsüne çarpıyordu. Az önce onu kendi kılıcıyla şişlemeye çalışmış olmasına rağmen gülümsedi.

"Yastıklarla tercih ederim," dedi ve başını eğerek dudaklarını bir kez daha öptü.

Lorelei'nin kafası da onun dokunuşu karşısında duyguları kadar dalgalandı. Onu yenmişti. Biri bunu iddia edeli yıllar olmuştu ama bu korsan onun kılıcını kolaylıkla elinden almıştı.

Ve şimdi onun öpücüğü de aynı zahmetsiz şekilde kontrolünü eritiyordu. Bu adamın dokunuşunu bu kadar arzulamasına neden olan şey neydi?

Karizması ve cazibesi, erkeksi otorite aurasıydı. Vahşi, evcilleşmemiş bir canavar gibi onu büyülüyordu. Burada ham bir adam vardı, sınırsız güç. Başkaları tarafından dikte edilenlere göre değil, kendi şartlarına göre yaşayan bir adam.

İstedikini aldı ve hiç özür dilemedi.

Şu anda onu istiyordu. Ve eğer gerçek bilirse, o da onu istiyordu.

Bu bilgiden dehşete düşen Lorelei ondan uzaklaştı. "Lütfen, bırak gideyim."

Gözlerinde, küçük ricasının onu duraksattığını görebiliyordu. Onu serbest bıraktı. "Seni eve götüremem Lorelei."

"Denemeye değirdi," diye fısıldadı.

"Ve çok da asil bir girişimdi. Bunu kesinlikle kabul ediyorum." Yüzündeki mizah kayboldu. "Bu olayın unutulmasına izin vereceğim. Ama asla ve asla adamlarımın önünde bana kılıç çekmeyin."

"Anlıyorum." Anlamıştı . Büyükannesi ona bir kaptanın mürettebatının saygısını ve kontrolünü korumasının ne kadar önemli olduğuna dair sayısız hikâye anlatmıştı. Bunu denemek için yalnız kalana kadar beklemesinin biri de buydu.

Jack kılıçları aldı ve sandığının içine kilitledi. "Sana dövüşmeyi kim öğretti?"

Lorelei ona ne söylemesi gerektiğini düşünürken dudağını çiğnedi. Gerçeğin ona zarar vermeyeceğine karar vererek içini çekti. "Büyükannem."

Yüzünde inançsızlık ve kuşku karışımı bir ifade vardı. "Büyükannen mi?"

Onun alışılmadık şaşkın bakışlarının tadını çıkararak her şeyi itiraf etti. "O Anne Bonny'ydi. Eminim adını duymuşsunuzdur."

Gülmeye başladı ama sonra bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu. "Sen ciddi misin?"

"Evet, çok."

Gözlerinde saygı parlıyordu. "Sana başka bir şey öğretti mi?" "Evet, korsanlara karşı dikkatli olmayı, özellikle de adı Jack olanlara karşı."

Bu sefer güldü. "Bu kesinlikle senin tutkunu açıklıyor. Bahse girerim büyükannenin mükemmel bir örneğisin."

"Bana öyle söylendi."

"Yine de bir İngiliz lorduyla evleneceksin. Sence bu büyükanneni nasıl hissettirir?"

"Gururluydu aslında," diye yanıtladı. "Öldüğü güne kadar gençliğinde yaptıklarından pişmanlık duydu."

"Denizdeki özgürlüğünden pişman mı oldu?" diye sordu, sanki böyle bir şey düşünülemezmiş gibi.

"Hep böyle söylerdi. Ama dürüst olmak gerekirse, bence bunu cesaret edemeyeceği kadar çok seviyordu. Bence gerçekten pişman olduğu şey Calico Jack'i kaybetmekti."

"Büyükbaban mı?"

"Evet. Onu çok severdi." Lorelei içini çekti, büyükannesinin kaybı ve Charleston'a döndükten sonra çektiği acılar için yüreği sızladı. "Babasına asla itaatsizlik etmemesi gerektiğini, kalbini bir korsana vermektense evde itaatkâr bir şekilde kalması gerektiğini söylerdi. Bu hayatının en büyük ve bunun bedelini her gün ödedi."

Jack'in kaşları daha da çatıldı. "Denizde geçirdiği günlerden pişmanlık duyacağına inanamıyorum."

"Yapabilirim. Gözlerindeki hüznü kendi gözlerimle gördüm."

"Belki de üzüntüsü denizi geride bırakmış olmasından kaynaklanıyordu?"

Büyükannesi için bu kadar üzülmeseydi, Jack'in erkek inadına neredeyse gülecekti. Herkesin denizi kendisi kadar sevmediğine inanamamasına. "Hayır, ben daha iyi biliyorum. Eğer denize dönmek isteseydi, dönebilirdi. Hatta babası ona bu fırsatı sundu."

"Reddetti mi?"

Başını salladı.

Odayı geçip onun önünde durdu. "Yani *onun* hatalarını telafi etmek için kendi hatalarını yapmaya razı mısın?"

"Anlamıyorum."

"Justin'le evlenemezsin."

Ona doğru baktı. "Neden?"

"Çünkü o senin için doğru kişi değil. O bencil ve soğuk biri ve zamanla bu hayat seni yiyip bitirecek."

"Onu tanımıyorsun," diye ısrar etti.

"Onu sandığınızdan daha iyi tanıyorum. Sana nasıl davrandığını gördüm. Korunması gereken bir varlık gibi. Kendi kariyerini ilerletmek için senin hayatını bile tehlikeye attı."

"Tavernaya gitmeyi kabul eden bendim."

"Ama bunu senden istememeliydi." Jack yüzüne dokundu, parmakları kızın yanağı boyunca nazik bir okşayışla kayıyordu. içinden geçiyordu. Onun için nasıl da uygunsuz bir şekilde acı çekiyordu! "Seni asla o kaba ve tehlikeli kalabalığa maruz bırakmamalıydı. O tür adamların kadınlara hayatının geri kalanında kâbus görmene neden olacak şeyler yaptığını gördüm. Tehlikeye ne kadar yaklaştığını her düşündüğümde Justin'i kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmek istiyorum."

"Bana zarar gelmesine izin vermezdi. Bunu biliyorum."

"Ama yaptı," dedi Jack, bakışları onunkileri yoklarken. "Şimdi burada benimlesin. Sana saldıran o adamı durduramayacağı gibi beni de durduramazdı. Justin senin için doğru adam değil Lorelei."

Gözlerinde çok büyük bir ciddiyet ve daha fazlası vardı. Onu çağıran daha derin bir şey vardı. "Parti gecesi sana benim için nasıl bir erkek önerirsin diye sordum ve sen dönüp . Neden?"

Elini kızın yanağında dondurdu. "Justin'in aksine, ben kadınlara karşı dürüstüm. Sonsuz aşk vaat etmiyorum. Sadece sunabileceğim kadarını vaat ederim."

"Hangisi?"

İç çekerek elini kızın yüzünden çekti ve ondan uzaklaştı. Koltuğunun önünde durdu ve evinin penceresinden dışarı baktı.

Kabin. Adam konuştuğunda, kadın onu zar zor duyabiliyordu. "Yatağımda harika bir zaman ve sabah ayrılırken bir not."

Ne kadar tipik bir erkek. Büyükannesi haklıydı. Bir kadın asla bir erkeğin sözüne sadık kalacağına güvenemezdi. İstediklerini elde etmek için her şeyi söyler, sonra da ilk fırsatta çekip giderlerdi. "Bu çok sık, Jack."

"Korkarım gerçek bu."

"Gerçeklik mi?" diye alay etti. "Aşk gerçektir. Şehvet-"

"Özgürleştirici."

"Geçici!"

Adam ona baktı, yüzü ve gözleri bomboştı. "Peki aşk öyle değil mi?"

"Hayır," diye nefes aldı, onun sözlerinin doğruluğunu görmesini sağlamaya çalışıyordu.
"Aşk harikadır."

Homurdandı. "Aşk yok etmek için kullanılan bir silahtır." "Bu doğru değil."

"Bu doğru olmaktan da öte. Hayatta güvenebileceğin tek kişi kendinsin ve sadece bir aptal başka birinin seni yok etme yeteneğine sahip olmasına izin verir. onları."

Nasıl bu kadar kör olabilir? Hayatın gerçeğini görmek için bu kadar isteksiz. Aşkın gerçeğini.

"Kit ne olacak?" diye sordu. "Çocuğu sevdiğinizi biliyorum. Şüpheleniyor musun
Bu mu?"

Bunu yapmanın başka bir yolunu düşünürken bakışlarını ona dikti. onun ne istediğini anladı. "Peki ya Kit'in annesi? Bana onu canından çok sevdiğini söyledi."

O anda bir yaşadı. " bu, değil mi? Onun için büyükannem gibi yas tutuyorsun-"

Jack, "Sana annesini tanımadığımı söylemiştim," diye araya girerek onun sözünü kesti.

Kafası karışmış bir halde, Kit'in ona söylediklerini düşünürken başını hafifçe .

Jack onun önünde durana kadar üç adım attı. İçindeki öfke onu dehşete düşürmüştü. Öfkeli ve soğuktu ve nedenini bilmiyordu.

"Sana aşktan söz edeyim Lorelei. Kit'in annesi hatırlayamadığım bir limanda fahişelik yapıyordu. Teklifini geri çevirdiğimde, küçük oğlanları tercih edip etmediğimi sordu. Tam olarak kendi küçük oğlunu."

Adam ona vurmuş olsaydı daha kötü hissedemezdi. Ciddi miydi? "Ne?" diye soluk soluğa kaldı.

"Ben de en az senin kadar dehşete düştüm," dedi, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Dünyayı gezmiş ve akla gelebilecek her türlü kâbusu görmüş olan ben, onun teklifiyle yıkıldım. Ben de onu ondan gümüş bir gine karşılığında satın aldım."

"Ama Kit dedi ki-"

"Kit gerçeği bilmiyor," dedi yüzündeki öfke geçip yerini üzüntüye bırakırken. "Annesiyle ilgili gerçeği şimdiye kadar hiç kimseye söylemedim. Ve bariz bir nedenden ötürü, gerçeği ondan saklayacaktım. Er ya da geç kendini ilmiğin yanlış ucunda bulacak bir korsan ama annesinin onun için planladığı şeyden çok daha iyi olduğumdan eminim."

Yutkundu ve doğruca ona baktı. "Şimdi sana soruyorum, o neredeydi? çocuğuna olan sevgisi?"

Lorelei, bırakın kendi çocuğunu, bir insanın küçük bir çocuğa böyle bir şey yapabileceğine inanamayarak, "Belli ki akli dengesi yerinde değilmiş," dedi. "Babam birinin bana zarar vermesine izin vermeden önce ölürdü."

"Senin adına çok sevindim," dedi, sesi soğuk ve boştu. "Benim dünyamda böyle bir sadakat yoktur."

Uzanıp onun yüzüne dokundu, dünyayı kendi gözlerinden görmesini sağlamanın bir yolu olmasını diledi. "Üzgünüm Jack. Buna inandığın için üzgünüm, çünkü aşk gerçekten var."

"Öyleyse inanacaksan inan. Tek umudum Justin'in, babasının aksine, size karşı olan yükümlülüğünü yerine getirecek kadar erkek olmasıdır."

"Amiralden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Benim nedenlerim sonsuzdur," dedi inançla. "Ve onlar bana ait."

"Zihninizin mahremiyetlerini paylaşacak biri , değil mi?" "Hayır."

Lorelei hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı ve ona ulaşmanın bir yolunu diledi. Ama o kendisine ulaşılmasını istemiyordu ve ulaşana kadar onunla barışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"O zaman gel, benim kuşkucu korsanım," dedi, elini onun yüzünden çekip koluna girdi. "Eğer seni kılıcım ile yenemiyorsam, o zaman fırçamla yakalamama izin ver."

Lorelei onu tekrar yatağa yatırdı. O noktada mükemmel görünüyordu. Jack'te rahat, şehvetli bir nitelik vardı; uzanırken bile güç ve otorite yayıyordu. Bunu tuvale tam olarak yansıtabilir miydi bilmiyordu ama denemeye hevesliydi.

Paletini ve boyasını eline alarak, insan formu için herhangi bir yeteneği olup olmadığını görmek için renkleri karıştırmaya başladı.

Ve böylece öğleden sonra geçti. Jack yatakta uzanmış onu dikkatle izlerken, o da Jack'in kişiliğini tuvale aktarmaya çalışıyordu.

Denizin ve mürettebatın sesleri odanın içinde yankılanırken, yumuşak bir esinti kamaranın içinde fısıldıyordu. Garip bir şekilde huzurlu ve rahatlatıcıydı.

Jack onunla konuşmaya çalışmadı ve sadece onu izlemekten memnun görünüyordu.

Daha önce başka biriyle bu kadar uyumlu olup olmadığını merak etti ve içten içe cevabın hayır olduğunu biliyordu. Bugün onun hakkında çok şey öğrenmiş, onda olduğunu asla tahmin edemeyeceği şeyler görmüştü.

Ama Kit'in aklında kalan onun iyiliğiydi. Çoğu erkek çekip gidecekken o Kit'i kurtarmıştı.

Mürettebatını önemsiyordu. Ve eğer gerçeği itiraf ederse, onun da gelip kendisiyle ilgilenmesini diledi.

"Gülümsüyorsun," diye Jack'in sesi sessizliği bozdu. "Ne düşünüyorsun?"

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Özel bir şey yok." "Yalan söylüyorsun."

Boğazını temizleyerek fırçasını bir beze sildi. "Pekâlâ, Jack. Bilmen gerekiyorsa, seni düşünüyorum." "Beni mi?"

"Evet, ben de seni kurtarabilecek biri var mı diye merak ediyordum."

9

Kadının sözlerini anlayan Jack'in kaşları çatıldı. "Beni neyden kurtaracaksın?"

Lorelei omuz silkti ve ince fırçasını yeni karıştırdığı açık altın rengine batırarak adamın saçındaki vurguları boyamaya çalıştı. "O zaman kendin."

Verdiği yanıt, ona tuzağa yakalanmış yaralı bir domuzu hatırlatan kaba bir homurtu oldu. "Kurtarılmaya ihtiyacım olmayan tek şey bu."

"Bence biliyorsun," diye karşı çıktı.

"Ve bence sen dengesiz olabilirsin."

Lorelei başını ona doğru eğmiş, fırçasını süpürürken Tuvalinde saçının ana hatları. "Belki de. Daha kötüsüyle de suçlandım."

Jack yatağın üzerinde hafifçe kaydı. kaldırdı, bileğini biraz esnetti, sonra yanağını yumruğuna yaslamaya geri döndü.

Saçları omuzlarından döküldü ve gömleği biraz daha açılarak göğsünün etini neredeyse beline kadar ortaya çıkardı. Bembeyaz ketenin altında bronz kasları aldığı her nefeste kasılıyor ve gevşiyordu.

Cennet, ama yakışıklı bir adamdı.

Ne yazık ki bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı. Ve dahası, bu bakışlara karşı bağışıklığı yoktu.

"Beni kurtarmak istemenin sebebi ne?" diye sordu.

Fırçasını dişlerinin arasına alıp küçük parmağıyla boyayı biraz lekeledi. Sorusuna cevap vermesi gerektiğinden pek emin değildi. Eğer ona gerçekten ne düşündüğünü söylerse, kızgın bir canavar gibi yine peşine düşecekti.

Fırçayı dudaklarından aldı ve ona baktı. Hafifçe öne doğru eğilmişti, gömleği kaslı göğsünün her vurguluyordu. Adamın gözleri parlıyordu ve kız, adamın gözlerindeki yakıcı merakı gördü. Orada onu büyüleyen bir şey vardı.

Daha önceki itirazını hatırlayamadan kelimeler ağzından dökülüyordu. "Çünkü söyledikleri kadar kötü olduğunu ."

"Öyle mi?" Jack'in yüzü, kızın gözleminin ne kadar ilgisini çektiğini gösteren baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle aydınlanırken, "Öyle mi?" dedi. "Aksini söyleyecek binlerce erkek sayabilirim."

Hiç şüphesiz o da yapabiliirdi. Ona ilmiğe muhtaç iğrenç bir şeytan diyecek üç kişi tanıyordu. Ama Justin, babası ve Lord Wallingford ne düşünürse düşünsün, Jack'i artık o şekilde göremiyordu.

Duraklayarak, konuşmayı bu yeni konudan ve sadece başını belaya sokmaya yarayacak bir düşünce çizgisinden uzaklaştırmanın bir yolunu aradı. "Şimdi bak, gitmişsin ve taşınmışsın."

Jack kolunu bıraktı ve tamamen sırt üstü yatmak için döndü. Durgun bir kedi gibi gerindi ve kadın, Jack'in üzerindeki dar keteni fark etmemek için elinden geleni yaptı. Göğsünü mükemmel bir şekilde çizdi ya da onun bir parçasını gizleyen formda geyik derisi pantolonunu garip bir şekilde merak ettiğini fark etti.

Aslında bir kez çıplak bir erkek görmüştü. Justin 10 yaşındayken. Pek erkek sayılmazdı ama yine de görmüştü.

Mürebbiyesiyle birlikte ata binmeye gitmiş ve ormanda kaybolmuştu. Lorelei onu bulmaya çalışırken, yüzmekte olan Justin ve kardeşine rastlamıştı.

Kardeşi hâlâ giyinikti ama Justin çoktan soyunmuş ve suya doğru ilerliyordu. Çok garip bir manzaraydı. Belinin altındaki o garip küçük et parçası, güdük, aşırı büyümüş bir solucan gibi çırpınıyordu. Birkaç dakika boyunca ona bakmış, ne olduğunu öğrenmek için can atmıştı.

O sırada mürebbiyesinin yaklaştığını duymuş ve kendini hızla bölgeden uzaklaştırmıştı. Haftalardır bu manzara aklından çıkmıyordu ve umutsuzca birilerine bunu sormak istiyordu.

Çok utandığı ve mahcup olduğu için sırrını hep kendine saklamıştı.

O şeyin ne olduğunu ve ne işe yaradığını anlaması için birkaç yıl daha geçmesi gerekmişti. O gün Lorelei bir daha asla o şeyi görmek istemediğine karar vermişti.

Şimdiye kadar. Şimdi kendini merak içinde buldu. Jack'inki neye benziyordu?

Düşüncesi bile yüzünü bir cehennem ateşine çevirdi. *Lorelei Dupree, Tanrı aşkına sana ne oldu böyle! İyi yetiştirilmiş genç kadınlar asla ama asla böyle şeyler düşünmez. Asla! Baban sana kayışla vururdu.*

Böyle bir şeyi düşünmesine neden *olan* şey neydi?

Tanrıya şükür Jack onun utanç verici düşüncelerini duyamıyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldı, yatakta doğruldu ve gömleğini bağladı.

"Özür dilerim tatlım," dedi ve bu iltifat onu daha da dehşete düşürdü. "Taşınmak zorundaydım. Daha fazla dayanamadım. Korkuyorum

Tüm bu hareketsizlik sabrımı bile zorladı. Ayrıca, etrafı kolaçan edip mürettebatı kontrol etme vaktim geldi."

Lorelei hiçbir şey söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi ki? Onun gözlerinin içine bile bakamıyordu. *Bunu* düşündükten sonra bir daha onun gözlerinin içine bakabileceğinden emin değildi.

Şöalesine yaklaştı ve saçındaki deri kordonu düzeltirken çalışmasına bakmak için durakladı. "Yetenekli olan siz değil misiniz, Bayan Dupree."

Lorelei bu iltifat karşısında gülümsedi. Ama yine de, Lorelei'nin önceki düşüncelerini bir şekilde sezinlememesi için gözlerini paletinden ayırmadı.

Portresi onun bile umduğundan daha iyiydi. Gözleri hariç. Gölgeyi olarak tutturamamıştı. O açık, çelik gibi maviyi resmetmek neredeyse imkânsızdı. Bakışlarının derinliklerinde titreyen ateşi ve ham zekâyı boş verin.

"Güzel bir parça meyve yapmışsın," dedi ona.

"Ne zaman bir parça meyveye ihtiyacınız olursa leydim, adımı söyleyebilirsiniz," dedi ve öne doğru eğilerek boynuna doğru fısıldadı.

Nefesi boğazına çarparak onu gıdıkladı. Göğsü daraldı ve artık nefes alamayacağından korktu. Onu hissedebiliyordu sanki ona dokunuyormuş gibi. Doğruyu söylemek gerekirse, onun kendisine dokunduğunu hissetmek istiyordu.

"Zaten öylesiniz, Kaptan Rhys," dedi nefes nefese bir fısıltıyla.

"O zaman benden bir ısırık almanızı isteyebilir miyim?"

Şok edici sözleri buz gibi bir su sıçraması gibi yüzüne çarptı. "Pardon?" Hiç düşünmeden onun kışkırtıcı gülümsemesiyle karşılaşmak için başını kaldırdı.

Bakışlarını onun dudaklarına indirdi. "Kesinlikle senden bir almak istiyorum." Kollarıyla onu sararak geri çekilmesini engelledi.

Lorelei onun kucağında titriyordu, eğer gitmesine izin vermezse, aslında ona ve içinde atan acı dolu özleme teslim olabileceğini biliyordu. onun içinde. "Mürettebatını kontrol etmen gerektiğini

sanıyordum." "Bekleyebilirler. Ama sen-"

"temizlemen gerekiyor," diyerek sözünü kesti. "Islatmam gereken fırçalarım ve...yapmam gereken...Şey, sadece yapılması gereken şeyler var. Hemen."

Onun saçma sapan yorumlarını görmezden gelerek, bir elini kulağının hemen altındaki boynunun hassas etini okşamak için kaldırdı. Duyguları adamın dokunuşunun sıcaklığıyla sarsılırken ürperti kadının içine yayıldı. Saç örgüsünü kenara iterek ensesini bakışlarına maruz bıraktı. Jack elini kadının saç çizgisine dokunmak için hareket ettirdi ve onu rehin aldığından beri ikinci kez sordu, "Seni burada öpen bir erkek oldu mu hiç?"

"Kesinlikle hayır," diye nefes nefese kaldı.

Ve sonra yaptı.

Lorelei, adamın dudakları boynunu sıyırıp geçerken aldığı beklenmedik zevk karşısında inledi. Kolunu onun beline doladı ve binlerce Zevk şeritleri vücudunda spiral .

Geri çekil! diye bağırdı zihni. Ama bunu yapmak istemiyordu. Yapabileceğinden bile emin değildi.

Jack onu sıcaklıkla sardı. Bu daha önce hissettiği en inanılmaz .

"Seni istiyorum Lorelei," dedi Jack onun kulağına doğru nefes alarak. "Tüm vücudunu bana karşı hissetmek, çıplak teninin her santimini tatmak istiyorum."

Ne diyeceğini bilemiyordu çünkü o anda kendisi de aynı şeyi istiyordu. Adam çok iyi hissettiriyordu. Dokunuşu çok baştan çıkarıcı, vücudu çok harikaydı.

Jack dudaklarını kızın ağzına götürdü ve bir korsan gibi yağmaladı. Onun tadının, okyanus ve insan kokusunun tadını çıkardı.

Adamın gömleğini iki yumruğuyla kavradı, ona yapıştı, kendini ona daha da yakınlaştırma ihtiyacı duydu.

Tanrı yardımcısı olsun ama bu adamı kendine istiyordu. Ve tam kurtuluşunun mümkün olmadığından emin olduğu anda kapısı çalındı.

"Kaptan? Sizinle konuşmam gerekiyor."

Jack kızın yüzünü kızartan iğrenç bir küfürle geri çekildi. Ona bir kez baktı ve kapıya doğru hırladı, "Bekleyebilir."

Sonra yine onun üzerindeydi. Lorelei kendini onun dokunuşuna teslim etti. Ona karşı koyamadı. Bu onun ölümlü hislerinin yapabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Kaptan, acil bir durum var," diye ısrar etti ses.

Bu sefer Jack kendini ondan uzaklaştırdı. İki adım geri attı, nefes alış veriş en az onunki kadar zordu.

"Git Lorelei," diye fısıldadı ona. İki buklüm oldu ve sanki biri ona şiddetli bir darbe indirmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Mantıkla tartışacak biri olmadığından Lorelei ona emredileni yaptı. Odadan hızla çıktı ve neredeyse koridordaki zavallı korsanı eziyordu.

Hızlı bir özür mırıldanarak arkasına bakmadan yoluna devam etti.

Güvenli bir şekilde odasına girdiğinde kapıyı çarptı. Ama bunu yaparken korkunç bir keşif yaptı. Aslında kaçtığı şey kendisiydi.

Jack ihtiyacının ağırlığından titriyordu. Bastırılmış şehvet ve arzusunun saf . Şimdi bile onun tatlı parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Ona sarılıyor, vücudunu onunkine bastırıldığını hissediyor ve onun kollarında çırılçıplak ne kadar iyi hissedeceğini çok iyi hayal ediyordu.

Gemiye ilk imza atanlardan biri olan Gerald başını içeri uzattı. "Vay canına, Kaptan," dedi korkulu bir sesle. "İzinsiz girdiğimden haberim yoktu."

Jack dişlerini sıktı ve adama ters ters baktı, Gerald'ın kafasını omuzlarından ayırıp bir direğe asmak istiyordu. "Ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Şu anda ihtiyacım olan hiçbir şey yok, Kaptan. Hem de hiç. Siz devam edin ve her ne yapıyorsanız onu yapın, ben de ortalıkta görünmeyeyim."

Gözleri daha da karardı. "Sana söylediğimde bunu neden yapmadın?"

Gerald aç bir kurt sürüsüne rastlamış korkmuş bir tavşan gibi kaçmaya başladı.

Vücudu hâlâ zonklayan Jack odayı geçti ve kapıyı çarparak kapattı. Kutsal olan her şeye rağmen bir fırtınanın onları ele geçirmesini nasıl da diliyordu. Kasıklarına saplanan acı verici alevleri bastırmak için buz gibi soğuk su içmeye ihtiyacı vardı.

Biraz daha devam ederse ona Korsan Deli Jack demeye başlayacaklar.

"Küçük cadaloz," diye hırladı, onun kendisini bu şekilde etkilemesine izin verdiği için kendine kızdı. Her zaman kontrolü elinde tutan o olmuştu ama yine de kızın kokusu onu neredeyse delirtiyordu.

Bir an daha geçse, ona zorla sahip olacaktı. Neden?

Kesinlikle şimdiye kadar gördüğü en çekici kadın değildi. En çekici ya da baştan çıkarıcı kadın da değildi ama yine de onda bir şeyler vardı.

onu karşı konulmaz buluyordu. Onu en endişe verici şekilde çağıran bir şey.

Ona karşı hissettiği şey basit bir şehvetin ötesindeydi. Bu neredeyse elle tutulur bir şeydi, korkutucu ve...

Bu, yüzleşmek istemediği bir şeydi.

"Ondan uzak duracağım," dedi ve biraz su doldurdu. Yüzünü yıkadı ve soğuk suyu boynuna sıçrattı.

Evet, cevap buydu. Ondan uzak durmak. Baştan çıkarma konusunda yenilgiyi kabul etmek, onun herhangi bir parçasına sahip olmasından daha iyi olurdu.

Nasıl, seni aptal? Aklı bunu talep etti. Gemi o kadar büyük değil.

Ve onun cazibesi çok büyüktü.

"O fahişeyle yatacağım ve bu işi bitireceğim."

Evet, bu onu sisteminden temizleyecekti. Yatağında birkaç takla attıktan sonra her şey yeniden yoluna girecekti.

değil mi?

"Çok daha iyi!"

Lorelei o gece akşam yemeğini kendi kulübesinde tek başına yedi. Jack ona haber gönderme zahmetine bile katlanmamıştı. Gerçi o da bunu istememişti.

Yine de, tutsağı olan kadınla akşam yemeğine çıkmak onun için nezaket kurallarına uygun olurdu.

Kapı çalındı.

Her şeye rağmen onun odasına geleceğini düşününce kalbi küt küt atmaya başladı. "Girin."

Kapı Alice'i içeri almak için açıldı. Lorelei hayal kırıklığını gizleyerek onu sahte bir coşkuyla karşıladı.

Alice, "Bir süreliğine bize katılmak isteyebileceğinizi düşündük," dedi.

Odasında oturup durumundan ve Jack'in onunla vakit kaybetmektense yapacak daha iyi işleri olduğu gerçeğinden kesinlikle daha iyi olurdu. Yaptığı her neyse onu yapmak istiyorsa, ona göre hava hoştu. Kendini eğlendirirdi.

"Çok isterim." Lorelei peçetesini katladı ve tepsinin üzerine koydu tabağının yanında. Tepsisini göstererek, "Sadece bunu nereye götüreceğimi göster," dedi.

"Sonra alırız."

Lorelei onu ana güverteye kadar takip etti; orada erkekler uzanmış, bazıları hâlâ yemeklerini yiyordu.

Üç denizciden oluşan bir grubun elinde gitar, davul ve flüt gibi enstrümanlar vardı ve bir denizci derin bir tenorla şarkı söylerken güzel bir türkü çalıyorlardı. Diğer birkaç korsan grubu da birlikte çalıyordu kartlar ya da zarlar.

Güvertede Alice'in arkasında ilerlerken, bunun herhangi bir küçük kasabada rastlanabilecek, oldukça samimi bir sahne olduğunu düşündü. Bir yoldaşlık ve dostluk ortamı. Ortak zaman ve deneyimlerinin denizciler arasında güçlü dostluklar oluşturduğuna şüphe yoktu.

Mavis ve Kesi güvertede kocaları ve sarmal bir halata yaslanmış pipo içen Billy ile birlikte oturuyorlardı.

Gruba katıldıklarında Billy, "İşte " dedi. "Alice'in onu saklandığı yerden çıkarabileceğini söylemişim."

Lorelei onun sözleri karşısında kızardı. "Saklanmıyordum."

Alice onun yanına otururken, "Sadece seninle eğleniyor," dedi.

"Gel çocuğum," dedi Kesi, sağına oturmasını işaret ederek. "Sadece güneşin batışını izliyoruz."

Lorelei, Kesi'nin yanına çöktü ve etrafındaki adamları inceledi. İçlerinden birkaçı gerçekten huysuz görünüyordu ama mürettebatın çoğu yirmi dört yaşından büyük olmayan genç adamlardı.

Tarık koyu mavi ve turuncu ufukta uzanan pembe şeritleri incelerken, "Yağmur geliyor," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Lorelei güzel gün batımına bakarken sordu.

"Kemiklerimde hissedebiliyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra Tarık ve Billy bir zar oyunu oynamaya başlarken Alice küçük bir kenevir çantasını açıp içinden iplik ve bir dizi örgü iğnesi çıkardı.

Lorelei, Alice'in ustalıkla örmeye izledi ve eğer daha iyi bilmeseydi, Alice'in bir bebek battaniyesi yaptığına yemin edebilirdi.

"Bunu her gece yapıyor musunuz?" Lorelei küçük gruba sordu.

"Evet," dedi Kesi.

Okyanustan gelen yumuşak bir esinti ve dalgaların sesi Lorelei'yi bir huzur duygusuyla sarmaladı. Kavraması çok tuhaf olsa da, bu haylazlar gemisinde gerçekten de kendini güvende hissediyordu.

Büyükannesi, büyükbabasının gemisiyle denize açıldığında böyle mi hissetmişti?

Lorelei'ye sık sık kart oyunlarından ve yıllar önce söyledikleri şarkılardan söz ederdi Ama bunların hiçbirisi ona gerçek gibi gelmemiştir. Yaşlı büyükannesi, sevgilisiyle denize bir kadın gibi görünmüyor ya da davranmıyordu. Büyükanne-Anne'nin kötü şöhreti ve Lorelei onun hikayelerini tamamen göz ardı ederdi.

Ama her biri gerçektir. Artık bunu biliyordu.

"Hey, genç Kit," diye seslendi denizcilerden biri güvertenin karşısından. Lorelei bakınca Kit ve Jack'in ana güverteye çıktıklarını gördü. "Yatma vaktiniz gelmedi mi?"

Kit dilini dışarı çıkardı.

"Kit," dedi Jack sesinde hafif bir kahkaha ile. "Kabalık etme."

Jack onun farkında olmadan Kit'i kâğıt oynayan bir grup adama doğru iterken, kendisi de konuşan adamlarla konuştu. Birkaç dakika sonra Kit kazanan bir elle koşarak babasının yanına döndü.

Kartlara bakan Jack çocuğa gülümsedi ve sırtını sıvazlamadan önce onu tebrik etti.

Bu manzara karşısında gülümsedi ve içini bir sıcaklık kapladı. İster kabul etsin ister , Jack o çocuğu seviyordu. Onunla hiçbir olmayan bir çocuğu.

En çok neyi özliyorum biliyor musun Lori, dediğini duydu büyükannesinin. Büyükbabanın kahkahalarını özliyorum. Ona bakmaktan başka bir şey yapmadığım halde beni mutlu hissettirmesini. Umarım bir gün ne demek istediğimi anlarsın.

Lorelei bu düşünceyle gerildi. Bu da nereden ? Jack için kesinlikle böyle hissetmiyordu. Onu mutlu eden Justin'di.

Örgüsünü kucağına koyan Alice ona doğru eğildi ve "Yakışıklı bir adam, değil mi?" dedi.

"Kimmiş o?" Billy piposunu ağzından çıkararak tersledi. Sanki toz haline getirecek bir adam arıyormuş gibi mürettebatı taradı.

"Kaptan, Bay Bill," diye tersledi Alice kocasına, elini başka bir ipliğe sararken. "Ve seninle konuşmuyorum."

Alice gözlerini ondan kaçırdı ve Lorelei'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Biliyorsun, bir keresinde Billy'm için kurşun yemişti."

Tarık zarını geminin kenarına atarken, "Beni güvende tutmak için bundan daha fazlasını yaptı," diye ekledi. "Bu gemide hayatını şu ya da bu nedenle kaptana borçlu olmayan tek bir adam bile yok."

"Senin için ona borçluyum," dedi Kesi Tarık'ın kollarına sokulurken. "Babamın partisine davetsiz olarak gelmeseydi seni asla tanıyamayacaktım."

Tarık onun çenesini okşarken gülümsedi. Birbirlerine sevgi fazlasıyla belirgindi.

"Pardonnez-moi, Mademoiselle Dupree."

Lorelei başını kaldırıp kendisine yakışıklı bir gülümseme bahşeden Henri'ye baktı. Henri beyaz bir pantolon ve gömlek ile mavi işlemeli taba rengi bir yelek giymişti. Uzun saçları bir sıra halinde toplanmıştı ve oldukça gösterişli ve nazik görünüyordu.

"Bir jig çalmak üzereler ve merak ediyordum da acaba dans için bana katılmak ister misin?"

Lorelei ne cevap vereceğinden emin değildi. İsteddiği son şey herkesin ilgi odağı olmaktı.

"Ah, edin," dedi Alice, örgüsünü bir kenara bırakarak. "Kesi, Tarık, Billy ve ben hepimiz size katılacağız."

Tarık tartışmak ister gibi başını kaldırıp oyununa baktı ama Kesi'nin kavisli kaşlarına bir bakış, yapmayı planladığı itirazı bastırdı.

Bunu yapmamalısın. Yine de Henri'nin onun adına bu kadar çaba sarf etmiş olması reddetmesini imkânsız kılıyordu. "Onur duyarım."

Gülümsedi ve kolunu ona doğru uzattı.

Lorelei onun koluna girdi, sonra da onu uyardı: "Korkarım nasıl dans edileceğini bilmiyorum Henri. Umarım ayak parmaklarını ezersem beni affedersin."

"Ayak parmaklarımı toz haline getirmen benim için bir zevk olurdu, *Matmazel*. Ama sanırım o kadar da beceriksiz değilsiniz. *Non*, çok iyi bir dansçı olacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"*Yaşama sevinciniz*. Şüphesiz sizinki gibi bir tutku resim yapma yeteneğinizle sınırlı değil."

Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve onları yukarı kaldırıp vücutlarından uzaklaştırdı.

Müzisyenler çalmaya başladığında, "Umarım haklısındır," dedi.

Lorelei karmaşık adımlara ayak uydurmak için elinden geleni yaptı ama yine de Justin'in kendi ayak parmaklarını çiğnediği kadar onun ayak parmaklarını çiğnedi. Henri buna aldırıyor gibiydi. Aslında sadece güldü ve ona kendini nasıl geliştirebileceği konusunda ipuçları vermeye devam etti. bir iş çıkarıyor olsa da, onun adımlarına ayak uydurmaya çalışmak hoşuna gidiyordu.

Müzik durduğunda nefessiz kalmış ve tamamen dağılmıştı. Neşeyle saçlarının dağılmış tellerini düzeltti, sonra Henri onu döndürürken hafifçe kaymış olan eteğini düzeltti.

Henri ona döndü ve fısıldadı, "Umarım sen daha iyi bir *sanatçısındır. danser, mademoiselle*."

Onları izlemek için öne çıkmış olan Jack'i görene kadar güldü. Jack'in gözlerindeki öfkeyle karışık açlık onu olduğu yerde dondurdu.

Ancak Henri'nin sırtı Jack'e dönük olduğu için kaptanının hoşnutsuzluğundan tamamen habersizdi. Ona sert bir bakış atarken yüzü ısıldı.

Selam. "Beni kırmadığınız için teşekkür ederim, *Matmazel* Dupree. Benimle düzgün bir kadın dans etmeyeli uzun zaman olmuştu."

Jack'i görmezden gelmeye karar vererek bakışlarını bilinçli bir şekilde Henri'ye yöneltti. "Gerçekten benim için bir zevkti."

Kolunu ona doğru uzattı.

Jack'e " böyle!" dercesine baktıktan sonra kolunu Henri'nin koluna doladı ve onun kendisini Tarık ve diğerlerinin yeniden toplandığı yere götürmesine izin verdi.

Jack'in kendisine kaşlarını çatarak baktığı yere dönüp bakmamak için kendini zorladı ve korkuluklara doğru yürüdü. Okyanusa odaklanabilmek için ona yaslandı. Ama aslında Jack'in bakışlarını hâlâ fiziksel bir dokunuş gibi üzerinde hissedebiliyordu. Henri onun yanında durmak için hareket etti ve sonra kollarını korkuluğa yaslayarak onun pozunu tekrarladı.

Henri de Jack kadar yakışıklıydı ve kesinlikle daha kibardı. O zaman neden Jack'in yaptığı kalbinin daha hızlı atmasına ya da vücudunun ağrımına neden olmamıştı?

Aslında Justin neden ona hiç böyle hissettirmemişti?

Bu düşünceyi irdelemek istemeyen Henri'ye, "Resim yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

"*Mon père*, yani babam, ressamdı." "Gerçekten mi?"

"*Evet*, Paris'te okudu. Ama pek gibi o da sevdiği işi yaparak hayatını kazanamadı."

"Çok yazık," dedi adama acıyarak. "Sanırım sana o öğretti?" Henri omuz silkti

ve biraz mahcup görünüyordu. "Ne diyebilirim ki? Denedi, ama ben... ben uygun bir *öğrenci değildim*. Onunla aynı şeyi yapmamaya kararlıyım.

hata. Böyle şeylerin bir erkek için tamamen israf olduğunu söylediğinde annemi dinledim ve bu yüzden *kaderimi* görmezden *geldim*."

Babasının işini terk etmesinin onu rahatsız ettiği çok açıktı. Zavallı Henri. "Bu yüzden mi denizci oldun? Daha iyi bir Yaşamak mı?"

"*Hayır*," dedi sesinde bir parça acılıkla. "*Annemin* karnını doyurmak için Paris'teki rıhtımda gemi yüklerini boşaltıyordum ki bir basın çetesi beni yakaladı ve limandaki bir İngiliz gemisine sattı."

"Ah, Henri," dedi, eline dokunmak ve onu rahatlatmak için uzandı. "Senin için korkunç olmalı."

"*Mais oui*." Elini nazikçe okşadı. "Daha da kötüsü, o hiç İngilizce bilmiyordum. Benden ne istediklerini öğrenmekte zorlandım."

"Sana denizcilerden biri mi öğretti?"

"*Hayır*, birkaç kırbaç darbesi ve birkaç çizme tekmesiyle benden ne yapmamı istediklerini çok çabuk öğrendim." Başını salladı ve içini çekti. "O zamanlar, Henri, seni aptal, bunun için sanattan vazgeçtiğini düşünmüştüm."

Kalbi ona ve çektiği acılara gitti. "Nasıl oldu da korsan oldun?"

Ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve güldü. "Kaptan Jaques birkaç yıl önce İngiliz gemisini aldı. Kendisine hizmet edeceğimize yemin edersek zincire vurulmuş olan bizlere özgürlük teklif etti."

"Ve bunun için, eğer yakalanırsanız kendinizi yetkililer tarafından astırmaya razı mısınız?"

Başını öne eğdi. "Bana hiçbir şey ödemeyen ve bir köpek gibi davranan İngiliz mürettebata hizmet etmektense bu daha iyi. Tanık olduğum dehşetten sonra, bir gün

özgürlük, ölüm olasılığına değer. Köle olarak ölmektense özgür bir adam olarak ölmeyi tercih ederim."

Aynı şekilde hisseden çok sayıda erkek tanıyordu. Birlikte büyüdüğü ve bu ideal uğruna evlerinde savaşılan çok sayıda erkek.

Henri ona bakabilmek için hafifçe yana döndü. Lorelei bakışlarını dalgalardan ve giderek kararan gökyüzünden ayırmadı. "Sanırım, *matmazel*, bu ihtiyacı anlıyorsunuz?"

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Düşündüğünüzden çok daha fazla."

Henri uzandı ve saç örgüsünden kurtulan bir tutam saçını düzeltti. "Sen cesur bir kadınsın Lorelei."

"Senin kadar cesur değilim Henri," dedi Billy, dikkatlerini tekrar Alice ile güvertede oturduğu yere çekerek.

Billy başını diğer yöne doğru eğdi.

Lorelei döndüğünde Jack'in kaşlarını çatarak onlara baktığını

gördü. Henri elini hızla Lorelei'den çekti.

Billy dilini şaklattı. "Wallingford'un *Dove*'a yaptıklarını beri hiç bu kadar kızgın görünmemişti."

Bu Lorelei'nin dikkatini Jack'ten ve onun öfkesinden uzaklaştırdı.

"Amiral ne yaptı?" diye sordu.
Jack'in olduğundan daha açık sözlü.

Billy bir duman çelengi çıkardı, sonra piposunu geminin güvertesine vurdu. "Savaşta gemiyi ele geçirdikten sonra mürettebatın bağlanması ve geminin yakılmasını emretti."

Midesi bulandı. Lord Wallingford mu? Kesinlikle hayır. "Hayır," diye karşı çıktı. "O asla böyle bir şey yapmaz."

"'Kasap Gabe' dedikleri kişi bundan çok daha kötüsünü yaptı," dedi Henri, kadının dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Bir sömürge tüccar köle gemisini ele geçirdiğini duydum ve adamları Vatanseverler için olduğundan şüphelendiği silahlar bulunca geminin de yakılmasını emretmiş." Henri'nin gözleri karardı, öfkelendi. "Sekiz yüzden fazla erkek ve kadın zincirlenmişti. güvertenin altında. Çığlıklarının fersahlarca duyulabildiği söylenir."

Lorelei çok iyi tanıdığı babacan adamlar onların hikâyelerini bağdaştırmaya çalıştı. Amiralin oldukça sert biri olduğu doğrudu ama gerçekten böyle bir gaddarlık yapabilir miydi?

Lorelei daha iyi düşünemedi Henri'ye baktı. "Hiçbiriniz hiç böyle bir şey yapmadınız mı?"

Tüm grup gücenmiş görünüyordu. "Biz savunmasız erkekleri öldürmeyiz ve kesinlikle kadınları katletmeyiz," diye alay etti Tarık. "Bu gemide hiç korkak bulamazsınız."

"Özür dilerim," diye düzeltti Lorelei hemen. "Öyle demek istemedim, sadece Kaptan Rhys ve mürettebatı hakkında benzer hikâyeler duydum, hepinizin esirlere karşı ne kadar merhametsiz olduğunuz hakkında."

"Tüm duyduklarınıza inanamazsınız," dedi Billy. "Çoğumuz burada sadece korsanlığı geride bırakıp güzel bir yaşlılığa kadar yaşayan varlıklı insanlar olabilmek için yeterli para kazanmak amacıyla bulunuyoruz. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz ama bundan daha fazlasını yapmayız."

"O zaman amiralin anlattıklarının doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Eskiden Wallingford'un gemisinde yelken açardım," diye itiraf Billy, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Ve sana ilk elden söyleyebilirim ki, *iyi* kalpli amiralin günlük olarak emrettiği şeylerin yarısı kadar bile iğrenç bir şey yapmadık.

Wallingford'un kafasında Tanrı'nın ve kralın emirlerine göre hareket ettiği, dolayısıyla işlediği her suçun ilahi bir emir olduğu düşüncesi var."

Lorelei şaşkınlıkla ona baktı. Aslında amiralin birkaç kez buna çok benzer bir şey söylediğini duymuştu.

Yine de, bu doğru olamaz. miydi? Onu genç bir kızken kucağına alan ve ondan sık sık evlatlık kızı olarak bahseden adam gerçekten böyle bir vahşeti yapabilir mi?

Billy'nin gözlerinde parlayan nefret, gerçek olamayacak kadar samimiydi.

Lorelei'nin kafasında bir ağrı başladı.

Justin'den ne haber? Düşündüğü gibi miydi?

Justin'i kendini tanıdığın kadar iyi tanıyorsun.

Yoksa o mu?

"Onlar sadece hizmetçi ve köleler, Lori. Bize hizmet etmek için buradalar, tam tersi değil."

Bu sözleri mürebbiyesi Gertie'nin hastalandığı günden hatırlıyordu. Justin onu bunun için azarladığında Lorelei fazladan battaniye getiriyordu. O zaman Justin'in tavrı onu rahatsız etmişti ama bunu pek önemsememişti.

Şimdiye kadar. Onunla birlikte değilken insanlara böyle mi ?

Justin asil biri! Seni seviyor.

"Biliyorsun Lori, eğer sana evlenme teklif etmemi , yöntemlerini değiştirmen gerekecek. Karımın sıradan bir hizmetçiye battaniye taşırken görülmesine izin veremem. Yüce Tanrım, kadın, bir ev dolusu insana hükmediyorsun. Onlardan birini çağır ve battaniyenin alınmasını emret. Gerçekten, bir dahaki sefere gerçekten yemek pişiriyor olacaksın."

Elini alnına bastıran Lorelei gözlerini sıkarak kapattı. Justin'in sözlerinde yanlış bir şey yoktu. Kendi babası da ona aynı şeyi söylemişti.

Jack onunla ilk tanıştığı andan beri kafasını karıştırmaya çalışmıştı. Şimdi de ekibi onun davasını üstleniyordu. Onları dinlememeliydi. Justin ve babası iyi adamlardı. Öyle olmalıydılar, yoksa şimdiye kadar inandığı her şey yanlış olurdu. Ve yanılmak istemiyordu, özellikle de hayatının geri kalanını etkileyecek bir konuda.

"İzninizle," dedi gruba. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Henri kaşlarını çatı. "Biraz solgun görünüyorsunuz *matmazel*. Size odanıza kadar eşlik etmeme izin , *lütfen*."

"Teşekkür ," diyerek adamın uzattığı kolu tuttu. Adam onu güverteden geçirip aşağıdaki güverteye götürdü.

Lorelei ne yaptığını ancak kulübesine giden yolu yarılادığında fark etti. Onu güvenli bir şekilde geri götürmesi için bir korsana güvenmişti. *uyudu*.

Kapıya yaklaştıklarında içinden bir panik ürpermesi geçti.

"Eğer isterseniz, *matmazel*, Sarah'size çay getirmesini isteyeceğim. Kendinizi biraz daha iyi hissetmenize yardımcı olabilir."

"Bu çok hoş olurdu," diye fısıldadı.

Henri onun önünde eğildi ve eline iffetli bir öpücük kondurdu. "Umarım daha iyi hissediyorsunuzdur, *küçük hanım*," dedi . "Belki yakın gelecekte bir gün çalışmalarınızdan bazılarını görmeme izin verirsiniz. Kaptan Jacques çok yetenekli olduğunuzu söyledi ve bir başkasının çalışmasını görme zevkine erişmeyeli epey zaman oldu."

Topuklarını birbirine vurarak, zarif bir gülümsemeyle başını ona doğru eğdi, sonra arkasını dönüp gitti.

Lorelei odasına girdi, kafası görüntüler ve düşüncelerle dönüyordu. "Beyefendi gibi davranan korsanlar ve gemileri yakan beyefendiler," diye nefes aldı.

İnsanları bu kadar çabuk yargılamamalısın Lorelei.

Jack haklıydı. Hayatı boyunca insanları yargılamıştı ve şimdi bu aceleci yargılar onun dünyayı algılayışıyla alay ediyordu. Ve şu anda tek istediği eve, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu yere dönmekti.

Ama o bunu asla yapamazdı. Jack ona her şeyi farklı görmeyi öğretmişti. *İnsanları* farklı görmeyi.

Düşünceleri mürebbiyesi Gertie'ye döndü. Onu hayatının çoğunda tanımıştı ama hayatını Lorelei'ye bakmaya adanmış bu kadın hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kardeşleri var mıydı? Resim yapmayı sever miydi?

İzin günlerinde nereye gidiyordu?

Lorelei, kendince, ona bakan kadına karşı en az Justin kadar duygusuz davranmıştı.

Ve tam o anda, gözlerini açtığı için Jack' teşekkür mü etmeli yoksa lanet mi etmeli bilemedi.

10

Lorelei kafa karışıklığıyla boğuşurken iki hafta geçti. Jack'in adamları ona saygılı davranmaya devam ediyordu ve Henri onu uzman vesayeti altına almıştı. Fransız inanılmaz derecede yetenekliydi, özellikle de renkleri karıştırmak ve gölgelendirmek için kömür kullanmak söz konusu olduğunda.

Her sabah onunla kahvaltıda buluşan Sarah ve Alice ile iyi arkadaş olmuşlardı. Onlar güvertede biraz vakit geçirdikten sonra Lorelei portre üzerinde çalışmak için Jack'in kamarasına giderken kendi işlerine giderlerdi.

Jack, Henri'yle güverteye çıktığı akşamdan beri ona mesafeliydi ve onu baştan çıkarma arzusunu bir kenara bırakıp bırakmadığını merak başlamıştı. Bu düşünce onu mutlu etmesi gerekirken, aralarında oluşan rahatsız edici uçurumu aşmanın bir yolu olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bu sabah Lorelei kulübesine erken gelmişti. Sarah kendini pek iyi hissetmiyordu ve Alice de Mavis'in tamiratına yardım etmek istemişti. Yalnız kalan Lorelei resim üzerinde çalışmaya karar verirken, Jack de Tarık'tan günlük raporunu alarak ve yönlerini gözden geçirerek her zamanki rutinine devam etti.

Ayrıldıklarında Sarah, Jack'in gecenin yarısını mutfakta kocası ve diğer birkaç adamla içip kâğıt oynayarak geçirdiği için bu sabah pek de iyi bir ruh halinde olmayacağı konusunda onu uyardı.

Lorelei'ye Jack'in tam bir gece uykusu almadığında her zaman bir dev olduğunu söylemişti.

Lorelei, onun son zamanlardaki sessiz ruh halinden kurtulmak için bunun bile iyi olacağına karar vererek kapısını açtı.

Dondu kaldı.

Jack hâlâ uykudaydı, yatağında uzanıyordu, çıplak vücudu kısmen kırmızı saten örtüsüne dolanmıştı.

Bakışları adamın kaslı sırtının kıvrımlarından çıplak kalçasına ve hafif, altın rengi tüylerle kaplı uzun bacaklarına doğru kayarken nefesi boğazında düğümlendi.

O çok güzeldi. Onun göğsünün nazikçe inip kalkışını izledi. Kumral saçları serbestti ve rahatlamış, neredeyse çocuksu bir dinleniş içinde olan yüzüne uygun bir şekilde dökülüyordu.

İlk içgüdüğü kapıyı çarpıp kaçmaktı ama ayakları ona itaat edemiyordu. Asıl istediği ona yaklaşmak ve daha yakından bakmakken bunu yapamıyordu.

Ne zararı olabilirdi ki? Adam mışıl mışıl uyuyordu; durduğu yerden hafif horlamasını duyabiliyordu. Burada olduğunu kimse bilmeyecekti. Burada olduğunu kesinlikle kimseye söylemeyecekti.

Devam et, Lorelei. Yap hadi.

Kapıyı yavaşça kapatarak dudağını ısırды ve uyuyan bir aslana yaklaşmanın çılgınlığı üzerine birkaç dakika daha düşündü.

Her zamanki gibi, aptallığı geldi. Lorelei parmak uçlarına basarak odanın içinde ilerledi.

Kalbi korku, merak ve düşünmek istemediği başka bir şeyle çarpıyordu. Daha önce hiçbir erkeği bu kadar görkemli görmemişti.

Omuzlarının kıvrımı şık ve güçlü kaslarını vurguluyordu. Yüzü sabahın kirli sakallarıyla kaplıydı ve parmağıyla izini sürmek için can atıyordu. İçgüdüsel olarak eli ona doğru hareket etti ve sadece Onu uyandırma ve bu yaramazlığın içinde yakalanma korkusu, arzusuna boyun eğmesini . Elini yumruk yapıp sıkı ve kolunu yana doğru itti.

Uzun bacakları yatağın kenarından uzanıyor ve ayakları tehlikeli bir şekilde ince havaya doğru sarkıyor, bu durumda nasıl bu kadar huzurlu uyuyabildiğini sorgulamasına neden oluyordu. Yukarı bakarak adamın pazularının kıvrımlarını ve karnını oluşturan mükemmel kasları takip etti.

Ona dokunacak cesareti bulmak için nasıl da can atıyordu.

Adamın zayıf kalçalarına, kalçalarını ve bacaklarını kaplayan açık altın rengi tüylere, sonra da göbek deliğinden başlayıp saçlarının altında kaybolan daha koyu buklelere baktı.

Battaniye neyi gizliyordu?

Justin'in üzerinde gördüğü aynı küçük, aptal şey miydi?

Kesinlikle hayır. Çünkü Jack Rhys'in küçük ya da aptal bir yanı

yoktu. Kendi iyiliği için fazla meraklı, yayına uzandı.

Uyarı vermeden, Jack yer değiştirdi.

Lorelei bir gıcırtıyı bastırarak odanın diğer ucuna fırladı, adamın uyanmasından ve onu ahlaksız bir sinsi hırsız gibi aval aval kendisine bakarken yakalamasından korkuyordu.

Oh, eğer onu dikizlerken yakalarsa bunun sonunu asla duyamayacaktı!

Ama uyanmadığını birkaç korkunç saniyeden sonra fark etti. Bunun yerine kolunu gözlerinin üzerine sardı ve uyumaya devam etti.

Rahatlamış bir halde, ani şansının avantajını kullandı ve sessizce onun odasından çıktı.

Lorelei, kapısı arkasından sıkıca kapatılmış kendi odasına güvenli bir şekilde girene kadar tekrar nefes almaya cesaret edemedi.

Her titriyordu. Hayatında hiç Jack Rhys kadar muhteşem bir şey görmemişti. O mükemmel bir erkekti.

Bu sabah kesinlikle portre resmi yapılmayacaktı. En azından Jack üzerine bir şeyler giyene kadar ve o zaman bile yüzü alev almadan ona bir daha bakabileceğinden emin değildi. Tüm o tenin görüntüsünü... yanaklarına uzanan uzun kirpiklerini nasıl aklından çıkarabilirdi ki?

Of...

Hay aksi!

Eskiz defterini ve karakalemlerini toplayarak biraz temiz hava almaya ve Henri'nin dün ona gösterdiği yeni çapraz tarama tekniğini uygulamaya karar verdi. Bu aklını kaptandan uzaklaştıracaktı.

Belki onlar çalışırken Billy'nin ya da Mavis ve Alice'in resmini çizerdi. Evet, bu kesinlikle onun dikkatini bronz teninden, altın saçlarından ve nazik bir kadının asla düşünmemesi gereken diğer şeylerden uzaklaştırırdı.

Jack, beynine doğru acımasızca sallanan bir kazmanın kaba vuruşuyla uyandı. Gözlerini zorlukla açana kadar tekrar tekrar vurdu.

İnleyerek bakışlarını sabah güneşine karşı siper etti ve bu kadar çok içtiği için kendine lanet okudu. Bunların hiçbirisi kadını düşüncelerinden uzaklaştırmamıştı.

Tek yaptığı, kafatasındaki yeni acı için onu boğmak istemesine neden olmaktı.

Bunu kendi başına sen açtın ihtiyar.

Kasıklarındaki ateşi öldürmek istemişti ve kesinlikle başarmıştı. Beyni ezilirken ve boğazı Ağustos ayındaki Sahra'dan daha kuruyken nasıl seks düşünebilirdi ki?

Yüzünü buruşturarak kendini yukarı itti.

Ah kahretsin, diye düşündü kendi kendine, neden ona kızgındı ki? Kendi aptallığı yüzünden dün gece o bira fıçısının içine düşmüştü.

"Onu baştan çıkar, Jack," diye mırıldandı kendi kendine, yüzüne soğuk su sıçrattı, sonra da kurumuş ağzından akıttı.

Evet, onu yakalayacaktı ve bu sefer kaçmasına izin verecek kadar aptal olmayacaktı.

Lorelei saatler sonra, sanki tüm sorunlarına neden olan ihanet eden bir canavarmış gibi eline kaşlarını çatarak baktı.

Evet, kısmen oldu.

Jack'in yatağında sırtının aldığı o mükemmel şekli neden yakalayamıyordu? Güneş yeni yeni içeri giriyor ve onun altın sarısı ten rengini ortaya çıkarıyordu.

Dudağını ısırdı ve konsantre olmak için gözlerini kapattı. Sanki hâlâ onun odasındaymış gibi net bir şekilde görebiliyordu ama ne zaman resmini çizmeye çalışsa, onu atlatıyordu.

Bir adamı bu şekilde çizmemelisin, azarladı zihni onu gözlerini açıp *bir kez* daha denemek için başını eğerken.

Ama sonra mantığı, zamanın başlangıcından beri büyük sanatçıların bunu yaptığını ve eğer gerçekten insanların nasıl çizileceğini öğrenmek istiyorsa, yapması gerekenin bu olduğunu savundu. Michelangelo Davut'un heykelini yapmış, Botticelli Venüs'ü resmetmişti. Sanatsal bir şekilde tasvir edildiği sürece insan vücudunda yanlış bir şey yoktu. O sadece Jack'in fiziğinin formunu kutluyordu.

Bunda yanlış bir şey yok. Hem de hiç.

Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor.

"Aklımdan çık Jack," diye fısıldadı kafasının içindeki sese. Yüzündeki bir

tutam saçı savurarak başını kaldırdı. Henri ve Billy hız için yelkenleri yükseltmekle meşguldü ya da en azından ona öyle söylediler. Kesi, Mavis ve Alice çamaşır yıkarken, birkaç denizci de ara sıra güvertenin ortasındaki büyük fıçıya güverteler için yıkama suyu doldurulmak üzere kovalar götürüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Soluna döndüğünde Kit'in rahat edemeyeceği kadar hızlı yaklaştığını gördü. Utanarak, Alice'in çiziminin altında Jack'in kısmen giyinik olarak yattığı sayfayı hızla karıştırdı. Tanrı, Kit'in onun ne yaptığını görmesini yasaklamıştı.

"Sadece birkaç eskiz üzerinde çalışıyorum."

"Ah," dedi, çok üzgün görünüyordu. "Ne

hakkında konuşuyorsunuz, Bay Kit?"

İnce omuzlarını silkti ve bir ayağını önünde bir çizgi gibi sürükledi. "Şey, yelkenler konusunda yardım etmek istedim," dedi. Billy'nin olduğu yere. "Ama Billy bana izin vermedi. Sonra kenevirle halat yapmaya yardım etmeye çalıştım ama Bart işi berbat edeceğimi söyledi. Peter'la konuşmak için mutfığa gittim ama zamanı olmadığını söyledi. Sanırım sen de meşgulsün."

Çocukluğunun o bitmek bilmeyen günlerini nasıl da hatırlıyordu. Tek çocuk olmanın en nefret ettiği yanı buydu. Yetişkinler sürekli işleriyle uğraşırken o tek başına saatlerce bebeklerle oynar ve çay içerdi.

"Pek meşgul değilim." Adamın sağ elindeki bıçağa ve yarı oyulmuş tahta parçasına baktı. "Bir asker mi yapıyorsun?"

"Anlayabiliyor musun?" sordu, yüzü şaşkınlık içindeydi ve hemen canlandı.

O daha bir şey söyleyemeden Kit koşarak az ötedeki küçük bir kutuya gitti ve kutuyu ona getirdi. Titizlikle küçük tahta askerler çıkardı ve onları iki grup halinde sıraladı.

"Bunların hepsini ben yaptım." Bir grubu işaret etti. "Bunlar müdavimler."

Sesi düşüncelerini yüksek sesle dile getiriyordu.

"Kötü adamlar mı?" diye sordu sesindeki mizahı gizleyerek.

"Her zaman." Sonra ona beş asker uzattı. "Bunlar korsanlar. Bunu Henri'ye benzetmek için yaptım."

Lorelei onun sözünü ettiği şeyi inceledi. Muhtemelen beş buçuk santim boyundaydı ve o kadar karmaşık bir şekilde oyulmuştu ki nefes kesiciydi. Henri'nin sakalındaki kılları bile tek tek görebiliyordu. Çarpıcı bir benzerlikti.

Diğerlerine baktı. Jack'e en çok benzeyen korsanı göstererek, "Bu senin baban olmalı," dedi.

"Kesinlikle!" diye gülümsedi.

"Biliyor musun," dedi Lorelei, dördünü güverteye Jack korsanını elinde tutarken. "Benim boyalarımın bir kısmını onları."

"Gerçekten mi? Henri almama izin vermezdi. Boşa harcayacağımı söylerdi."

"Ziyan olacağını sanmıyorum. Hadi eğlenelim, olur mu?"

Jack güverteye çıkarken küfretti ve güneş şişmiş gözlerine tam olarak vurdu.

"İyi misiniz Kaptan Jack?" Kesi onun solundan, çamaşır yıkadığı yerden sordu.

"Ben öldüm," dedi, sesi kısıktı. "En azından ölmüş olmayı dilerdim."

Alice ellerini beyaz pamuklu önlüğüne sildi ve ona yaklaştı. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ama onu bastırmayı bildi. "Gidip ağrın için bir şeyler getireyim."

"Bir cellat ve baltası yardımcı olabilir."

Onun sözlerini duymazdan geldi ve mutfağı doğru yöneldi. Onunkine basarak Jack şakaklarındaki zonklamaya karşı parmaklarıyla güverte boyunca yürüdü, günün faaliyetlerini gözden geçirdi ve Tarık'ın raporla birlikte kendisine katılmasını bekledi.

Güvertenin yarısını geçmişti ki Lorelei'nin dizlerinin üzerinde, sırtı ona dönük olduğunu gördü. Lorelei alçaktan eğilmişti, bu da ona arkasının çok hoş bir görüntüsünü veriyordu. Evet, yumuşak sarı kamuflaj etrafında kıvrılıyor ve adamın beline yeni bir acı veriyordu.

Lanetini yenileyerek arkasını dönmeye başladı ama kadının kahkaha sesini duydu.

"Bunu yaparsan onlardan birini öldürebilirsin," dedi. Jack

kaşlarını çattı. Ne halttan bahsediyordu bu kadın?

"Kilide biraz barut koyarız," dedi Kit. "Açmak için yeterli olacaktır."

"Ama bir bacağını havaya uçurabilirsin."

"Hayır. Sadece biraz yara izi kalacak. Wayward Hayes onu Jamaika'da yakaladığında kaptan bunu yapmıştı ve kolları hala yerinde."

Jack, Kit'in sesindeki gurura gülümsedi. Genç ses tonundaki kahkaha iması.

Lorelei haklıydı. Çocuğı gerçekten çok seviyordu.

Nasıl ki? Kit onun çocukken olmak istediği her şeye sahipti; masum, nazik ve en önemlisi sevgi dolu. Kader onu bu lükslerden mahrum etmişti ve Kit'in gülümsemesini hiçbir şeyin lekelemesine izin vermeyeceği için lanetlenmişti.

Lorelei, Henri'ye benzeyen ahşap bir askeri boyamayı bitirirken, "Sanırım baban sadece seni eğlendirmek için masallar uyduruyordu, Kit," dedi.

Bakışları kıskanç bir öfkeyle karardı.

Kit çenesini kaldırdı, yeşil gözleri ateş saçıyordu. "Gerçek bu. Tarık oradaydı, ona sorabilirsin."

"Bana kızma," dedi bir annenin kullanacağı türden sevgi dolu, hoşgörölü bir ses tonuyla - kendi annesinin ona karşı hiç kullanmadığı türden bir ses tonuyla. "Babanın cesur ve dürüst biri olduğunu biliyorum."

"Ve korkunç derecede yakışıklı," diye ekledi Jack.

Lorelei bir solukla arkasını döndü. Ağzını kapatarak bakışlarını daralttı. "Korkunç derecede kibirli. Bunu kabul ediyorum."

"Ona Wayward Hayes'ten nasıl kaçtığını anlatıyordum," diye söze girdi Kit, güvertedeki mavi boya fırçasını dalgınca bir kenara bırakırken. "Demirlerini havaya uçurduğuna inanmıyor." Jack'e doğru koştu ve gömleğinin manşetini geriye itti. "Ona yara izini göster."

Jack sol elindeki yanık izini ortaya çıkarmak için kolunu itinayla geriye sardı.

Lorelei kaşlarını çatarak topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve sonra elini uzattı.

Jack, kız ona dokunduğu anda yaşıyacağı karıncalanma hazırlanmak için vücudunu çelikleştirdi.

Sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi, elini yara izinin hemen üzerinde dondurdu. Ona çok yakındı ama tam olarak dokunamıyordu.

Devam et, diye sessizce yalvardı, onun etinin küçücük bir parçasını bile kendi etinde hissetmek istiyordu.

"Acımış gibi görünüyör," dedi ve elini hızla kucağına geri bıraktı.

Kolunu bıraktı ve sinirli bir hayal kırıklığıyla içini çekti, "Kesinlikle daha zevkli deneyimlerim oldu," dedi, bir yandan da düşünüyordu, *kollarımda seninle dans etmek gibi.*

Dudaklarını
öptüm.

Boynunu.

Onun...

"Seni yakaladığında korktun mu?" diye sordu, onun keyifli düşüncelerine müdahale ederek.

Jack kelepçesini bileğine geri taktı. "Pek sayılmaz. Hayatta korktuğum hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi?"

Başını iki yana salladı.

Kit ona üstün bir bakış attı. "Size kaptanın mükemmel olduğunu söylemiştim. Kurnaz ve-"

"Bir de neden koca kafalı olduğumu merak ediyorsun," dedi Jack, Kit'e hafifçe sarılırken. "Etrafta sürekli yeteneklerimi övmek için bu varken alçakgönüllü olmak imkansızdır."

"Pratik yapmak," dedi Lorelei, kibirli bir kaş kaldırarak, "bana söylenene göre, mükemmelleştirmiş."

Jack güldü. Onunla zeka yarıştırmayı ne kadar da seviyordu. Daha önce hiç bu kadar hızlı bir kadınla karşılaşmamıştı.

"Billy!" Kit, Jack'in kulağına bağırdı.

Jack yüzünü buruşturarak çocuğun

gitmesine izin verdi.

Kit güverte boyunca koşarak, tam yelken açmak üzere olan Billy'nin yanına gitti.
ön direğe. "Bir dahaki sefere büyük bir yelken astığında sana yardım edebileceğimi söylemiştin. Edebilir miyim? Yelkeni asmana yardım edebilir miyim?"

Billy başını sallayan Jack'e baktı.

"Pekâlâ Kit," diye yumuşadı Billy. "Ama dikkatli olmalısın."

"Dikkatli olacağım. Sen sadece izle. Gerçekten dikkatli olan bir şey kadar... dikkatli olacağım."

Jack güldü ve sonra ayağa kalkmış olan Lorelei'ye döndü. Hafif esinti saçlarını gıdıklarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Yüzünde, şapkasız ya da bonesiz güneşe çıkmaktan kaynaklanan pembe bir iz vardı. Bu renk ona çok yakışmıştı.

"Şimdi benim dürüst ve cesur olmamla ilgili olan neydi?" diye alay etti.

Kadın kıvranırken sağına baktı. "Bunu , değil mi?" "Hmm."

Başka bir yere bakmadan önce bakışları bir an için tekrar onunkilere kaydı. "Kit'in iyiliği içindi. Senin hakkında gerçekten ne düşündüğümü ona söyleyemezdin, değil mi?"

Onu kızdırmayı ne kadar çok seviyordu, özellikle de Ona değil de başka bir yere bakarken yüzünde kışkırtıcı bir kızarıklık belirdi.

"Peki benim hakkımda gerçekten ne düşünüyorsun?"

Ellerini arkasında kavuşturup gözlerini kısarak okyanusa doğru . "Kibirli olduğunu."

Gülümsedi. "Bunu kabul ediyorum."

Gözlerini tekrar kaçırmadan önce bakışları onunkilere kaydı. Lorelei bu konu üzerinde uzun uzun düşünüyor gibiydi. "Rahatsız edici," dedi açıkça.

"Olabilirim."

Bir öfke kırıntısı gözlerini kararttı. Hakaretlerine hazır bir şekilde boyun eğmesinin onun olmadığını söyleyebilirdi. "Çileden çıkarıcı."

Gülümsemesi genişledi. "Olmaya çalışıyorum."

Bu kez bakışlarını onunkilere dikti. "Neden bu kadar uzlaşmacı davranıyorsun?"

Omuz silkti. "Doğruyu söylüyorsun ve ben asla doğrularla tartışmam." Jack

öne doğru eğildi ve ellerini onun arkasındaki parmaklığa dayadı, Onu kollarının arasına hapsedti. Teninden lavanta kokusu yükseliyor, rüzgâr onları savurdukça saçlarının boşta kalan telleri yüzünü ve boynunu gıdıklıyordu. "Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi kibarca.

Jack onun sarhoş edici parfümünü daha fazla içine çekmek için biraz öne eğildi. Konuştuğunda sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Seni nefis buluyorum."

"Affedersiniz?" Bakışlarını hızla başka yöne çevirdi.

"Güzel. Enfes." Jack, parmaklarının arkasını kızın boynunun yumuşaklığında gezdirirken bu sözleri kızın kulağına .

Titriyordu. Parmak uçlarının altında nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Onu öpmek, tırnaklarının sırtına battığını hissetmek için nasıl da can atıyordu.

Keşke mürettebatının gözü önünde olmasalardı.

Ve oğlunu, bir başlangıçla fark etti. Onu öpmek için can atan dudaklarını yalayarak geri çekildi.

"Billy!"

Jack keskin çığlık üzerine döndüğünde Billy'nin güvertenin çok , ayağından asılı olduğunu gördü. Kit armaya dolanmış, can havliyle direğe tutunmaya çalışıyordu,

Alice altlarında deli bir kadın gibi koşturuyordu. "Yardım edin!"

Alice yine ılık attı. "Biri ona yardım etsin!"

Jack hiç düşünmeden Billy'nin sallandığı direğe doğru koştı.

Lorelei, Billy'nin halatlara dolanmış olduğu yere baktı. Sanki yukarı çıkarken ayağı takılmış ve halatlardan biri ayak bileğine dolanmış gibiydi.

Korkunç bir kavis çizerek güvertenin yaklaşık elli metre yukarısında baş aşağı sallandı. Kalbi dehşet içinde çarparken ağzı açık kaldı.

Adamlardan biri yukarı tırmanmaya başladığında, bir diğeri onu kolundan . "İp kopuyor. Yarisına gelmeden kopacak."

Alice adamdan adama koşuyor, her birine kocasını kurtarması için yalvarıyordu.

Jack bir süre etrafı inceledikten sonra güverteden bir halat kaptı ve hızla vücuduna doladı. Mizana direğinden ana direğe tırmandı, sonra Billy'ye ulaşmaya çalışırken kendini çapraz kirişe sabitledi.

Boğazı kuruyan Lorelei ne yapacağını bilemedi. Kit hâlâ ayaktaydı ve Billy'nin üzerindeki halata tutunuyordu, genç yüzü kül rengiydi.

Yüce Tanrım, lütfen, diye dua etti, ölmelerine izin

verme. Ne olmuştu böyle?

Jack'in enine kesitteki tüneğı de Billy'nin durumu kadar zayıf görünüyordu. Yine de sakin görünüyordu.

"Billy," dedi Jack, omuzlarındaki ipi çözüp bir parçasını Billy'ye doğru indirirken yüksek sesi bir şekilde . "Derin bir nefes al

nefes al ve ipe uzan."

"Yapamam!" Billy bağırdı, sesi dehşet doluydu.

"Evet, yapabilirsin," diye güvence verdi Jack ona, ölüm kendisiyle, oğluyla ve mürettebatından biriyle yüzleşirken nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak ediyordu. "Ayrıca, eğer halatı almazsan, Alice Davy'yle birlikte kaç." "

"İkisini de öldüreceğim," diye hırladı Billy halatı yakalamadan bir an önce.

Jack onu daha yeni yukarı çekmişti ki, halat altından koptu. Billy. Ağır, karmakarışık halatlar ve yelken bir telaşla güverteye düştü. Billy ayak bileğindeki halat gergin bir şekilde çekilirken acı içinde çığlık attı. Bir an için hem onun hem de Jack'in ölüme sürükleneceğinden korktu.

Yelken güverteye öyle bir kuvvetle çarptı ki, ayaklarının altındaki tahtaları sarstı ve üzerine bir hava akımı gönderdi. Lorelei yelkene baktı ve bir saniye önce kırılmış olsaydı Billy'nin ölebileceğini fark etti.

Billy çığlık atıyor ve tutuşunu sürdürmeye çalışırken iki büküm

oluyordu. "Şu lanet ipi bacağından kesin!" Jack hırladı.

Tarık mecburen ileri atıldı. İp çözülür çözülmez Jack tökezleyerek havaya karıştı.

"Baba!" Kit, Lorelei'nin Jack'in adını haykırmasıyla aynı anda armadaki yerinden çığlık attı.

Jack ayağını kaybetmişti ama bir şekilde kendini direğe doğru tutmayı ve Billy'ye tutunmayı kaybetmemeyi başardı.

Jack kendini düzeltmeye ve tekrar sağlam bir zemin bulmaya çalışırken Billy güverteden çok yukarıda asılı kalmış, acı içinde inlerken zaman durmuş gibiydi.

Neden kimse onlara yardım etmiyordu?

Kit, Jack'e doğru gitmeye başladı.

"Uzak dur," diye uyardı Jack ve Kit'in yüzündeki korku ve şaşkınlığı gördü; Kit birkaç adım ötede ona yardım etmekten aciz olan babasına bakıyordu.

Lorelei onlar için bir dua fısıldadı.

Ve sonra, her nasılsa, Jack ayağını yere bastı ve yavaşça Billy'yi güverteye doğru indirmeye başladı. Alice kocasına koştu, kendini onun kollarına atarken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Gördükleri karşısında hâlâ sersemlemiş olan Lorelei, Jack'in yere düşmesini izledi. sonra da Kit'e doğru ilerledi. Birlikte güvertenin güvenli kısmına doğru .

Bu kez Jack mürettebatını gözden geçirdiğinde, onun alnını kırıştıran ham, evcilleşmemiş öfkeyi gördü.

"Ne halt sen?" diye sordu Billy'ye. "Arma altımdan

kırıldı, Kaptan."

Otuz yaşlarında bir elinde düşen halattan bir parçayla öne çıktı. Jack'in görmesi için halatı havaya kaldırarak, "Sadece hava hasarıydı, Kaptan," dedi.

Jack parçayı aldı ve inceledi. Mürettebatına baktığında Lorelei bunun Black Jack Rhys'in yetişkin erkekleri dehşet içinde titreten korkunç yüzü olduğunu anladı. "Donanımı iki kez kontrol etmenizi daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Korsanların hepsi utangaç görünüyordu.

Jack başını sallayarak armayı yere bıraktı. "Biri şu pisliği temizlesin." Billy'ye doğru baktı. "Ve sen, günün geri kalanında izin al taşıdığı bebeği kaybetmeden önce karını sakinleştir."

Jack Lorelei'ye doğru yürümeye başladı. Ona yaklaşırken sinirli bir şekilde, "Artık ayığım," diye mırıldandı. "Ama başım hâlâ ağrıyor."

"Sen," dedi, her kelimeyi yavaşça ve vurgulayarak telaffuz ederek, "delisin."

Jack, Kit'i Kesi'ye teslim ederken onu görmezden geldi. "Sen," diye hırladı Kit'e, "büyüene kadar bir daha armaya tırmanmana izin yok."

"Ah, Kaptan. Düşen ben değildim."

"Hayır, ama ." Jack Kesi'ye baktı. "Onu başını belaya sokamayacağı bir yere götürün."

"Ama benim başım belada değildi!"

Jack'in yüzünde buz eriyebilirdi. "Bana itaat etmezsen olacaksın."

Kesi onu güverte merdivenine götürürken Kit daha fazla bir şey söylememek için dudaklarını büzdü.

Lorelei onları ayıran üç adımı atarak, "Öldüğünü sanıyordum," dedi.

Jack dönüp ona baktı. "Yani ölmüş olmamı umuyordun."

"Hayır," diye düzeltti. "Ne düşünürsen düşün, ölmeni istemiyorum Jack. Ve yaralanmadığına sevindim."

Jack, Lorelei'nin arkasını dönüp onu güvertenin ortasında bırakmasını şaşkınlıkla izledi. Sözleri kulaklarında çınladı. Ve o anda içinden iğrenç ve korkunç bir şey geçti. Aslında aptalcaydı, geçmişinden geldiğine şüphe olmayan belirsiz bir düşünceydi.

Yine de oradaydı, ona eziyet ediyordu.

Lorelei gibi bir kadının onu gerçekten önemsemesi nasıl bir şey olurdu? Alice'in Billy için yaptığı gibi birinin ona yardım için çılgılık atması?

Yere yuvarlansaydı, onun için yas tutacağını bilmek mi?

Lorelei ile olan inkarlarına rağmen, aşkın ne olduğunu ve var olduğunu biliyordu. En azından kendisi için olmasa da başkaları için vardı.

Aşk, birinin sizi kendisinden daha çok sevmesiydi. Sizin hayatınızın onlar için kendilerininkinden daha önemli olmasıydı.

Daha önce kimse ona bunu vermemişti.

Asla. Kimse de vermeyecekti.

Lorelei şu anda ölmeni umursamıyor, diye fısıldadı zihni. Neden umursasın ki?

Thadeus'un umurunda , diye karşılık verdi. Kit de öyle.

"Beş para etmezsin oğlum," diye fısıldadı annesinin sesi acı ve sarhoş bir öfkeyle. "Kesinlikle değersizsin. Seni taşıdığımı öğrendiğim anda kendimi öldürmeliydim. Ama aptaldım. Seni gerçekten taşıyabileceğimi düşündüm. Seni seviyorum. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Sen olmasaydın, düzgün bir hayatım olabilirdi. Beni mahvettin ve her zaman dokunduğun her şeyi mahvedeceksin. Bu babanın kanının laneti."

Jack gerçeğe karşı gözlerini kapattı. Bu onun lanetiydi ve onunla ilgili her şeyi lekeliyordu.

Biri koluna dokundu. Arkasını döndüğünde Sarah'elinde bir kupayla arkasında durduğunu gördü. Onu bardağı almaya çağırdı.

"Teşekkür ederim, Sarah."

Ona iyi olup olmadığını sormak için eliyle işaret

etti. "Ben her zaman iyiyim, değil mi?"

Başını hayır anlamında salladı.

Jack gülecekti ama kendini pek iyi hissetmiyordu. "Korkularını bir kenara bırak. İyi bir doz içkinin iyileştiremeyeceği hiçbir sorunum yok."

Şüpheli bir kaşını kaldırdı ve ona Lorelei'yi düşünüp düşünmediğini sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Geçmişî düşünüyordum, ki bu büyük bir zaman kaybıdır."

Başını salladı.

"Sarah?" Mavis güverte merdiveninden seslendi. "Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

O izin istedi ve Jack geminin sessiz bir köşesini bulmaya gitti. Kafasını huzur içinde dinleyebileceği ve başka hiçbir şey düşünmeyeceği bir yer Geçmişini ya da sahip olamayacağını bildiği şeyler için özlem duymasına neden olan minyon kızıl saçlıyı.

Lorelei mutfakta küçük bir masada oturmuş, Kesi, Alice, Mavis ve Sarah ile birlikte ikinci çayını yudumluyordu. Jack kamarasına çekilmişti ve kimse onu pek görmemişti.

Mavis porselen çay masanın üzerindeki tabağına geri koyarken, "Şey," diyordu. "Billy'nin iyi olmasına çok sevindim."

"Ama sen Alice," dedi Kesi alaycı bir ses tonuyla, "bize hamile olduğunu ."

Alice kızardı. "Hepinize bugün daha sonra söyleyecektim. Billy'ye daha dün söyledim. O da dün gece Jack'e söylemiş olmalı. içmek."

"Güzel bir kutlama yapacağız," dedi Kesi gülümseyerek. Sarah

Lorelei'yi işaret etti ve elleriyle nazıkçe konuştu.

"Özür dilerim Sarah," dedi Lorelei. "Ellerini çok hızlı hareket ettiriyorsun. Anlamıyorum."

Mavis boğazını temizledi. "Jack için endişelendiğini söylüyor." Lorelei

kaşlarını çattı. "Jack mi?"

Sarah eliyle işaret etti.

"Son zamanlarda farklı olduğunu söylüyor," diye tercüme etti Kesi. "İçine kapanık biri değilmiş."

Lorelei dönüp Kesi'ye baktı.

Kesi omuz silkti. "Gerçek bu. Kit dışında geri kalanımızla neredeyse hiç vakit geçirmedi."

Lorelei, "Sanırım mahremiyetine değer veriyor," dedi.

Alice çayını yudumladı. "Sanırım yalnız ve insanlarla nasıl ilişki kuracağını bilmiyor."

Lorelei bu düşünceye güldü. "Dürüst olmak gerekirse sorunun bu olduğuna inanmıyorum. İnsanlara olağanüstü bir beceriyle uyum sağlıyor gibi görünüyor."

"Hayır," diye düzeltti Kesi bir çay bisküvisi daha seçerken. "Durumlara olağanüstü bir beceriyle uyum . İnsanlara gelince..."

"Saklanıyor," diye bitirdi Alice onun yerine. "Oh, erkeklerle içki içer ve yeterince arkadaş canlısıdır, ama iş kendinden ya da ne yaptığından bahsetmeye gelince bir mezar kadar sessizdir."

Lorelei başıyla onayladı. Bu kesinlikle yeterince doğrudu.

"Ama sen," dedi Alice. "Sana farklı davranıyor. Aslında seninle konuşmak için seni arıyor."

"Sadece bana eziyet etmek için, sizi temin ederim."

Mavis öne doğru eğildi. "Peki onun varlığı sana eziyet ediyor mu?"

Lorelei kızardı.

Alice güldü. "Tam da düşündüğümüz gibi!"

Lorelei içtenlikle, "Benim için

konusuluyor," dedi.

"Senin için konuşuluyor olabilir," dedi Mavis, "ama bu Jack'ten hoşlandığın gerçeğini değiştirmez."

"Yeterince iyi biri," diye onayladı Lorelei. "En azından bazen."

Ama inkâr etmesine rağmen Lorelei gerçeği biliyordu. O alçak heriften etkilenmişti. Korkunç bir şekilde.

Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. etmeliydi ki, onun yanında olmak oldukça eğlenceliydi.

"Zaten hiçbirinin önemi yok," dedi Lorelei. "O sadece beni baştan çıkarabilmek için yanımda."

Mavis güldü. "Biliyoruz. Ne de olsa o bir erkek."

"Evet," dedi Kesi, kahkahalara katılarak. "Şimdiye kadar bir kadının peşinden koşmayan bir erkek görmedim."

Alice delici bakışlarını Lorelei'ye yöneltti. "Ama asıl soru şu: Yakalanmak istiyor ?"

11

Bence hayır." Lorelei elindeki fincanı tabağına yerleştirdikten sonra ikisini de masaya geri koydu.

"Vay canına," dedi Alice gülümseyerek. "Bu bir yalan ve biz de bunu biliyoruz. Burada o adama bakmaktan nasibini almamış tek bir kişi bile yoktur."

Hepsinin yüzü kızardı.

"Eee?" Alice ısrar etti. "Öyle değil mi?" "O

yakışıklı bir şeytan," dedi Mavis.

"Yakışıklı ve günah kadar çekici," diye onayladı Alice. Masanın üzerinden öne doğru eğildi ve yine o delici bakışlarını Lorelei'a çevirdi. "Şimdi itiraf et. Onun hakkında uzun uzun düşündün."

Lorelei'nin yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Bu konu tamamen uygunsuz."

Alice gülümsedi ve gözlerinde muzip bir parıltı parlarken başını eğdi. "Belki, ama bir kadına bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu sorabilmeyi hiç istemedin mi?"

Lorelei yanakları biraz daha ısınırsa patlayacağından emindi. "Ayrıntıları biliyorum," dedi kibarca. "Çok teşekkür ederim."

"Gerçekten mi?" Mavis

sordu. Lorelei başını

salladı.

"Bir erkekle birlikte mi oldun?" Kesi ağzından kaçırdı.

"Hayır!" Lorelei'nin nefesi kesildi. "Büyükannem bana ne..." Boğazını temizledi. "Şey, bilirsin."

"Büyükannen," dedi Alice gülerek. "Bahse girerim sana söylememiştir."

"Alice," dedi Mavis, sesinde bir uyarı notuyla. Lorelei'nin kurtarılması. "Sanırım kızı yeterince utandırdın."

Alice çayından bir yudum alarak, "Pekâlâ," dedi. Tekrar Lorelei'ye baktı. "Ama sana şunu söyleyeyim. Billy'mle tanışmadan önce Jack'i o haliyle görme şansım olsaydı, bunu kesinlikle değerlendirdim."

İşte bu kadar, Lorelei kesinlikle alevler içinde kalacaktı. Alice'in sözleri, yatağında yatan Jack'in gözünün önünden bir türlü kovamadığı görüntüsünü canlandırdı ve bu görüntü Lorelei'nin içinde Jack'e karşı dayanılmaz bir ateş yaktı.

Lorelei hızla ayağa kalkarak, "İzninizle, sanırım odama çekilmeliyim," dedi.

Onlardan ve korkunç derecede uygunsuz şeylerden uzaklaşması gerekiyordu. onu dehşete düşüren görüntüler. Evet, onu dehşete gereken görüntüler, ama hepsinin en korkunç yanı bunların hiçbirinin korkunç olmamasıydı. Aslında Jack'i bu şekilde düşünmek hoşuna gidiyordu.

Jack'in onu kollarına almasını düşünmek hoşuma gitti.

Odasının kapısını kapattı ve yatağa yığıldı. "Kes Lorelei!" diye kendi kendine sertçe nefes aldı.

Justin'i düşün!

Zihninde onun üniformalı bir görüntüsünü canlandırdı. Evet, gösterişli bir figürdü. Uzun boylu, gururlu ve...

Sıkıcı.

Gerçekten mi Lorelei, Justin'in onu bir kez daha azarlarken kullandığı sert aksanı kafasının içinde duyabiliyordu. Beni hoş bulmuyor musun?

Evet, diye düşündü cevap olarak. Oldukça hoşsun.

Ama? Tekrar sordu.

Ama o Jack değildi. Onun varlığı onu hem sıcak hem de soğuk hissettirmiyordu. aynı zamanda. Jack'in yanında kendini ve hareketli hissediyordu. Canlı ve tamamen kadınsı.

Tüm argümanlarına ve akıl sağlığına rağmen, korsanını Justin'i istediğinden daha istiyordu.

"Hayır, , hayır!" diye ısrar etti. Bu doğru değildi. Justin yakında buraya gelecek ve onu kurtaracaktı, o zaman her şey olması gerektiği gibi olacaktı. Jack hayatından çıkacaktı ve o da buna çok sevinecekti. Evet, evet sevinecekti.

Yine de vücudu tepki verdi. Eli yatağının üzerindeki eskiz defterine uzandı ve onu kendine doğru çekti. Jack'in bulunduğu sayfayı çevirdi ve onun gelişimini inceledi.

Evet, sırtı tam da bu kıvrıma sahipti. Ve güneş ışığı tenine altın rengi bir parlaklık katmıştı.

Uzun saçları güçlü boynundan aşağı dökülüyordu.

Kalçaları... Kalçalarını bir türlü doğru düzgün alamıyordu.

Gözlerini kapatarak hayal çalıştı. İşe

yaramadı.

Şimdi daha da sinirlenen Lorelei çizimini bir kenara bıraktı. Adamın kalçalarına bir kez daha bakması .

Lorelei! Ne düşünüyorsun?

"Ben bir sanatçıyım," diye fısıldadı kendi kendine. "Sadece gördüklerimi resmetmek istiyorum."

Ama onun bu yanını gerçekten görmemişti. O kısım, yaygı tarafından gizlenmişti.

Jack'in kulübesinden çıktığını duydu.

Daha iyi düşünmeden parmak uçlarında kapısına doğru ilerledi ve kapıyı hafifçe araladı. Jack az önce kapısının önünden geçmişti ve başını koridora uzatıp Jack'i izledi...

Durdu, sonra dehşet içinde arkasını döndü.

Yakalanmıştı!

Utanmış ve dehşete düşmüş bir halde kapıyı ardına kadar açarken aklına davranışını açıklayacak ani bir düşünce geldi. Kapıyı ileri geri sallarken "," diye duyurdu. Ama o korkunç şey hiç ses çıkarmadı. tek gürültü.

Kendisini tamamen ele vermeden önce aptalca hareketini aniden durdurdu.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Kapı gıcırıyor mu?"

"Mmm," dedi, menteşelere bakarak. "Tamir edip merak ediyordum."

"Kömürle mi?" diye sordu bakışlarını kızın eline indirirken.

İnandırıcı bir şey düşünmeye çalışırken kömürü avucunun içinde sıktı. Yalan.

Yakalandın!

Zafer kazanmayı reddederek çenesini kaldırdı. "Neden, evet. Bu en son şey." Kapıyı daha geniş açtı, sonra kömürüyle menteşeyi yağlıyormuş gibi yaptı.

Jack iki adım daha yaklaştı, dudaklarının kenarında yarım bir gülümseme dolaşıyordu. "Neden kızardın?" diye sordu ve gözlerindeki parıltıdan ne yaptığını bildiğine yemin etti.

Yutkundu. "O..."

Bir şeyler düşün!

"Mutfak sıcaktı." "

miydi?" diye sordu.

"Çok ateşli," diye bitirdi. Hayal

edebileceğinden daha ateşli.

Jack ellerini arkasında kavuşturdu ve kadının yağlıyormuş gibi yaptığı menteşeye baktı. "Kapı için biraz kayganlaştırıcı getirmemi ister misiniz?"

"Uh...hayır. Sanırım kömür işe yaradı. Bak." Kapıyı tekrar ileri geri salladı. "Artık gıcırta yok."

O çelik gibi gri gözler kızın gözlerinin içine bakarken bir sürü kıvrınma.

"Pekâlâ o zaman," dedi, gözlerinin gülererek. "Sizi... meselelerinizle baş bırakayım." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Lorelei bakışlarını adamın kalçalarına indirdi.

Ah, işte yakalamaya çalıştığı kıvrım buradaydı. Kasları sıkıydı ve kıcı-

Hareket etmiyor.

Bakışlarını kaldırdığında, omzunun üzerinden ona bakan adamın yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle kendisine baktığını gördü.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye alay etti.

Kadın sertleşti. "Pantolonunda bir leke var."

Bakabilmek için etrafında döndü. "Nerede? Ben göremiyorum." "Oh, ışığın vuruş şeklinden olmalı."

"Bu o olmalı." Ses tonuyla onunla alay etti.

Lorelei, ruhunun derinliklerine kadar utanmış ve yüzü öfkeli bir cehennemin önünde duruyormuş gibi keskin bir şekilde yanarken, toplayabildiği azıcık saygınlığı bir araya getirdi. "İyi günler Kaptan."

"İyi günler, Bayan Dupree."

Lorelei döndü ve olabildiğince zarif bir şekilde odasına doğru yürüdü.

Kapı güvenli bir şekilde kapandıktan sonra, kendini yatağa attı ve küçük, utanç dolu bir topun içine kıvrıldı ve gözyaşları düşene kadar aşağılanmasına güldü.

"Beni yakaladı," diye yastığa doğru nefes aldı. Daha kötü bir şey olabilir miydi? Kızın onunkine baktığını biliyordu...

Keşke biri onu şimdi öldürse de bu iş bitse.

Jack güverteden geçerken gülümsüyordu. Demek küçük kız onunla ilgileniyordu.

Şimdi bir sonraki elini nasıl oynayacaktı?

Lorelei hâlâ onun portresini bitirmemişti. Onu odasına çekmenin bir yolu da buydu.

Hayır, daha ince bir şey istiyordu.

Daha kurnazca, lanet olsun. Gerçekten yapmak istediği tek şey onu hemen odasına çağırmak ve içindeki ateşi söndürmektir. Eğer onu hemen al, ihtiyaçtan deliye dönecekti.

Jack, dedi kendi kendine. İş baştan çıkarmaya gelince, sen ustasın. Sen olsan ne yapardın?

Akşam yemeği. Anahtar buydu. Klein'a ve çocuklara güvertede biraz müzik çalmaları için para ödeyecek, kendisi de pencereleri açık bırakacaktı. Kadın dans etmeyi seviyordu ve Klein ona daha önce hiç bilmediği dans figürlerini gösterecekti.

Evet, bu gece onun kızıydı.

"Kit," diye seslendi, yelkenleri onarmaya çalışırken oğlunun Pierson'ı rahatsız ettiğini gördü. "Senin için bir görevim var."

Kit ona doğru koştu. "Bir görev mi, Kaptan?"

"Evet, bir mesaj iletmeni istiyorum."

Lorelei, Kit'in arkasından kapıyı kapattı. Demek Jack bu akşam onunla yemek yemesini istiyordu. En son böyle bir istekte bulunmasının üzerinden epey zaman geçmişti. Ve en son ne zaman birlikte yemek yediklerini çok iyi hatırlıyordu.

Şu aptal bahis! Gerçekten de onu kendine aşık edecekti. Ne düşünüyordu ki?

Bu gece başka bir planı vardı. Bahislerini unut. İsteddiği şey, onun haberi olmadan özel çizimini bitirmektir. Ve kudretli kaptanı kaprislerine karşı çaresiz bırakmanın yolunu biliyordu.

Bu gece mükemmel bir fırsattı.

Dudağını çiğneyerek mutfağa geri döndü. Neyse ki bütün kadınlar hâlâ oradaydı ve konuşuyorlardı.

"Kesi?" diye sordu kapı aralığından. Hepsi

dönüp ona baktı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Lorelei kapı aralığında kaykılıp kendini bir başka korkunç yalana hazırlarken. Hayatında hiç böyle önlemlere tenezzül etmemişti! "Sanırım bana bahsettiğin uyku şurubunu denemek istiyorum."

"Biraz uyumak istiyorsun, değil mi çocuğum?" Kesi sordu.

"Evet, gerçekten istiyorum."

Kesi izin istedi ve Lorelei onu kulübesine geri götürdü. Lorelei şişeyi göğsünde sakladığı yere gitti ve çıkardı. Ona doğru tutarak Işığa baktığında, bir fincan şarapla güzelce harmanlanabilecek zengin kırmızımsı bir kahverengi olduğunu fark etti. "Ne kadar almalıyım?"

"Sadece bir kaşık. Daha fazlası seni hasta eder."

Lorelei elinde çevirerek sıvının kalınlığını görmeye çalıştı. "Tadı berbat mı?" diye sordu, eğer öyleyse Jack'in bunu anlayacağını biliyordu. onun oyununu hemen öğrenir.

"Aslında tatlı bir tadı var. Şarapla neredeyse hiç tadına bakmazsınız."

Tanrıya şükür.

"Teşekkür ederim. Bu gece iyi bir şekilde kullanacağım." Lorelei, Kesi'ye söylediği kısmi yalan yüzünden kendini çok kötü hissediyordu ama ona doğruyu söyleseydi, bunu asla ona vermezdi.

Sonra tekrar, Kesi olabilir.

Nedenini bilmiyordu ama dört kadın bir şekilde Jack'le birbirlerinden gereğinden fazla hoşlanmaları gerektiğine karar vermiş gibiydiler.

Kesi, Lorelei için bir banyo siparişi vermek üzere ayrıldı. Lorelei de akşam yemeği için hazırlık yapmaya, daha doğrusu Jack için hazırladığı karışımı hazırlamaya başladı.

Saatler sonra, Jack fetih için hazırdu. Masa en iyi porselen, gümüş ve kristallerle donatılmıştı. Pencereler açıktı ve erkekler oynamaya başlamıştı bile. En iyi kıyafetleri içinde oldukça şık görünüyordu.

Tek eksik Lorelei'di.

Kendinden memnun olan Jack ellerini arkasında kavuşturdu ve bu odayı kamarasından ayıran kapıya . Gülümsedi.

Onun teslim olmasını beklerken çarşaflarını koklamıştı. Orada bir Aydınlatma için odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç mum ve birkaç saat içinde aklıktan ölmek üzere olan bir dilenci gibi ona ziyafet çekecekti.

Çekingen bir kapı sesi duyuldu.

Vücudu onun ağına girme düşüncesine anında tepki verdi. "İçeri gel."

Ve yaptı. Sineğin örümceğe yaptığı gibi.

Jack onu karşılamak için odanın karşısına geçti. Cildini ortaya çıkaran narin krem rengi bir elbise giymişti. Saçları kumral buklelerden oluşan bir hale şeklinde toplanmış ve boğazına doğru sarkıyordu.

Onun önünde eğildi. Kadın elini kaldırdı ve adam öpmek için elini dudaklarına . "Yine mi Rose?" diye sordu adam tatlı, baştan çıkarıcı kokuyu içine çekerken.

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hoşuna gittiğini söylemiştin."

Alın onu! Ne bekliyorsun?

Sabır, diye hatırlattı kendine. Şimdi saldırmanın zamanı değildi.

İstemesine rağmen. Gerçekten ama gerçekten istiyordu. Ve bu konuda onu zorlamamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Akşam yemeği çoktan servis edildi mi?" Masadaki yemeklere bakarken şaşkınlıkla sordu. "Geç mi kaldım?"

Başını iki yana salladı. "Tam zamanında geldiniz. Sadece rahatsız edilmemizi istemedim."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Kadının sözleri onu şaşırttı ve kanında yavaş yavaş yanan bir ateşi

alevlendirdi. "Dikkatli ol Lorelei. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Sakın bir davetini kabul etmemi istemiyorsanız."

Gözlerindeki ışıktan, dilinin ucunda başka bir çapkınca sözün dolaştığını ama bunu sakladığını anlayabiliyordu. Ve içinde bir an için Justin olmayı dilediğini fark etti. Bir anlığına tüm cazibesini korkmayan, savunmasız bir Lorelei ile zaman geçirecekti. Daha ne kadar büyüleyici olabilirdi ki?

Sonra yine, kontrolünü gerçekten kaybetmemesi için kendini saklamasının en iyisi olduğuna karar verdi.

Jack onu sandalyesine götürdü ve sandalyeyi ona doğru uzattı. Kız hareket ettikçe elbisesinin ipeği hışırdadı ve bu yumuşak kadınsı ses Jack'in içine işledi. Daha önce hiç bir kadınla bu kadar yakınlaşmamıştı.

Ama bu... bunu tüm duyularıyla hissedebiliyordu ve her birini ateşe verdi.

Yapmak istediği son şey olmasına rağmen, onu oturduğu yerde bıraktı ve karşı taraftaki sandalyesine oturdu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ," dedi keten peçetesini katlayıp kucağına koyarken. "İltifatınıza karşılık verirdim ama sanırım ne kadar görüldüğünüzün farkındasınız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"kadar kibirlisin."

Kendi peçetesini katlarken güldü. "Bana iyi davranma numaranı daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordum."

Lorelei kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır.... Evet." Başını kaldırıp ona baktı, bakışları şaşkındı. "Senin yanındayken neden böyle davrandığımı bilmiyorum Jack. İnsanlara eziyet etmek hiçbir zaman yoktu senin yanındayken kendime engel "

Kadının sözlerini düşünürken çenesinde bir gıdıklanma hissediyordu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, annem bana her zaman insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkardığımı söylerdi."

Bakışları şaşkınlığa dönüştü. "Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Şarap kadehini kaldırarak iç geçirdi. "Bu doğru, değil mi?" Tekrar konuşmadan önce şarabın güçlü tatlılığından bir yudum aldı. "Her neyse, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Kollarını masaya yasladı ve ona sondalı bir bakış fırlattı. "Hiç kendin hakkında konuşmak istemiyorsun. Neden?"

"Ben sıkıcı bir deneğim."

"Pek sayılmaz. Şimdiye kadar tanıdığım en büyüleyici insan olabilirsin."

"Vay, vay," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Görünüşe göre bana iltifat etti."

"Ve sen de sorumdan kaçırıyorsun."

Masaya geri koymadan önce şarabından derin ve uzun bir yudum aldı. Bu iş planladığı gibi gitmiyordu ve ne ona ne de bir başkasına sırrını açacaktı.

"Hangisiydi?"

"Neden hiç kendinden bahsetmiyorsun?" diye ısrar etti bir av köpeğinin avını takip etmek için kullandığı azimle. "Sizinle saatler geçirdim ama hakkınızda çok az şey biliyorum. "Seninle saatler geçirdim ama hakkında çok az şey biliyorum. Okumayı en çok sevdiğiniz kitaplar."

Ona hesapçı bir bakış attı. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlatarak senin üzerinde bir tür güç elde edeceğimden mi korkuyorsun?"

Adam bu saçmalığa güldü. Kadın sertleşti. "Bilginin insana güç verdiği doğru, değil mi"

"Belki, ama bunun benim cevabımla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman söyle bana."

Jack bir dakika sessizce oturdu. Ona karşı dürüst olmanın ne zararı olabilirdi ki?

Konuşmadan önce cevabı birkaç saniye boyunca tarttı. "Pekâlâ. Bilmeniz gerekiyorsa, kendim hakkında konuşmam çünkü kimse beni dinleyecek kadar önemsemedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşün Lorelei," dedi, ses tonundan konudan sıkıldığı anlaşılıyordu. "Günde kaç kez birine nasıl olduğunu soruyorsun? Dünyaları başlarına yıkılmış olabilir ama yine de başlarını kaldırıp 'İyiyim, teşekkür , ya sen? Kimse başkalarının sorunlarını duymak istemez. Bu, hayatımın erken dönemlerinde öğrendiğim bir dersti."

"Duygularını sakla ve yoluna et."

"Aynen öyle."

"Peki ya biri umursasaydı?"

"O kişinin siz olmayacağından eminim."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Eğer hiç elini , kimse senin elini tutmaz."

Alay etti. "Eğer hiç elimi , o zaman kimse elimi *ısıramaz*." "Ne kadar

korkutucu bir dünyada yaşıyorsun, Jack," dedi, yüzü onun sözlerini yansıtıyor. "İnsanlara nasıl hissettiğimi hiç söylememeyi

hayal bile edemiyorum." "Bunu kesinlikle doğrulayabilirim."

Sözleri onu kızdırmak yerine gözlerine donuk bir parıltı getirdi. "Bir gün senden kişisel bir şey alacağım."

Dudaklarını yarım bir gülümsemeye dönüştürdü. "Dizlerimin üzerine çöküp sonsuz aşkımı ilan ettiğim gün."

Onun sözlerine şaşırarak güldü. "Haklıydın. Ben yapamam Böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum. Böyle bir şey yapmayacak kadar gururlu ve alaycısın."

Jack sanki cennetin kendisiyle konuşuyormuş gibi bakışlarını tavana dikti. "Nihayet hanımefendi mantıklı düşünüyor." Tekrar ona baktı. "Bu bahsi kazandığım anlamına mı geliyor?"

Sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi durakladı. Konuştuğunda sesi alçak ve yumuşaktı. "Hayır. Bu sadece ikimizin de kaybedeceği anlamına gelir."

Sözleri onu tuhaf bir şekilde etkiledi ve nedenini bilmiyordu. Ne hissettiğinden bile emin değildi. Sadece... rahatsız ediciydi.

Bir süre sessizlik içinde yemek yediler. Gece planladığı gibi ilerlemiyordu. Ama Lorelei'nin dahil olduğu hiçbir şey planladığı gibi gitmezdi. İşleri tersine çevirmek gibi lanet bir yöntemi vardı.

Lorelei, Jack'in yemeğini yiyişini izledi. Davranışları gerçekten zarif ve düzgündü.

Böyle bir terbiyeyi nereden öğrenmişti? Sanki Avrupa'nın en iyi okullarında eğitim görmüş gibi konuşuyor ve sarayda yetişmiş gibi giyiniyordu.

Kızarmış tavuğundan bir ısırık aldı. O kadar güçlü bir adamdı ki. Sadece fiziksel olarak değil, içsel olarak da. Çelik gibiydi ve bir insanı onun gibi yapanın ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Böylesine güçlü birini şekillendirmek için cehennem ateşleri gerekliydi.

Yine de nasıl iyilik yapılacağını biliyordu. İzole dünyasında bir şekilde iyi ve şefkatli olmayı öğrenmişti.

Hayatını şiddet içinde geçirmiş bir adamın şefkat gösterebilmesi ona çok garip geliyordu.

Onu anlamayı ne kadar isterdi.

Yemeğini bitirdikten sonra, elinde şarap kadehiyle sandalyesinde hafifçe arkasına yaslandı. Jack'in kulağındaki küçük altın halkayı ancak o zaman fark etti. Gülümsemekten kendini alamadı.

Jack durakladı. "Ne oldu?"

"Küpeni merak ediyordum. Denizde olduğumuz süre boyunca onu taktın. Ama partimde takmadın."

Çelik gibi gri gözlerinde mizah dans ediyordu. "Bu kimliğimi ele verirdi, sence de öyle değil mi?"

"Doğru." Şarabından bir yudum aldı. "Bunu neden takıyorsun?"

Omuz silkti. "Bir korsanın cennete girebilmesinin tek yolunun rüşvet vermek olduğunu söyleyen eski bir deniz efsanesi vardır. Korsanlara ödeme yapmak için altın takıyoruz. ücret."

"O zaman senin altın parçan neden bu kadar küçük?"

"Bana dünyada rüşvetimi ödemeye yetecek kadar altın olmadığı söylendi." "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Eski bir efsane olduğunu söyledim. Buna inandığımı asla söylemedim."

İşte oradaydı. Sesindeki o tuhaf nota, kendini ona kapattığını gösteriyordu. Kendini duygularına kapatıyordu. "Yine benden saklanıyorsun." Adamın bu konuda bu kadar usta olması onu çok rahatsız ediyordu. Bunu bu kadar doğal bir şekilde yaptığına göre hayatı boyunca bu alışkanlığı edinmiş olmalıydı.

Müzik bir an için durdu, sonra yavaş bir baladla yeniden başladı. "Dans etmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi. "Sanırım yapardım."

Masanın onun tarafına geçti ve o ayağa kalkarken sandalyesini tuttu. Elinden tuttu ve onu masadan uzakta, pencerelere daha yakın olan küçük boşluğa götürdü. Onu kollarının arasına aldığı anda, o kadar harika ve güçlüydü ki, bayılmaktan korktu.

Gerçekten de kendi iyiliği için fazla yakışıklı ve hoş biriydi. Ve onun için de.

Onun hakkında hiçbir şey söylemeyen o temkinli gözlere baktı. Düşüncelerini ya da duygularını ve uyurken ne kadar çekici ve çocuksu göründüğünü hatırladı. Mum ışığı saçlarının altın rengi ışıltılarında oynuyor ve tenine yumuşak bir parlaklık veriyordu. Dansı ustalıkla yönetirken elleri güçlü ama bir o kadar da nazikti.

"Ne isterdim biliyor musun?" diye sordu.

"Seni eve, babanın yanına götürmemi mi?"

"Bunun dışında."

"Hayal bile edemiyorum."

Cesaretini sınamak için bir an dudağını ısırđı. Söylemeye cesaret edebilecek miydi? Sesini çıkaramadan konuştu. "Bir an beni içine almanı istiyorum."

Bakışları şeytani bir hal aldı. "Komik, ben de senin için aynısını düşünüyordum." Kızın yanakları yandı. "Çok kötüsün, Jack."

"Sadece kandırıldım."

Benim gibi.

Ve öyleydi. Burada, bu odada en önemli insanlardan biriyle yalnız olmak Şeytanın kendisinden bile daha çekici olan bir haydutun kollarında dans ederken, ona istediğini vermemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ellerini gördüğü o güzel vücudun her yerinde gezdirmek nasıl bir his olurdu?

Onunla yatmak ve onun kendisini eğitmesini sağlamak nasıl bir şey olurdu? cinselliğin zevkleri? Bir erkeğin bir kadına hissettirebileceğı tüm duyguları yaşamak....

Öp beni Jack, diye yalvardı zihni.

Ama bunu şimdi yaparsa, kız onun olabilir.

Sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi ona baktı, gözleri dudaklarında .

"Bana yakın durmanı seviyorum," diye mırıldandı. "Nefesinin boynuma düştüğünü hissedebiliyorum ve bu tüm vücuduma ürperti ve ateş gönderiyor."

Şok olması gerekirdi ama bunun yerine sözleri onu heyecanlandırdı.

Al beni, Jack.

Neyse ki kelimeler boğazında düğümlendi.

Başını kızın dudaklarına doğru eğdi ve kız ağzını onun tadına bakmak için açtı.
Nefesleri birbirine karıştı.

Ve kapı yüksek sesle çalındı.

Jack'in laneti kulaklarında çınladı. "Eğer bu gemi yanmıyorsa şeytan seni alsın," diye kükredi.

"Ca-Kaptan?" Kit'in sesi kapıdan kekeleyerek girdi. "Geri geleceğim."

Jack hemen pişman olmuş görünüyordu. "İçeri gel, Kit. Seni başka biri sandım."

Kit içeri girerken ondan uzaklaştı.

Lorelei yutkundu, ihtiyacı ve uygunsuz istekleri yüzünden her yeri titrerken soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı.

Tanrıya şükür Kit zamanında . Bir an daha geç kalsaydı...

Ne yapmış olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Jack omzunun üzerinden ona baktı. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

Adam kapıyı arkasından kapatırken kadın sadece başını salladı. Elleri soğuk ve titreyerek göğüslerinin arasından Kesi'nin uyku şurubunun küçük şişesini çıkardı. Şimdi onu kullanma şansıydı ve kullanmalıydı da. Namusunu korumaktan başka bir sebep olmasa bile.

Karışımı şarabın içine dökerek parmağıyla karıştırdı ve şişeyi göğüs dekoltesine geri koydu.

Beklerken, denize bakmak için pencerelere gitti.
Ay ışığı dalgalara vuruyordu. Okyanus sesleri onu sakinleştirirken burada büyük bir huzur vardı.

kapının açıldığını duydu. Döndüğünde Jack'in onu izlediğini gördü.
On
u.

"O miydi?" diye sordu.

"O kafalardan birinin odasına girdiğini düşündü. Bu
Birkaç hafta önce kırdığı tahta atın kafası çıktı." Güldü.

Jack yaklaştı ve kahkahası dilinin ucuna kadar geldi. Kalbi, onu tekrar
kollarına alırsa ne yapabileceği korkusuyla çarpıyordu.

"Bana şarabımı getirir misin?" diye sordu. Adam
durakladı.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi, adamın isteğini reddetmesine fırsat
vermeden.

Bakışları şüpheli bir hal aldı. "Kadeh
kaldıralım mı?" "Evet."

Bardaklarını aldı ve ona doğru getirdi. Lorelei lekeli bardağa bakarken
paniğini bastırmaya çalıştı. Bileğinde sadece hafif bir titreme vardı.

"Peki bu ne tost?" Jack sordu.

"Denizin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Her zaman çok... çok güzel
olsun."

Jack göz ucuyla ona baktı. Burada ters giden bir şeyler vardı ve şarabından
bir yudum aldığı anda bunun ne olduğunu hemen anladı.

Kadın onu uyuşturmaya çalışıyordu! Tadında hiçbir hata yoktu. Bu, Kesi'nin
yaralı denizciler üzerinde kullandığı iğrenç karışımı.

afyon sakızı stoku azaldı. Yıllar önce tolerans geliştirdiği bir karışım.

Lorelei onu bayıltarak ne elde etmeyi umabilirdi?

Ondan kaçamazdı. Bu gemide kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Henri! diye düşündü, bakışları anında donuklaştı. Henri'ye gidiyordu.

düşünce karşısında dondu kaldı, sonra da vazgeçti. Henri, Jack'in çoktan sahiplendiği bir kadına kendini dayatmayacak kadar akıllıydı. Hayır, onun istediği başka bir şey vardı. Onun aklına gelmeyen bir şey.

Ama yakında öğrenecekti. Kadehi geri devirerek şarabı boşalttı. Lorelei onun şarabı bitirmesini izlerken paniğini bastırdı. İşe yaraması ne kadar sürerdi?

Jack kaşlarını çatarken elini alnına götürdü. "Kendimi çok tuhaf hissediyorum." Ona çok mu şey vermişti?

"İyi misin?" diye sordu, farkında olmadan onu incitmiş olabileceğinden korkuyordu.

"Sanırım uzanmam gerekiyor."

İnleyerek hafifçe tökezledi. "Ah, başımdaki ağrı. Yatağıma gitmem gerekiyor. Ama bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

Lütfen onu incitmeme izin verme, diye sessizce yalvardı. "Sana yardım etmesi için Tarık'ı çağıracağım."

"Ooh." Nefesi kesildi. "Ben... o kadar uzun süre bekleyebilir miyim bilmiyorum." Tekrar tökezledi.

Tarık'a ulaşacak zaman kalmadığından korkarak ona omzunu uzattı. "Bana yaslan, sana yardım edeyim."

Jack kolunu onun omzuna doladı ve ona yaslandı. "Şu kapının ardında," dedi başını onun sağındaki kapıya doğru eğerek.

Ona doğru yöneldi.

Hiç vakit kaybetmeden onu kamarasına ve yatağına götürdü. Yatağa uzanır uzanmaz soğuktan bayıldı.

"Jack?" diye sordu, onu sarsarak. "Jack, uyanık mısın?"

Cevabı yumuşak bir horlama oldu.

Rahatlamış bir şekilde onun yanına oturdu. Sandal ağacı kokusu etrafını sarmıştı ve adam yatağa kokunun daha da arttığını fark etti.

Yaygıya yaklaşarak kokladı.

Kırmızıyı gördü ve bu, serpmenin rengi değildi. "Seni tırmıkçı," suçladı onu orada yatarken. "Beni bu gece bu yatağa sokmayı düşündün, değil mi? Şimdi kimmiş akıllı olan?"

Lorelei ayağa kalktı ve gözlerini ona dikti. Orada öyle sessiz ve savunmasız yatması oldukça sıra dışıydı. Ona istediği şeyi yapabilirdi ve Lorelei'nin onu durduracak gücü olmazdı.

Bu düşünce içinde beklenmedik bir heyecan yarattı.

Baştan çıkmaya boyun eğerek parmak ucunu adamın çenesinin yumuşak kıvrımında gezdirdi. Adamın teni kendisinininkinden çok farklıydı. Sert ve... erkeksiydi.

"Uyanık olsaydın bunu asla yapmazdım," diye fısıldadı. "Ama bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

Saçlarına dokundu ve ipeksi dokusuna hayran kaldı. Bal rengi Saç telleri kahverengi ve altın rengindeydi. O kesinlikle yasaklanmış biriydi.

Arzusunun nesnesi ve taslağını bitirmekten büyük zevk alacaktı.

Bu düşünceye gülümsedi. Ta ki o tamamen giyinikken çizimini bitiremeyeceği aklına gelene kadar!

"Oh, hayır. Hâlâ giyiniksin. Ne yapacağım ben?" diye fısıldadı.

Onu soyabilirsin. Hayır,

yapamam!

Neden olmasın? Uyanmayacak ve kimse bilmeyecek.

Dudağını ısırarak, bunu yapmaya gerçekten cesareti olup olmadığını merak etti.

Hayır, yapmadı.

"Tarika yaptırırım." Evet, yapılacak en doğru şey buydu. "Olduğun

yerde kal Jack," dedi ve levazım subayını bulmaya gitti.

Kısa bir süre sonra geri döndüler. "Sarhoş olduğunu mu söylüyorsun?" Tarık sanki onun sözlerinden şüphe ediyormuş gibi sordu.

"Yemekte çok içti."

Kaşları derin çatıklıkla birbirine yaklaştı. "Ne içtin?" "Şarap."

Tarık onunla alay etti. "Bu gemide Kaptan Jack'i bayıltmaya yetecek kadar şarap yok."

Lorelei masum görünmeye çalışarak ve bunu başardığına dua ederek omuz silkti. "O zaman ben gelmeden önce başka bir şey içmiş olmalı, çünkü oldukça uyuduğunu görebilirsiniz."

Tarık Ő phey le yataĒa yaklaştı. Jack'in h    nefes aldıĒından emin olduktan sonra başını salladı. "Pek   , Bayan Lorelei. Onunla ben ilgilenirim. Sen odana geri d  n."

Arkasını d  nerek hızla geri çekildi.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Tarık, Jack'i soyamak için harekete geçti.

"Tek bir d   meye dokunursan, baĒırsaklarını deŐerim."

Jack g  zlerini açıp ona kızgın bir bakış fırlatınca Tarık donakaldı. Tarık kollarını g   s  n  n üzerinde kavuşturarak, "Baygın olduĒunu sanıyordum," dedi.

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun." Jack doĒruldu ve sanki Lorelei'nin dokunuşunu h    hissediyormuŐ gibi elini çenesinde gezdirdi. "Misafirimizle biraz eĒleniyorum diyelim."

Tarık g  ld  . "Tamam o zaman, ben ."

Jack yalnız kalır kalmaz çabucak soyundu ve yataĒına d  nd  . K     cadalozu nedense onun soyunmasını istemişti ve Tanrı Şahidim olsun ki,  lse bile onun için burada yatacaktı.

Ve olabilir de.

12

Lorelei, Tarık'ın Jack'i soyup kamarasına dönmek için yeterli zamanı olduğundan emin olana kadar odasında sessizce bekledi. Eskiz defterini ve kara kalemmini gergin elleriyle kavrarken zaman yavaş ilerliyor gibiydi.

Bunu yapmamalıydı. Bu yanlıştı ve bunu çok iyi biliyordu. Ama sonra her zaman biraz uygunsuz ve kendi iyiliği için biraz fazla meraklı olmuştu.

Kapısının önünden geçen ayak seslerini duyar duymaz, kapıyı dikkatlice aralayıp dışarıya baktı.

Hiç kimse. Hiçbir yönde.

Pekala o zaman, işte bu.

Kalbi boğazında, kapıyı içeri girmesine izin verecek kadar hafifçe araladı, sonra onu Jack'ten ayıran kısa mesafeye doğru ilerledi.

Sessizce odasına girdi, eskiz defterini ve karakalemmini masasının üzerine bıraktı ve yatağına doğru süzüldü. Adam yan yatmış, yüzünü ona dönmüş, örtüsünü üzerine çekmişti. Gevşek saçları yüzünün bir kısmına düşmüştü ve sessizce nefes alıyordu.

"Hâlâ uyuyor musun?" diye sordu ve iyi bir önlem için onu hafifçe salladı. "Jack? Jack, uyanık mısın?"

Cevap vermedi.

Tatmin olmuştu, gülümsedi. Oh, bu harikaydı. Sonunda onun olmuştu ve onunla savaşmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ona istediği her şeyi yapabilirdi ve o bunu asla ama asla bilmeyecekti. Aslında bu güç hissi hoşuna gitmişti. Muhtemelen Jack üzerinde böyle bir güce sahip olan ilk kişiydi. Ve bundan zevk alacaktı.

Örtüyü aşağı çekerek adamın gövdesini ortaya çıkardı.

Elini onun zayıf kaburgalarında gezdirmek, sert kaslarını içinde hissetmek için can atıyordu. Ama ona dokunmaya cesaret edemedi. Adamın ne kadar derin uyuduğundan emin değildi ve isteyeceği son şey onun dokunuşuyla uyanmasıydı.

Hayır, sadece örtüleri onu bulduğu gibi düzenleyecek ve sonra resmini bitirip gidecekti.

Bu , uzun bacaklarını ve ayaklarını ortaya çıkarmak için örtünün altını kaldırdı.

Eskiz defterini geri alarak onun pozunu kendi çizimiyle karşılaştırdı.

"Pek doğru değil," diye fısıldadı. Kitabını adamın önüne koydu Jack'in göğsünü ve kalçalarının üzerindeki kumaşı düzeltti. Eli Jack'in karnına değdiğinde, sol elinin altında Jack'in vücudunun sertleştiğini hissetti.

Ciyakladı ve geri sıçradı. Bu onun...

muydu?

Yüzü alev alev yanıyordu. Öyle olmalı.

Neye benziyor?

Öğrenmeyeceğim. Lütfen! O asla

bilmeyecek.

Ama yapacaktı ve açıkçası onun gözlerinin içine baktıktan sonra içine bakıp bakamayacağını bilmiyordu... Şey, bakmayacaktı ve bu

hepsi buydu.

Kendini kapak yerine eskiz defterini almaya zorlayarak sandalyesini yatağa yaklaştırdı. Oturdu ve çizimine başladı.

Jack kirpiklerinin altından onu izledi. Hareket etmemek için tüm kontrolünü kaybetmişti ve kızın eli masumca ona dokunduğunda kendini nasıl tuttuğundan hâlâ emin değildi. Şu anda bile içi öfkeli bir ihtiyaçla yanıyordu. Bu ihtiyaç, kızın yorganı çekip onu ortaya çıkaracağından emin olduğunda daha da kötüleşmişti.

Ama o yapmamıştı.

Küçük cadaloz sadece onu çizmek istemişti. Buna inanamıyordu. Kadınlar.

Onları anlamak mümkün değildi.

Vücudunu gevşeterek onun çalışırken kaşlarının çatılışını izledi. Geçtiğimiz haftalarda onu izlemek hoşuna gitmişti. Karakalem ve boyalarla oynarken kollarının nasıl kıvrıldığını izlemek. Renkleri karıştırırken kullandığı zarafeti.

Justin onun bu kadar sevdiği ve yetenekli olduğu bir şeyin peşinden gitmesini nasıl istemezdi?

Eğer onun kadını olsaydı, o...

Ne yapacağını düşünmenin bir faydası yoktu. Kız onun değildi. Asla onun olamayacaktı.

Tek yapabildiği onun vücudunun tadını çıkarmak ve anısına tutunmaya çalışmaktı. Ve bu, bir düşman hayatını sonlandırana kadar değer vereceği bir şey olacaktı.

Sonunda başını kaldırdı ve bitirdiğini anladı. Kağıdı havaya kaldırdı ve onunla karşılaştırdı.

"Mükemmel," diye ilan etti. "Sonunda ."

Bunu söyleyebilmeyi ne kadar isterdi.

Lorelei ayağa kalktı ve kara kalemını toparlayabilmek için masaya doğru ilerledi. Çiziminin sonuçlarından tamamen memnundu. Tabii ki Jack ne yaptığını öğrenirse onu öldürürdü.

Ama bu riske değmişti.

Elinin altında nasıl hissettiğini hatırlayarak kâğıtta saçının çizgisini takip etti.

"Harika bir benzerlik."

Sol kulağının dibinde yankılanan derin ses karşısında nefesi kesildi.
"Uyanıktın!"

"Tüm zaman boyunca."

Dehşet onu içine çekti. Adamla yüzleşmek için döndüğünde, adamın karşısında çıplak durduğunu fark etti. Gözlerini kocaman açarak hızla kapıya doğru döndü.

"Benden korkma Lorelei," dedi elini boynundaki buklelerin arasında . "Sana zarar vermeyeceğim."

". "Öyleyim."

Yanaklarına bir sıcaklık çöktü. Hayatında hiç böyle bir konuşma ve şu anda bundan hoşlanmıyordu! "Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin?"

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse..."

"Olurdu."

Parmağını kadının ensesinde gezdirdi. vücudunda ürperti patlak verdi. Onun dokunuşuyla göğüsleri karıncalandı. "Arkanı dön Lorelei ve yüzünü

Ben."

Sanki kendi iradesi yokmuş gibi ona itaat etti. Yine de aşağı bakmaya cesaret edemedi. Kararlı bir şekilde bakışlarını onun yüzüne kilitledi.

Elini avucunun içine aldı ve çıplak göğsüne dayadı. Binlerce arzu kırıntısı vücudunu delip geçerken, kalbinin parmak uçlarına ve avuç içine çarptığını hissedebiliyordu.

"Seninle sevişmek istiyorum Lorelei," diye mırıldandı, dudaklarını sadece bir el genişliği ayırana kadar başını eğdi. "Bedenini kendime karşı hissetmek ve her parçana dokunmak istiyorum."

Ve sonra onu öptü. Sıcak ve ıslak dudakları onun dudaklarını kapladı, ağzını yağmaladı ve nefesini çaldı. Öpücüğü talepkâr ve şiddetliydi ama bir şekilde şefkatli ve hoş karşılanmıştı.

Lorelei ona sarıldı.

Adamın ellerini sırtında, elbisesinin bağcıklarını çözerken hissetti. Onu durdurması gerektiğini biliyordu ama nedense ona hayır diyemiyordu. Ona hayır demek istemiyordu.

Kızın eteklerini kaldırdı.

Adam öpücüğünü derinleştirirken Lorelei titredi. Çemberleri elbisesinin altından düşüp ayaklarının dibindeki su birikintisine inerken çıkan vınlamayı duydu. Jack elini kalçalarına götürdü ve Lorelei bir erkeğin kendisine dokunmasının verdiği yabancı hisle nefesini tuttu.

"Bu gece gitmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı onun dudaklarından uzaklaşırken.

Elbisesi yere düştü.

Lorelei korkuyla, üzerinde kombinezon ve korseden başka bir şey olmadan onun karşısında durdu. Kaçmak istedi ama kaçmadı. Bir yanı bunu istiyordu, bunu talep ediyordu. Tüm nedenlere ve argümanlara rağmen Jack'le bu geceyi geçirmek istiyordu.

Jack onu kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı. "Jack, ben-"

"Şşşt," dedi onu nazikçe çarşafına yatırırken. "Diğer her şeyi unut Bu gece sadece biz varız."

Dudaklarını kulağının altındaki hassas ete gömdü ve ihtiyaç duyduğu bir ağrı içinde zonklarken zevkle inledi.

Neden olduğu bu yakıcı, acı tatlı acı neydi?

Söndürme ihtiyacı duyarak ona uzandı, ellerini sırtının etlerinde gezdirdi ve güçlü kaslarının avuçlarının altında dalgalandığını hissetti.

Karnına oturması için onu ters çevirdi ve hızla korsesini ve kombinezonunu çıkardı. Göğüsleri önüne serilince nefesini sertçe içine çekti. "Çok güzelsin," diye inledi ve sağ göğsünü ağzına almak için kendini yukarı kaldırdı.

Adamın dili gergin meme ucunun üzerinde gezinirken Lorelei zevkle nefesini tuttu.
Elini adamın saçlarının yumuşak dalgalarına gömdü ve onu kendine doğru çekti.

Bir kez daha onu yatağın içinde yuvarlayarak bastırdı. Jack ondan geri çekildi ve bacaklarını uyluğuyla ayırırken ona baktı. Şaftının ucuyla vücudunun merkezini araştırırken onu sıcak ve ıslak hissetti.

"Seni başka kimseyi istemediğim kadar istiyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve keşke seni alamamanın beni ne kadar öldürdüğünü bilsen."

Sözleri kafasını karıştırdı.

Sanki işkence görüyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Jack?"

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Sadece almam gerek..." Birkaç derin nefes aldı. "Kontrol."

Yanağını okşamak için uzandığında eli titriyordu. "Seni incitmek istemiyorum."

Şefkatli ilgisinden dolayı onu öptü.

Adam ona doğru eğildi ve kadın, adamın tüm vücudunun onunkine baskı yapmasının, kalçalarının bacaklarının arasındaki tuhaf hissinin tadını çıkardı.

Bu onun Jack'iydi. Onun korsanı ve onun...

Sevgilim, diye düşündü, irkilerek. Bu gece onu sonsuza dek değiştirecekti. O gece handa yakaladığı masum kıza asla geri dönemeyecekti. Bundan sonra kelimenin tam anlamıyla bir kadın olacaktı.

Ve bu onu korkutması gerekirken korkutmadı. Jack'in burada olmasını istiyordu. Onun kendisine hayatın bu yönünün en mahrem ayrıntılarını öğreten adam olmasını istiyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratan adam dudaklarını bıraktı ve öpücüklerini boynundan göğüslerine doğru takip etti. Dilinin ve elinin etine her dokunuşunda binlerce zevk iğnesi içinden geçiyordu.

Elini kalçasında gezdirdi ve vücudunun merkezinde zonklayan ağrıya doğru indirdi. Adam vücudunun hassas kıvrımlarını ayırıp onu yakından okşayarak yakıcı ihtiyacına huzur getirdiğinde inledi.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet," diye inledi.

Gülümsedi. "Ya sana daha iyi olacağını

söylersem?" "Sana inanmazdım."

Adam gülerken karnı onunkine karşı titriyordu. Dudaklarını Lorelei'nin kaburgalarından aşağı, karnına doğru kaydırды. Adam dilini kalçasının hassas etinde gezdirirken Lorelei sırtını dikleştirdi ve daha fazla zevk aldı.

Bu yüzden öleceğinden emindi. Bir insan bundan nasıl kurtulabilirdi?

Jack elini bacaklarının arasından çekti. Kız onaylamadığını monu ağzına aldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hayır, Jack!" Nefes nefese kaldı. "Yapamazsın."

Kalçasının iç kısmını öptü, baktı ve içini ısıtmakta asla başarısız olmayan o göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı. Parmağı vücudunun zonklayan merkezini samimi bir okşayışla çevreledi ve kalçasına küstah bir ısırık attı.

"Güven bana Lorelei. Bunu yapmamı istiyorsun."

Ve Lorelei daha fazla itiraz edemedi adam ona döndü. Lorelei, içinde patlayan şiddetli zevk karşısında elini . Hayatında hiç bu kadar Bu kadar yoğun, bu kadar harika bir şey hissetmemişti.

Parmağı yavaşça saldırmaya devam ederken dili onunla alay etti.

Yardım için bağırarak istiyordu ama yine de ona zevk vermeye devam etti. Adam dil darbelerini hızlandırdıkça vücudu titriyor ve kasılıyordu. Ellerini saçlarına gömdü, vücudunu ona yaklaştırmak için ayaklarını şilteye bastırırken onu kendisine yaklaştırdı. Ve tam da bundan dolayı yok olacağından emin olduğu anda, vücudu binlerce parlayan kora dönüştü.

Tüm oda etrafında dönerken Lorelei serbest bırakıldığını haykırdı.

Jack zaferle başını kaldırdı. Bir şekilde ona dokunmaktan kurtulmuştu ve şimdi ödülünü alma zamanıydı. Tüm vücudu titreyerek onu tekrar yatağa bastırdı. Onu incitmek istemiyordu, kutsal olan her şeye rağmen zevkini onsuz alabilmeyi diledi ama yapamadı.

Suçluluk duygusuyla dudağını ısırarak bir kez daha bacaklarını ayırdı ve kendini cennete .

Acı, zevkine karıştığında gerildi.

Jack dondu kaldı. "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağına, onu rahatlatmaya çalışarak. "Sen iyi misin?"

Lorelei derin bir nefes aldı, vücudu Lorelei'nin etrafına alıştı ve Lorelei onun içindeki garip dolgunluğa hayret etti.

Gerçekten birleşmişlerdi. İyi olup olmayacağından emin değildi. "Çok acırsa söyle, durayım."

Ona doğru baktı. Onun için duyduğu endişe yüzüne, gözlerine açıkça kazınmıştı. Sözlerinde ciddiye.

Bir korsanın esirine bunu söylediğini hayal edin.

Uzarak uzun saçlarını omzuna doğru taradı, sonra elini küçük altın halkaya götürdü. "Ben ," dedi ona gülümseyerek.

Rahatlama yüz hatlarını gevşetti ve yavaşça kalçalarına doğru hareket etmeye başladı. Vücudunun sızlayan ağrısını Jack'in onu önemseydiği bilgisi telafi etti. Onun duygularını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutuyordu.

Bu bilgi ona o kadar büyük bir neşe verdi ki sanki uçabilecekmiş gibi hissetti. Onun için bir anlamı vardı. Onun uzun sevgililer listesindeki herhangi bir kadın değildi.

O farklıydı.

Adam kendini onun derinliklerine gömdükçe vuruşları hızlandı ve kadın adamın bedenini onunkinin içinde hissetmekten zevk aldı. İster kabul etsin ister etmesin, kendisinden bir parçayı onunla paylaşıyordu ve bunun kendisini değiştirdiği kadar onu da değiştirip değiştirmerak ediyordu.

Zevk bir kez daha acının önüne geçmeye başladığında Lorelei dudağını ısırdı. Sonunda inleyene kadar tekrar tekrar onun içine kaydı.

Kendini onun içinden çekti ve tohumunu kalçasının yanındaki yatağa döktü. Jack onun üzerine yığıldı, kulağına hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Kendini toparladıktan sonra "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

alnındaki teri sildi, sonra alnının etini öptü. "Haklıymışsın. Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim."

Beklediği kendini beğenmişlik yerine utanmış görünüyordu.

"Jack?" diye sordu adam ondan uzaklaşırken.

Yataktan kalkıp sandığına giderken ve kıyafetlerini giyerken hiçbir şey söylemedi.

Lorelei kaşlarını çattı. Üzerini örtmek için çarşafı tutarak doğrulup oturdu. Onun nesi vardı? Bunun onu kendinden geçirecek kadar mutlu edeceğini düşünmüştü. Bunun yerine, sanki mdavimlerle dolu bir meyhaneye girmiş gibi davranıyordu. "Jack, ne oldu?"

Ne bir şey söyledi ne de ona baktı. Kulübeden sessizce çıkıp gitti.

Güverteye ıktığında Jack ellerini saçlarında gezdirirken, doğuştan piç olduğu için kendine lanet okudu. Onu sahiplenmenin kendisini daha iyi hissettireceğini düşünmüştü. Vücudundaki doyumsuz cehennemi sndreceğini.

Ama olmadı. Ona yaptıklarından dolayı kendinden nefret etmesini sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Peki ne için? İntikam için mi?

şunun için...

Kendisi için.

Parmaklıkların altına çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Geneleve ilk gelen genç kızlara teklif veren o korkak piçlerden daha iyi değildi.

O kızların bu iş için ağlamalarını ve acıdan şikâyet etmelerini kaç kez dinlemişti? Bu yüzden bakirelerden hep uzak durmuştu. Masumiyeti avlamayı hiç istememişti. Ona yaptığı bir şey bir kadının ağladığını hiç duymamıştı.

"Jack?"

Kafasını kaldırdığında Lorelei'nin ay ışığında durduğunu gördü. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve solgun elbisesi parılıyordu. Bir meleğe benziyordu ve haç çıkarmamak için kendini zor tuttu.

Neden ona gelmişti?

Ondan nefret ettiğine şüphe yoktu ve o da nefretini hak ediyordu.

Ama en kötüsü de onu hâlâ istiyor olmasıydı. Ona sahip olduktan sonra bile tatmin olmamıştı. Vücudu yeniden kıpırdanmaya başlamıştı bile.

"Neden buraya geldin?" diye sordu. "Senin

için endişelendim."

Bu fikir karşısında homurdandı.

Onun yanına diz çöktü ve saçlarını geriye doğru taradı. Adam ona baktı, kadının kendisine böylesine şefkat göstermesine hayret etti. En son ne zaman bir kadının kendisine bu şekilde dokunduğunu hatırlayamıyordu.

Başını onun avucuna yasladı ve yanağındaki kirli sakallara değen teninin yumuşak hissinin tadını çıkardı.

Gözlerini kapatsa, neredeyse başka biriymiş gibi davranabilirdi. Onun...

Ama o başka biri değildi. O Jack Rhys'di. Korsan. Katil.
Günahın ve ölümün tedarikçisi.

Ona hiçbir şey teklif edemezdi.

Kendisini bile.

"Keşke benimle konuşsan," diye nefes aldı. "Neden bu kadar sıkıntılı
göründüğünü söyle bana."

Acı acı güldü. "Şimdi Morgan gibi konuşuyorsun."

"Bizi takip eden adam mı?"

Başını salladı. "Seni kaçırdığım gece onunla tanışmış sayılırsın. Beni ikna
etmeye çalışan oydu." Başını arkaya yaslayarak yıldızlara baktı. "Onu
dinlemeliydim."

Onun yanına otururken elini omzuna attı. "Jack," dedi, ses tonu azarlar
gibi. "Bu konuda bir seçeneğim vardı."

"Hayır, . Sen masum ve meraklıydın ve ben seni avladım." Aralarında birkaç

saniye sessizlik oldu ve kadın konuştuğunda,
Sesi sessizdi ve hayret dolu bir tonu . "Demek her şeye rağmen bir vicdanın var."

"İnanılmaz, değil mi?" baktı ve gözlerindeki şefkatli bakışı gördü. Hak
etmediği o şefkatli bakışı.

Onun rahatını değil, nefretini hak ediyordu.

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Belki birkaç hafta önce," dedi
parmaklarını onunkilerle birleştirerek. "Ama o kadar da şaşırtıcı değil
Şimdi."

"Tanrım, Lorelei, bilmiyorsun," dedi elini sıkıca kavrayarak. "Beni
tanımıyorsun. Ben olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Denemek isterim."

Ve hayatında ilk kez biriyle konuşmak istiyordu. Ona içinde ne olduğunu söylemek ve onu yatıştırmasını sağlamak. Yapabilir miydi?

Sırtına bıçak saplanmasını istemiyorsan kimseye güvenme. Bu korsanın ilk kuralı ve ilk elden öğrendiği bir dersti. Morgan'a o bile güvenmemişti. Ama tüm itirazlarına rağmen ona güvenmek istiyordu.

Hiç düşünmeden uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Onu dizlerinin arasında tuttu, sırtı göğsüne dönüktü. Saçlarının tatlı kokusunu içine çekerek yanağını onun başına yasladı ve sol kolunu ona doladı.

Lorelei onun kucaklamasının şefkati karşısında gözlerini kapadı ve bu sefer gerçekten ona kendini açması için dua etti. Sabırla bekledi.

Konuştuğunda sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Asla bir kaptan olmak istemedim Lorelei."

Gözlerini açtı ama dönüp ona bakma isteğine direndi. "O zaman neden yaptın?"

"Robert Dreck emekli olduktan sonra ekibi beni bu göreve getirdi."

"Ama bu pozisyonu seviyor gibisiniz ve çok da iyi yapıyorsunuz."

"Belki de. Ama ben gemi kaptanı olmaktan oldukça mutluydum."

"O zaman neden reddetmedin?"

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Robert sakatlandığında ekibi birkaç kez zafere taşımıştım ve eğer sakatlansaydım muhtemelen beni mahvederlerdi. reddetti."

Bu düşünce karşısında irkildi. "Ne kadar

korkunç." "Korsanlar genellikle öyledir."

Onun omzuna yaslanarak gevşedi ve Jack'tatlı kokusunu içine çekti. "Sen değil," diye nefes aldı.

"Şimdi kendini kandırıyorsun," dedi sesine sert bir ton katarak. "Sizi temin ederim ki ünümü hak ettim."

Bu kez onunla yüzleşme dürtüsüne boyun eğdi. "Hayır, yapmadın. Günlüğünüzdeki kayıtları gördüm. O hikâyeleri anlatmaları için adamlara para ödedin."

Başını iki yana salladı. "Bunu ben de yaptım. Ama zamanında cinayet de dahil olmak üzere pek çok suç işledim."

13

Lorelei itirafı karşısında dehşete düşerek Jack'ten uzaklaştı. Ona bu kadar şefkatle sarılan adam gerçekten cinayet işleyebilecek biri olabilir miydi? Doğru, yüzlerce kişiyi soğukkanlılıkla öldürdüğü söylenen bir korsandı ama bu bir efsaneydi. Elbette tanıdığı adam asla böyle korkunç bir şey yapmazdı. En azından iyi bir nedeni olmadan.

"Birini mı öldürdün?" diye açıkça sordu.

Yüzü duyguları ya da düşünceleri hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Başını salladı. "Neden?"

Jack başka tarafa baktı ve şimdi onun içindeki üzüntü ve pişmanlığı görüyordu. "O benim annemi öldürdü." Sesi boştu. Bunu basit, zararsız bir gerçekmiş gibi ifade etti.

"Ne oldu?" diye sordu, anlamak istiyordu.

Jack içini çekti ve başını arkaya yasladı. Jack'in ondan uzaklaşmak, kendisine bu kadar yakın olan bir konu hakkında daha fazla konuşmamak istediğini hissedebiliyordu.

Sabırla bekledi, adamın kendisine gerçeği söylemeyi öğreneceğini umuyordu.

Jack onun sabrını hayretle karşıladı. "Annemin çalıştığı genelevin sahibiydi. Ben sekiz yaşındayken, annem beni ona

sonra da bir denizciyle kaçtı."

Hareket etmese de, ham duygular derisinin her gözeneğinden akıyor gibiydi. Lorelei acıyla gözlerini kapadı. Bu sırrı bunca yıldır taşıdığına hiç şüphe yoktu.

Bir annenin çocuğunu terk etmekle kalmayıp bir de üstüne satmasının nasıl bir duygusuzluk olduğunu hayal bile edemiyordu. İçinde başka hangi dehşetler olmalı?

"Dört yıl sonra," diye devam etti, "geri döndü. Baxter onu tekrar yanına aldı ama o zamana kadar geçen yıllar güzelliğine çok zarar vermişti. O kadar yara bere içinde ve cılızdı ki kimse onu istemiyordu. Başarısız olduğu bir gece..." Sesi kesildi ve bakışlarını geminin yan tarafına doğru kaydırды.

Jack'in sert yüzünde cehennemi ilk elden görmüş ve dünyaya dönmek için zar zor hayatta kalmış bir adamın gerginliği vardı. "O gece hiç para kazanmamıştı. Baxter öfkeyle onu bu yüzden öldürdü."

Yüce Tanrım, ne korkunç şeyler görmüştü. Bilmesi gereken korkunç, dehşet verici şeyler. Ve sonra kendi annesinin.... ona sahip olan adam tarafından öldürölmesi.

Daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"Onu daha sonra mı öldürdün?" diye sordu, en mantıklı sonuca atlayarak.

Jack başını salladı. "O zamanlar ondan çok korkuyordum. Tek yaptığım cesedini dışarı taşımak ve ölüler için ayrılmış küçük arsaya gömmektir. fahişeler."

Zihninde canlı bir görüntü bu düşünce midesini bulandırdı.

"Oh, Jack," diye fısıldadı, yüzüne dokunmak için uzandı. "Çok özür dilerim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ama onları çabucak . ". Ben hayatta kaldım, ki bu annem için söyleyebileceğimden daha fazlası."

Kurtulmuş muydu? Vücudu hayatta kalmıştı ama kalbi değil. Annesi ve ona yaptıkları uzun zaman önce kalbini ondan koparmıştı ve Lorelei onu canlandırabilecek bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Lorelei karmakarışık duygularını ve adamın geçmişinin korkunçluğunu gözden geçirirken bir süre sessiz kaldılar. Aklında hâlâ bir soru vardı ve bir yanı cevaplanmasını de bilmesi gerektiğini hissediyordu. "Baxter'ı ne zaman öldürdün?"

Elini çenesine götürdü, sonra saçlarının dağınık dallarını sırtından aşağıya doğru taradı.

"İki yıl sonra," dedi basitçe. "Baxter'a genç bir kız teslim edildiğinde ben de kapları temizliyordum. Muhtemelen on iki büyük değildi ve Baxter onu odaya götürdü.

mallar." Jack bu söz üzerine dudağını büktü. "Çılgılık attığını ve merhamet dilediğini duyabiliyordum. Kötü bir piç gibi sadece güldü ve sonra onu tokatlamaya başladığini duydum."

Adamın gözlerinde öfke ve nefret parlıyordu ve kadın onun anılarının acısını hissedebiliyordu.

"İçimde bir şey çözüldü," diye fısıldadı. "Kendime geldiğimde ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu ve ben de avucumda bir hançerle onun kanına bulanmışım. Kız tekrar çılgılık atmaya başladı ve ben de kaçıp ulaştığım ilk gemiye atladım."

Olayı o kadar net görebiliyordu ki, Jack'in küçük bir çocukken yaşadığı dehşeti hayal edebiliyordu. Yine de bu soğukkanlı bir cinayet değildi. Tamamen haklı bir cinayetti.

"Bu cinayet değil, Jack. Sen o kızı kurtardın."

Gözleri donuklaştı ve bir şekilde kaderine boyun eğmiş gibi ağır bir iç çekti. "Ben efendisini öldüren bir köleydim. Bir mahkeme yok

"Bu dünyada beni bu suçtan kurtaracak tek kişi benim."

Gerçek dank edince boğazı düğümlendi. Adam haklıydı. Yanlış olsa da, dünyanın gözünde bir katil olarak kabul edilecekti.

Ama ona karşı asla böyle davranmazdı. Onu bundan daha iyi tanıyordu.

Lorelei parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Jack elini hafifçe sıktı, sonra dudaklarına ve parmaklarının arkasına nazik bir öpücük kondurdu. "Baxter gibi adamlar, babam gibi adamlar tarafından mahvedilen kaç kadın gördüğümü bilemezsin."

Ona bakarken kaşlarını çattı ve yine yüzündeki acıyı gördü. "Ve bu gece ilk kez onlardan daha iyi olmadığımı anladım."

"Bu doğru değil," diye ısrar etti.

" değil mi? Bu gece seni mahvettiğimi ikimiz de biliyoruz. Justin öğrendiğinde sana sahip olamayacak."

Alt dudağını çiğneyerek bakışlarını geminin güvertesine çevirdi. Bu, bütün bunların dört gözle beklemediği bir kısmıydıJustin'e böyle bir şeyi nasıl açabilirdi ki? Bu onu mahvederdi.

"Kesinlikle memnun olmayacaktır," diye kabul

etti. "Çok safsın."

"Belki, ama Justin'i hayatım boyunca tanıdım. iyi bir adam ve beni hala onurlandıracaktır."

Jack gerildi ve gözlerinde kötölük parladı. "Hâlâ onunla evlenmeyi mi planlıyorsun?"

Cevabı düşünürken sessizliğe gömüldü. Justin'le evlenmek muhtemelen en akıllıca hareket olacaktı. Onun karısı olduğu sürece kimse onu dışlamaya cesaret edemezdi. Ona açıkça eziyet de edemezlerdi.

Ama bu Justin için adil olmazdı. Ne de ona. Onun sadakati artık başka bir yerdeydi.

"Hayır," dedi sonunda. "Onunla şimdi evlenemem. Hiç şüphesiz bu konuda tartışacak ve tüm suçu kendi omuzlarına alacaktır."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

"Bundan kuşku gerek yok," dedi, doğrulup Justin'e iftira atmasına gücenerek. "Bütün suçu ters giden planına atacaktır."

Yine de yüzünde inançsızlık okunuyordu. Lorelei onu gerçeğe ikna edebilmeyi diledi ama onu dinleyecek gibi değildi. Son birkaç hafta içinde onun hakkında çok şey öğrenmişti. O bakışı bir kez gördüğünde, Jack Rhys'in bakış açısını değiştirebilecek hiçbir şey yoktu.

"Peki o zaman," diye sordu. "Sana ne olacak?"

"Benim için endişelenme." Sözlerinden emin bir şekilde ona gülümsedi. "Beni seven bir babam var ve bu olaydan ne tür bir skandal çıkarsa çıksın, hayatta kalacağım."

İç çekerek, sanki ona kızmış gibi yıldızlara baktı. "Kaç tane güçlü kadının kırıldığını gördüm bir bilsen. *O kadar* hatalıydım ki sen."

İşte o zaman Lorelei korkunç ve ürkütücü bir keşif yaptı.

Black Jack Rhys'e aşıktı. Tamamen, tamamen korsana aşıktı.

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü ama yine de ay ışığında oturmuş ona içini dökmelerini , onu nasıl sevmezdi?

İşlediği tüm suçlara rağmen, iyi bir kalbi vardı. Cömert bir kalbi. Onu önemsiyordu ve yaptıkları için üzgündü.

Ama bu düşünce yeni bir korkuyu da beraberinde getirdi. Onu tekrar sevebilir miydi?

Hayatında böylesine acımasızlıklara tanık olmuş biri, kadının ona vermek istediği şeyi kabul edebilir miydi?

Ona ulaşmanın bir yolunu bulacağına yemin etti. Mantıklı düşünmesini sağlamanın, sevebileceğini, onu sevebileceğini ve sevdiğini anlamasını sağlamanın bir yolu .

Başını onun dizine yasladı ve bu gece ona söylediklerini düşündü. Sözleri üzerinde gezinirken özellikle bir kısmı dikkatini çekti.

Nefes nefese doğruldu. "Babanın kim olduğunu biliyor

musun?" Şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Annenin baban gibi erkekler tarafından mahvedildiğini söyledin. Bunu biliyorsun?"

Bakışlarını güverteye kaydırđı ve etrafındaki şey gerildi. "Bana öyle söyledi."

Vücudundaki tüm içgüdüler ona adamın lafı dolandırdığını söylerken başını şüpheyile yana eğdi. "Ve sana babanın kim olduğunu söyledi."

Gözlerinde tekrar kaçmak istiyormuş gibi bir ifade vardı. Kaçarsa onu yakalamak için kendini hazırladı.

Onun yerine cevap verdi. "Evet, kim olduğunu biliyorum."

Ağzı açık kaldı. Gerçeği tahmin etmiş olsa , bunun yüksek sesle söylendiğini duymak onu yine de şok etmişti.

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde ona baktı. "O zaman annenin ölümünden sonra neden korunmak için ona gitmedin?"

"Gerek kalmadı," dedi kibarca. "O öldükten kısa bir süre sonra bir gece geneleve geldi."

Lorelei kaşlarını çattı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. "Seni almaya mı geldi?"

Jack homurdandı. "Orada olduğumdan haberi yoktu ama ben onu görür görmez tanıdım.

Bir zamanlar taptığın bir adamın yüzünü nasıl unutabilirsin? Senin için gece ve gündüz olan biri. Tıpkı senin gibi olmak istediğin bir adam. büyüdüm."

Hayır! Şimdi hayatının tüm trajedisi ona çarptı. Bir zamanlar kendi babasını, onun kendi babasını önemsemediği kadar önemsemişti. Ama bir şey olmuştu. Bir şey aralarındaki sevgi dolu bağı yok etmişti. "Ne

yaptı?" diye sordu.

Bakışları sertleşti. "Özgürlüğümü satın almak için ondan bir gine istedim."

"Ve?"

"Bana onu rahat bırakmamı söyledi."

"Hayır, Jack," diye nefesi kesildi. "O yapmadı."

"Evet, bunun için ona yalvarmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde, botlarına işemeye çalışan bir köpekmişim gibi beni tekmeledi."

Gözyaşları onu boğdu. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki nefesini kesti. Yüce Tanrım, ona ulaşmanın bu kadar zor olmasına şaşmamalı. O yapamadı Bu kadar korkunç bir şeyi yaşamak zorunda kalmayı bir kenara bırakın, bir çocuğa böyle davranan birini hayal .

Jack'i memnun etmeyeceğini bildiği için gözyaşlarını kırptırdı. Hayır, o güçlü bir adamdı ve zayıflık gösterisini hoş karşılamazdı. Ve şu anda onun güvenini daha önce hiç istemediği kadar çok istiyordu.

"Kit'i yüzden aldın, değil mi? Annen ve babanın sana yaptıkları yüzünden."

Başını salladı. "İşte bu yüzden annesiyle ilgili gerçeği öğrenmesine asla izin vermeyeceğim."

Lorelei onun yanağını içine aldı. Duygularını kontrol altında tutarken çenesinin gerginliğini hissedebiliyor ve onun gücüne hayranlık duyuyordu.

Babasını tanıdığını inkar etmesine şaşmamalı. Böyle bir insan , çizilmeli ve dörde bölünmeli!

Sakallı yanağını avucuna sürttü ve kadın onu kucakladı. Bir an gerildi, sonra kendini onun dokunuşuna teslim etti.

Kollarıyla onu sararak kendine yaklaştırdı ve yüzünü onunkine çevirdi. Adamın onu öpme arzusunu gören kadın dudaklarını açarak onu davet etti ve adam da kabul etti.

Öpücüğü sıcak, tatlı ve sarhoş ediciydi. Kalçasına karşı, vücudu kıpırdandıkça onun kendisine duyduğu arzuyu hissedebiliyordu.

Jack hafifçe geri çekildi ve onun alt dudağını ısırıldı.

"Seni bir yaz günüyle karşılaştırayım mı?" diye fısıldadı. "Sen daha güzel ve daha ılımansın; Sert rüzgarlar Mayıs'ın sevgili tomurcuklarını sarsar, Ve yazın kirası çok kısa bir tarihe sahiptir."

Ona gülümsedi, onun sözleriyle ısınmıştı. "Benimle yatağa gel, Jack."

Ve kız daha gözünü kırpamadan, adam güverteden kalktı, onu kollarına aldı ve kamarasına götürdü.

Yatağın yanına gelene kadar onu bırakmadı. "Biraz daha şarap getireyim mi?" diye sordu.

Şüpheli bir kaşını kaldırdı.

Güldü. "Bozulmamış şarap o zaman."

"Nasıl isterseniz."

Yemek odasına gitti ve döndüğünde onu eskiz defterinin sayfalarını karıştırırken yakaladı. "Sen gerçekten çok yetenekli," dedi kadın ona kadehini uzatırken.

"Teşekkür ederim." Şarabından bir yudum aldı.

Jack kendi içkisinden bir yudum aldı, sonra elini uzatıp kızın yanağını parmakladı.
Bakışları kızın yüzünü aradı ve kız aradığı şeyin ne olduğunu merak etti.

"Seni yiyip bitirebilirim," dedi sonunda.

Bu sözler karşısında şoke olması ve kırılması gerekirdi ama aslında bu sözler onu memnun etmişti.

Gülümseyerek, "O zaman öyle yap," dedi.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Jack kadehini yere bıraktı ve onu kendine çekti. Başını elbisesinin yakasının üzerinden göğüslerinin kabarıklığına doğru eğdi ve dilini etinin üzerinde gezdirdi. Lorelei sersemlemiş bir zevkle soluk soluğa kalırken vücudu hemen ateşlendi.

Doğruldu, kadehi elinden aldı, kendi kadehinin yanına koydu, sonra onu yatağa geri götürdü. Bu kez birbirlerini soymak için boş zamanlarını kullandılar.

"Harikasin," diye fısıldadı bacaklarını adamın çıplak beline sararken.

Onu öpmek için eğildi. İçine girmeye başladığında Lorelei geri çekildi.
"Bekle."

Kaşlarını çattı.

Elini onun göğüs kaslarında gezdirmek için uzandı ve kuru dudaklarını yaladı. Bu gece kendini onunla paylaşmıştı ve onun için özel bir şey yapmak istiyordu. Ona, kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordu.

"Bana neyi sevdiğini söylemeni istiyorum, Jack."

Kaşları daha da çatıldı.

Lorelei sırtüstü dönmeye zorladı, sonra da üzerine çıktı. Adamın karnının derin çıkıntılarının vücudunun en mahrem bölgesine baskı hissedebiliyordu. Bu harikulade derecede erotikti ve vücudunda arzu şeritlerinin dolaşmasına neden oluyordu. Adamın iniltisi kadının içine yayıldı.

Adam kadının göğüslerini avuçlamak için uzandı ama kadın adamın ellerini yakalayıp yatağa geri itti.

"Hayır, Jack. Benim sıram."

Kadın başını cesurca boğazına doğru eğip dilini adamın elmasının üzerinde gezdirirken Jack şaşkınlıkla ona baktı. Jack onun başını tutmaya çalıştı ama kadın hâlâ ellerini yüzünün yanında tutuyordu. Vücudu erimişti, nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti.

Onu hayrete düşüren bir titizlikle, dudaklarıyla, diliyle boynunu ve göğsünü keşfetti. Ve tereddütlü okşamaları her hissettiğinde, zevkten öleceğini düşünüyordu. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde davranmamıştı. Sadece onun verdiklerini almışlar ve gitmesi için onun kadar istekli olmuşlardı.

Ama Lorelei öyle değildi. Narin elleri aşağı inmeden önce Jack'in karnını okşadı. Lorelei onu avuçlarının arasına alıp erkekliğinin uzunluğunu keşfederken Jack kendinden geçerek yatak başlığını yumruklarıyla kavradı.

Ta ki gülmeye başlayana kadar.

Başını kaldırarak ona baktı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu. "Sensin."

Kırgın bir şekilde kendini dirseklerinin üzerine itti.

"Numara yapıyor!" Güldü, sonra elini hafifçe adamın şaftının ucunda gezdirdi. Kendi isteğiyle vücudu onun dokunuşu için gerildi, sonra eli onu terk edince geri çekildi.

Onun kahkahasına katılan Jack rahatladı. "Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Kocaman gözlerle yukarı baktı.

"Seks sırasında asla ama asla bir erkeğin... parçasına gülmeyin. Bundan hoşlanmayız."

Dudağını ısırdı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Özür dilerim. Elimde değildi."

"Affedildin, ama-" Başını eğip onu ağzına aldığı anda kelimeler dudaklarında kayboldu.

Jack başını geriye atarak yatağının tahtasına çarptı. Ama acıyı hissetmedi. Tek hissedebildiği onun ağzının üzerinde sihirli bir şekilde çalışmasıydı.

Gözlerini kapatarak elini kadının başına koydu ve hayatının en zevkli anının tadını çıkardı. Daha *önce* hiçbir kadın ona bunu yapmamıştı. Asla.

Zevk o kadar yoğunlu ki, yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi ve büyük olasılıkla kendisine bir sarsıntı verdiği gerçeğini düşünürsek, muhtemelen gördü.

Lorelei'nin kahkahası bir kez daha kulaklarına doldu. "Sanırım hoşuna gitti."

Kadın dilini vücudunda gezdirirken Jack konuşamıyordu. Jack onun her hareketini izledi, kızın arsız masumiyeti karşısında dehşete kapıldı.

Bir de ona ders verebileceğine inandığını düşün!

Başını avucunun içine alarak dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. "Sana ihtiyacım var," diye nefes aldı. "Şimdi."

Kadın adamın beline sarıldı ve üzerine eğildi. Adam kadının kalçalarını kaldırıp onu üzerine yatırırken kadının gür kumral saçları üzerlerinde bir gölgelik oluşturdu.

Aynı anda inlediler. Kalçalarını oynatmaya çalıştı ama bu sadece onu içinden çıkarmayı başardı. Jack hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. oturmadan ve onu arkasına yaslamadan önce. Bu kez içine girdiğinde yavaş ve kolaydı.

Lorelei onun kendisini doldurmasının verdiği enfes hisse karşı dudaklarını ısırdı. Onu daha da içine çekmek için kalçalarını kaldırdı.

Kendisini tatmin ederken ona aşkını haykırmayı nasıl da arzuluyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak, bunu yapmayacağına dair kendine söz verdi. Şimdi değil. Bu zafer sırasında değil. Onu kendisinden uzaklaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kalçalarına doğru daha hızlı hareket etti, vuruşları daha öfkeliydi. Sonra vücudu titreyip sarsılırken onun kendisini terk ettiğini hissetti.

Ter içinde kalan adam yan döndü ve onu doğru çekti. "Seni bekleyemediğim için özür dilerim."

Ona gülümsedi. ". Seni memnun etmek istedim."

Öne doğru eğilip kızın burnunun ucunu öperken gözlerinde inançsızlık parlıyordu.

Başını onun göğsüne yasladı ve kalbinin düzenli bir şekilde atmaya başlamasını dinledi.

"Neden beni çekip çıkarıyorsun?" diye sordu.

Rahatlamadan önce vücudu bir an kaskatı kesildi. En azından biraz. "Seni hamile bırakmak istemiyorum."

Onun yüzüne bakabilmek için başını çevirdi. "Bunu hep yapar mısın?"

"Her zaman."

"Peki o zaman-"

"Lorelei," dedi sessizce. "Bu gerçekten seninle tartışmak istediğim bir konu değil." Elini saçlarının arasından geçirerek göğsünün üzerine yaydı. "Seni utandıran bir şey yok mu?"

Göğsünün etrafında boş daireler çizdi. "Beni utandıran pek çok şey varSadece merak ediyordum ve büyükannem bana her zaman sorulardan asla korkmamam gerektiğini söylerdi."

"O haklıydı. Çoğu zaman korkutucu olan cevaplardır." Ona gözlerini devirdi.

Jack memnun bir iç çekiş yaptı ve gözlerini kapadı.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu kadın.

"Bu benim planımdı."

"Gitmemi mi istiyorsunuz?"

Gözlerini açtığında, bakışları onu yaktı. "Olduğun yerde kalmanı diliyorum."

Yerine oturup kendi gözlerini kapattı, sonra küçük gözlerini izlemeye başladı. göbek deliğinin altındaki kıllarda daireler çizdi. Minik tüyler parmaklarının etrafında kıvrılıyor, birlikteliklerinin anısıyla alay ediyordu.

"Lorelei," diye fısıldadı Jack kısık sesle. "Eğer bunu yapmaya devam edersen, bu gece ikimiz de uyuyamayacağız ve sen de çok ağrıyacaksın. Sabah."

Elini yumruk yaparak yer değiştirdi. "Özür dilerim."

". Oldukça hoştu. Sadece seni incitmek istemiyorum."

Kolunu yan tarafının altına soktu ve uykuya onu izledi.

Lorelei bu gece çok şey öğrenmişti. Jack hakkında ve hatta kendisi hakkında.

Sen ahlaksızsın.

Bu onu utandırmalıydı ama . Anlaşılmaz bir nedenden ötürü burada Jack'le birlikte olması doğru görünüyordu.

Beni sevmeni sağlayacağım, diye sessizce yemin etti. *Bir şekilde, Jack Rhys, seni benim yapacağım.*

Jack sandal ağacı ve gül kokusuyla uyandı. Bir an için rüya gördüğünü sandı, çünkü yumuşak bedeninin kendisine sarıldığını hissetti.

Ama bu bir rüya değildi.

Sabah, önceki gece olduğu gibi gerçektir. Aşağı baktı Kumral bukleler göğsüne yayılmıştı. Lorelei hâlâ üzerinde uyuyordu, göğüsleri onun yan tarafına yaslanmıştı. Kollarında gerçekten çok güzeldi. Daha önce hiç yatağında bir kadınla uyanmamıştı, hele hele üzerine yayılmış bir kadınla.

Yine de hoşuna gitmişti. Nefesinin göğsünü , saçlarının etine sürtünmesini seviyordu.

Sol elini kaldırarak parmağını kızın soluk yanaklarına yerleşmiş yumuşak kirpiklerin gezdirdi. Şimdi bile onu orada öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyordu. Vücuduna girmenin nasıl bir his olduğunu.

Sen bir delisin. Kadınlar üzüntüden başka bir şey getirmez.

Sanki bu onun için bir değişiklik olacakmış gibi, diye düşündü acı acı.

Açık pencerelerden mürettebatının günlük faaliyetlerine devam ettiğini duyabiliyordu. Onlardan gelen sese bakılırsa, muhtemelen öğleyi biraz geçiyordu ve aslında güvertede sabah raporunu dinliyor, hesaplamaları yapıyor olmalıydı. Ama Lorelei'nin kucağından ayrılmak için gerçek bir arzusu yoktu.

Aslında tek yapmak istediği dün geceki buluşmayı tekrarlamaktı.

Kapısı çalındı.

Ne yazık ki böyle olması gerekmiyordu.

İç geçirerek kendini Lorelei'nin kollarından dikkatlice kurtardı ve kapıya doğru ilerledi. Jack kapıyı açtığında diğer tarafta Tarık'ı gördü.

"Bir fırtına yaklaşıyor, Kaptan. Gelip bir göz atmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Bana birkaç dakika verin."

"Emredersiniz, Kaptan."

Jack kapıyı kapattı.

"Bir sorun mu var?" Lorelei yatağa yaklaşıırken sordu.

Jack ona bakmak için durakladı. Kadın yatakta uzanmış, örtüsünü göğüslerinin üzerine kadar çekmiş ve kumral savurmuştu. Daha önce hiç bu kadar çekici bir şey görmemişti. Daha davetkâr birini.

Ve ona bir şey sormuştu. Ama ne olduğunu hatırlayabilseydi şeytan alırdı.

"Özür dilerim," dedi pantolonuna uzanarak. "Ne sorduğunu duymadım."

"Her şeyin yolunda olup olmadığını sordum."

Jack pantolonunu bağladı. "yok. Bir fırtına yaklaşıyor. Muhtemelen sadece bir fırtına."

Botlarını giymek için yatağın üzerine oturdu. Lorelei arkasından yaklaştı ve kollarıyla belini sardı. Çıplak göğüsleri Lorelei'nin sırtına sıkıca bastırılmıştı ve Lorelei'nin vücudu Lorelei'ninkiler için anında acırken Lorelei'yi baştan aşağı yakıyordu.

"Dün gece için üzgün Jack ve senin de üzgün olmanı istemiyorum."

Başının üzerinden geriye uzandı ve eliyle başını kavradı. Gözlerini kapatarak onun kokusunun ve hissinin tadını çıkardı. "Bunun için acı çekmemen için dua ediyorum."

"Eğer yaparsam, buna değmiş olacak."

Onu bıraktı ve uzaklaştı. "Bu bir oyun değil Lorelei. Kadınlar iffetsiz oldukları için dövüldü, hapse atıldı ve öldürüldü."

"Biliyorum," dedi sesinde hafif bir kahkaha ile. "Büyükanmem, tutkularını serbest bırakan kadınların başına neler gelebileceği konusunda beni çok iyi eğitti. Beni yakışıklı korsanlar hakkında bile uyardı. Jack."

Lorelei onun tehditkâr bakışlarını yakalayınca ayıldı. "Benim için asla korkma. Bana göz kulak olacak insanlarım var. Ben iyi *olacağım*."

Jack parmaklarının ucuyla onun çene çizgisini takip etti. Onun haklı olması için nasıl da dua etmişti.

kötüsü de, ona karşı koyacak gücü kendinde bulamamasıydı. Kız, onun hırpalanmış ruhunu ele geçiren bir büyü gibiydi.

Gerçekten bencildi. Bunu kabul etti. "Öp

beni, Jack."

O da kabul etti. Tatlı Jesu, tadı harikaydı. Kokusu kafasını doldurdu.

"Kaptan!" diye bağırdı biri güverteden. İsteksizce ondan

uzaklaştı. "Geri döneceğim."

Jack hazırlıklarla meşgulken öğleden sonra yavaş yavaş ilerledi. Jack ona aşağıya inmesini emredinceye kadar gökyüzü giderek karardı. Lorelei şimdi mutfakta Sarah ve diğerlerine yeterince hazırlık yapmaları için yardım ediyordu.

Fırtına dinmediği takdirde birkaç gün yetecek kadar yiyecek vardı ve şu anda Sarah'nın kocasının hazırladığı patatesleri paketliyordu.

Mavis ona, "Yangın bir geminin başına gelebilecek en kötü şeydir," dedi.

Alice başını salladı. "Evet, bu gece ışıksız kalacağız, orası kesin."

Kit elinde bir tomar giysiyle mutfağa girdi ve onları Lorelei'nin yanındaki masanın üzerine koydu. Lorelei sorgulayan bir kaşla ona baktı.

Kit, "Kaptan, fırtına varken eteklerinizden başka bir şeye ihtiyacınız olacağını söyledi," diye açıkladı.

Şaşkınlıkla Mavis'e baktı, o da aynı fikirdeydi. "Sana bunu söylemeyi unuttum. Gemi batarsa diye hepimiz pantolon giyiyoruz."

Lorelei elindeki patatesi düşürdü. "Ne?"

Alice masanın üzerinde yuvarlanan patatesi yakaladı ve Lorelei'ye geri uzattı. "Bu tür havalarda asla bilemezsin. Şahsen ben hiç batan bir gemide bulunmadım, tahtaya vurun." Masaya üç kez vurdu. "Ama tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Kit bakışlarını Lorelei'nin çemberli eteğine dikti. "Şu eteklerin güzel bir çapa oluşturuyor. Yüzmek zorunda kalsaydım bacaklarıma dolanmasını isteyeceğim bir şey değil."

Gitmek için döndü ama Mavis onu kolundan yakaladı. "Bu gece nereye sığınıyorsunuz Bay Kit?"

Kit göğsünü gururlu bir tavus kuşu gibi kabarttı. "Ben denizcilerle yatıyorum. Bir kadının beni şımartmasına ihtiyacım yok. Ben bir erkeğim Mavis, yoksa fark etmedin mi?"

Güldü. "Sen bir yavrususun, işte busun." Dilini dışarı

çıkardı, sonra kapıya doğru koştu.

Mavis onun gidişiyile iç geçirdi. "Bu çocuğun bazen yaşlı bir adam kadar olgun olduğuna yemin edebilirim, bazen de üç yaşındaki bir bebek kadar bile akli yok."

Alice donakaldı, yüzü bir şok maskesine dönüştü. "Aman Tanrım, Mavis. Ne de olsa yetişkin bir adam!"

Hepsi kahkahalara boğuldu.

Öğleden sonra fırtına başlayana ve kadınlar pantolon ve gömleklerini değiştirmeye gidene kadar böyle devam etti. Lorelei korsesini bile çıkarmıştı, çünkü Mavis ona kullanmamasını tavsiye etmişti. Yüzmek zorunda kalırsa, alabileceği tüm nefese ihtiyacı olacaktı.

Lorelei bu düşünceden hiç hoşlanmamıştı. Ancak, sıkı bağcıklarının olmadığı bir öğleden sonra ona çekici gelmeye başlamıştı.

Akşam olduğunda gemi acımasızca savrulmaya başlamıştı. Lorelei'nin tek istediği Jack'görmek ve içini kemiren korkuyu hafifletmesini sağlamaktı ama o ve Tarık gemiye fırtınada rehberlik etmeyi umarak baş tarafta kaldılar Kesi'yle birlikte Kesi'nin kulübesinde otururken akıllarını adamlarından uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Şimşek çakması dışında gerçek bir ışık yoktu. odayı aydınlatıyordu. İkisi de ranzanın üzerine oturmuş, duvarın kenarına oyulmuş tutunma raylarına tutunmuşlardı.

"Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" diye sordu

Kesi'ye. "Umarım uzun sürmez. Bu şeylerden nefret ediyorum."

"Ben de öyle." Lorelei zihninde konsantrasyonunu hastalıklı düşüncelerden uzaklaştırabilecek bir oyun ya da şarkı aradı. Bir şeyler yapmalıydı yoksa bu yüzden delirecekti!

"Jack'i ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu, Kesi'den uzun bir hikâye duymayı umarak.

Kesi sanki cevabı tartışıyormuş gibi sessizliğe gömüldü. "Uzun bir . Sekiz, dokuz yıl gibi görünüyor."

Şansına Kesi pek konuşkan bir ruh halinde değildi.

Lorelei tekrar denedi. "Peki sana ailesiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

Kesi omuz silkti. "Sadece annesinin yaptıklarını. Bildiğim kadarıyla babası hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Kadın bir iki cümleden fazla bir şey söyleyebilir miydi?
Lorelei dudağını ısırды ve daha uzun bir cevap verebilecek başka bir şey düşünmeye çalıştı.

"Peki ya Morgan?" diye sordu hâlâ onları takip eden gemiyi düşünürken.
"Kaptan için ne ifade ediyor?"

Daha fazla şimşek çaktı ve gürültülü bir gök gürültüsü odayı sarstı.

Kesi konuşmadan önce sesin kesilmesini bekledi. "Gerçeği mi istiyorsun yoksa ikisinin insanlara söylediklerini mi duymak istiyorsun?"

"İkisi de," diye ciyakladı Lorelei, Kesi'nin konuşmasına şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Kesi hafifçe kıpırdandı. "Çocuğum, eğer onlardan birine sorsaydın, Jack'in Morgan'ın gemisini ele geçirdiğini ve çocuğu öldürmek üzereyken Morgan'ın Jack'in kılıcını öldürmek için konumlandığı sırada kaçmayı reddettiğini söylerlerdi. Sonra da Jack'in Morgan'a o kadar hayran olduğunu, onun hayatını bağışladığını ve mürettebatıyla birlikte yelken açmasına izin verdiğini söylerler."

"Peki ya gerçek?" diye sordu Kesi'nin hikâyeyi anlatırken duraklamasını önlemek için.

"Morgan İngiliz Donanması'ndan kaçmak için gemiden atlamıştı. Bir tanesi Memurlar Morgan'ı tanıdı ve o ve birkaç kişi daha Morgan'ın düştü. Morgan, Jack'in bir meyhaneden çıktığı sırada bir ara sokağa daldı. Çarpıştılar ve Jack kılıcını ona doğru çekti, ta ki İngilizleri görene kadar. Öfkesi için onların daha iyi bir hedef olduğuna karar veren Jack

onları. Subaylarla savaştılar ve daha sonra Jack Morgan'a bizimle yelken açmak isteyip sordu."

Bu duymayı beklediği son . "Morgan korsan mı olmak ?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Kesi. "Jack'in kim olduğunu öğrendiğinde onunla mutlu olmadı ama Jack'in istediğini elde etmenin bir yolu var. insanlar."

"Fark ettim."

Kesi güldü. "Şey, çocuğum, arıları çektiği için bir çiçeği suçlayamazsın. Jack doğası gereği çekici ve karizmatiktir."

Kesinlikle öyleydi.

"Kesi, senden gerçeği istiyorum. Jack efsanede anlatıldığı kadar kana susamış mı?"

Kesi konuşmadan önce hamile gibi durakladı. "Evet, Jack kana susamıştı, yalan söyleyip aksini iddia etmeyeceğim ama köşeye sıkışmış bir tilki nadiren kan dökülmeden tazılardan kaçabilir. Seçme şansı verildiğinde merhamet gösterir. Köşeye sıkıştığında ise kan akıtır."

Gecenin içinde bir şimşek daha çaktı ve ardından kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu. Gemi şiddetle sarsıldı ve sanki alabora olacakmış gibi hissetti. Lorelei küpeştesini olabildiğince sıkıca kavradı ve kurtulması için dua etti.

Çılgınca sesler araya girene kadar birkaç saniye sessizce oturdular.

"Gemi yanıyor!"

14

Islak ve öfkeli Jack, ateşin ana yelkeni tüketmesini izledi. Dişlerini gıcırdatarak şansına lanet okudu. Söndürmenin hiçbir yolu yoktu; bu kadar hızlı ilerleyemezdi.

Yenilgi omuzlarına ağır gelmişti. Gemisi

kaybolmuştu.

"Bu fırtınada yanmaz sanırsın," diye bağırdı Tarık, mürettebatı kaçmaya hazırlamak için kayıklardan muşambaları çekerlerken.

Adamları botları yan tarafa indirirken hızlı ve oldukça düzenliydiler, sonra da içlerindeki yerlerini almak için aşağı indiler. Bu garip bir şekilde sessizdi. Kimse bağırıyor ya da çığlık atmıyordu. Tüm sahne garip bir rüya gibi gerçekleşiyordu.

Jack Tarık'a döndü. "Bütün gemiyi alaşağı edecek." Öyle

de olacaktı. Jack bunu denizi tanıdığı kadar iyi biliyordu.

En azından Morgan yangını görebilecek ve ne olduğunu anlayabilecekti. *Roseanna* hayatta kalanları alabilmeli. Morgan'ın gemisine sığması zor olacaktı ama adadan o kadar da uzakta değillerdi.

"Kaptan!"

Jack döndüğünde Kit'in ona doğru koştuğunu gördü. Kit hiç düşünmeden kollarını ona doladı ve çocuğun tüm ağırlığıyla göğsüne vurmasıyla neredeyse Jack'in ayakları yerden kesiliyordu. Jack, Kit'i çekip omzuna atmadan ve onu Alice ve Billy'nin mürettebatın çeşitli üyeleriyle birlikte beklediği geminin ana teknesine taşımadan önce sadece bir dakika boyunca ona sıkıca sarıldı.

"Siz üçünüz bir arada kalın," diye emretti

Jack. "Peki ya sen?" Kit sordu.

"Herkesin gemiden indiğinden emin olmalıyım."

Kit itiraz edemeden Billy ve diğer adamlar ellerine aldılar ve kayığı girdaplı kara suya doğru çekmeye başladılar.

Geminin yan tarafındaki tırmanma halatına tutunan Jack, bir sonraki tekne neredeyse başının üzerine çökene kadar onları izledi.

Mürettebattan daha fazla kişi tekneye inerken o da hızla geminin yan tarafına .

Güverteye çıktığında Tarık'ın omzunu sıvazladı. "Sen ve Kesi bunu alın, ben üçüncüye bineceğim."

Tarık itiraz etmedi.

Lorelei güvertede Kesi'nin yanında duruyordu, yüzü kül rengiydi.

"Her şey girecek," dedi Jack ona. "Üç teknemiz ve sadece altmış beş mürettebatımız var. Sıkışacağız, ama her şey için yer var. herkes."

Kadın başını salladı. Birkaç kez Kesi'yle birlikte tekneye binmesi için onu ikna etmeye çalıştı ama Kesi her seferinde onu kesin bir dille reddetti.

"Benimle gelene kadar olmaz," diye ısrar etti.

Verdiği cevap onu her seferinde daha da kızdırıyordu.

Güverte temizlendikten sonra Jack ve Lorelei son tekneye doğru ilerlediler. O tekneye adımını , alevler arma ve güverte boyunca yayılırken Jack sevgili gemisine baktı.

Kayıkçılarından biri olan Merrimen bir dizi kürek alırken, "Vay canına," diye nefes aldı. "Bu cehenneme hiç gelmek istemediğim kadar yakındı."

Marangozlarından biri olan Peter, Jack tekneye atlarken başını kaldırıp baktı. "Ernie'ye haber verildiğinden emin olan var mı?"

Jack dondu kaldı. "Ernie neredeydi?"

Merrimen, "Ranzasında sızmış," dedi.

"Bu fırtınada mı?" diye bağırdı, adamlarından birinin bu kadar aptalca davranmasına kızmıştı.

Merrimen, "Bu konuda hiçbir şey düşünmedik Kaptan," diye açıkladı.

Jack aniden Ernie'nin güverteden gelen çığlığını duydu. Başını kaldırıp baktığında, Ernie suya atlamadan bir an önce gemicisinin alevler içinde kaldığını gördü.

Jack hiç düşünmeden yan tarafa atladı ve tayfasına yardım etmeye gitti.

"Jack!" Lorelei onun ne yaptığını anlayınca çığlık attı. Jack ona aldırmadı.

Ayağa kalkarak onu suyun içinde görmeye çalıştı. "Otur

yerine!" Peter onu tersledi. "Bizi ."

Umutsuzca dalgaların arasında adamlardan bir iz ararken kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu. "Onlar için geri dönmeliyiz."

Peter, diğerleriyle birlikte kürek çekmeye devam ederken, "Pek olası değil," diye tersledi. "O gemide barut deposu var. Çok geçmeden patlayacak ve ondan ne kadar uzakta olursak hepimiz için o kadar iyi olacak."

"Peki ya Jack?" diye sordu, adamlarının onu bu kadar kolay geride bırakabilmesine hayret ederek.

Merrimen, "Kaptan nasıl yüzüleceğini ve nasıl hayatta kalınacağını biliyor," diye tersledi. "Şimdi otur yoksa seni ben denize atarım."

Yapmak zorunda değildi. Lorelei, Jack'in peşinden gitmek için suya atladı.

Yüzerken fırtınada dalgalar etrafına çarpıyordu. Lorelei başını suyun üstünde tutmak için mücadele etti ama boğulacağından emin olana kadar her dalga bir öncekinden daha büyük görünüyordu. Tüm yön duygusunu kaybetmişti ve artık nerede olduğuna ya da başka bir tekne veya insanın nerede olabileceğine dair ona ipucu veren hiçbir şey göremiyordu.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı? Kimse

bundan kurtulamazdı.

Jack bile.

Panik onu tüketti ve tam kaçınılmaz olanla uzlaştığı sırada bir el kolunu yakaladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Jack bağırdı.

Rahatlayarak gülmek istedi. "Seni arıyordum."

Tek kelime etmeden kolunu Lorelei'nin göğsüne doladı ve suda yüzerken onu kendine doğru çekti. Lorelei itiraz edemeyecek kadar minnettar ve rahatlamış bir şekilde kendini onun gücüne teslim etti.

Üzerlerine daha fazla dalga çarptı ama Jack onu bıraktığı tekneye doğru çekerken fark etmemiş gibi görünüyordu.

Gürültülü bir patlama havayı kirletti.

"Derin bir nefes alın," diye bağırdı Jack.

Adam ikisini de aşıya, dalgaların çok altına sürüklemeyen önce uyacak zamanı bile olmamıştı.

Lorelei panikledi.

Ne yapmaya çalışıyordu, onları boğmaya mı?

Onunla savaşmak istedi ama onu tutuş şeklinden dolayı yapamadı. Gözlerini açtı ve görebildiği tek şey etrafındaki siyahtı. Suyun vücuduna girdiğini hissetti. Boğucuydu. Dehşet vericiydi. Ciğerleri yanıyordu ve ağzını açıp çığlık atmaya iten paniğiyle umutsuzca savaştı.

Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda yükselmeye başladılar. Ciğerlerindeki yanma hissini hafifletmek için nefes almamaya çabalarken acı boğazına ve yanlarına vuruyordu.

Sonra aniden yüzeye çıktılar.

Lorelei doymuş havayı açlıktan kıvranan ciğerlerine çekti.

Yanan odun parçaları ve gemi kalıntıları etraflarına saçılmıştı.

Tıpkı Peter'ın tahmin ettiği gibi, gemi patlamıştı. Jack yanından geçen bir tahta parçasını kaptı ve onu ona bıraktı. "Bunu bir saniye tut."

Ortadan kayboldu.

"Jack!" diye seslendi, onca şeyden sonra onu kaybetmekten korkuyordu. Jack cevap vermedi.

Lorelei yağmurda ve suda teknelerden birini ya da Jack'i görebilmek için kendini deli bir rüzgârın savurduğu bir dal gibi hissediyordu.

Hiçbir şey.

Panikle akan gözyaşları onu boğdu. Onsuz ne yapardı? Bu fırtınadan nasıl kurtulabilirdi?

Tam dehşet onu ele geçirmek üzereyken Jack geri döndü. Elinde güvertelerden birine ait olduğu anlaşılan daha büyük bir tahta parçası vardı. "Yukarı tırman," dedi ve kızın tahtanın üstüne çıkmasına yardım etti.

Kadın yerine oturur oturmaz, adam kendini sudan çıkardı ve derme çatma salllarında ona katıldı.

Dalgalar onları savurmaya devam etti ve birkaç kez devirmekle tehdit .

"Ernie'yi bulamadın mı?" diye sordu Jack onu daha sıkı kavrarken. "Hayır," dedi Jack. "Seni bulduğumda o olduğunu sandım."

"Üzgünüm, Jack."

Onu kollarına çekti ve ona sarıldı. "Her şey yolunda Lorelei."

Onu sıkıca kavradı. "Sabah biri bizi mutlaka bulacaktır."

Mantığı aksini iddia etse de, nedense o söylediğinde buna inanmıştı.

Gecenin bir yarısında fırtına dinmişti. Gökyüzü hâlâ bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama dalgalar duruldu ve Lorelei bir süre uyudu.

Sabah olduğunda, güneş geri dönmüştü ve onunla birlikte teknelerden ya da Morgan'ın gemisinden hiçbir iz yoktu.

Lorelei, Jack'e bunun ne anlama geldiğini sorma zahmetine girmedi. O zaten biliyordu.

Yiyecek ve su olmadan uzun süre dayanamazlar.

Jack onun düşüncelerini okumuş gibi cesaretlendirici bir gülümseme sundu. "Bizi arıyor olacaklar."

"Biliyorum, ama soru bizi bulabilecekler mi?"

Botunun kenarıyla oynarken derin bir nefes aldı. "İnsan daha küçük bir okyanus diliyor."

"Ya da daha büyük

bir sal." Güldü.

Lorelei ufku milyonuncu kez tarayıp bir kurtarma işareti ararken kavrulmuş dudaklarını yaladı. "Daha önce hiç böyle miydin?"

Jack de etraflarındaki okyanusu tararken, "Hayır," dedi. "Bu kesinlikle yeni bir deneyim. Bilirsiniz, bir korsan olarak genellikle bir gemim olur."

Kendine rağmen, onun yersiz mizahına gülümsedi. "Battığı için üzgünüm."

"Eğer bulunamazsak üç gün sonra daha da üzüleceksin." Kadının yüzü bu sözler karşısında dehşete kapıldığını göstermiş olmalı ki hemen ekledi: "Öyle demek . Hiç gereği yoktu."

"Ama doğru," dedi, onu saran korku yüzünden göğsü sıkıştıyordu.

Onu kendine doğru çekti ve salın üzerine uzandılar, salları kendi kendine hareket ederken üzerlerindeki mavi, mükemmel gökyüzünü izlediler dalgalar boyunca.

"Korkuyorum Jack," diye itiraf etti, kâbusunu yatıştırması için ona ihtiyaç duyuyordu. "Ölmek istemiyorum, özellikle de bu şekilde."

Bir dirseğinin üzerine eğildi ve yanağını okşarken yüzüne baktı. "Gerçekten endişelenecek bir şey yok Lorelei. Yemin ederim

Burada ölmeyeceğiz." "Nereden biliyorsun?"

Yapacağı açıklamayı düşünürken tereddüt ettiği gözlerinden okunuyordu. Adam konuştuğunda, kadın bu açıklamaya tamamen hazırlıksızdı. "Nerede öleceğimi biliyorum ve orası denizin dışı değil."

Kadın kaşlarını çatdı. "Nereden biliyorsun?" diye tekrarladı.

Gözlerini kaçırdı. "Yıllar önce, Kit'ten sadece birkaç yaş büyükken küçük bir adayı ziyaret etmişim. Lagünden çok uzakta olmayan bir nokta vardı ve üzerinde yürüdüğümde, içgüdüsel olarak tam olarak o nokta olduğunu biliyordum
Jack Rhys'in öleceği yer."

Kaşları daha da çatıldı. Böyle bir şeyi düşünmek ona hiç yakışmıyordu. Elbette Jack Rhys, kendi kaderini çizen bir adam
Batıl inançlı mı?

"Ve sen buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Yüzü gevşeyene kadar kaşlarının çizgisini takip etti. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Ama Thadeus bana her zaman kadere karşı gelemeyeceğini ya da Kaderim ve ruhumun derinliklerinde kaderimin o noktada ölmek olduğunu

biliyorum." "Peki bu yer neresi?"

"Isla de Los Almas Perdidos."

"Oraya mı gidiyoruz?"

Başını salladı. "Yüzleşmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu."

Ona kızmış ve sözlerinde gerçeklik payı olabileceği düşüncesiyle dehşete kapılmış bir halde doğrulup oturdu. "Sana inanamıyorum! Bana intihar edeceğini mi ?"

"Hayır," dedi Jack bir kolunu başının altında kavuşturup gökyüzüne bakmaya devam ederken. "Bir kehaneti yerine getiriyordum. "Bir kehaneti yerine getiriyordum.

Wallingford'un kazanmasına izin verme niyetinde değilim. Sizi temin ederim, hayatım için savaşacağım."

Gözlerinde sözlerine ihanet eden bir şey vardı. "Ama kazanacağına inanmıyorsun."

Bakışlarını onunkilere çevirdi ve kadın onun içindeki inancı görebiliyordu. "Kılıcımı Wallingford'un bağırsaklarına gömdüğüm sürece kazanıp kazanmamam umurumda değil."

Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapadı. Amiral ona ne yapmıştı ki Jack intikam uğruna kendi hayatını feda etmeye bu kadar istekliydi?

"Ondan neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamıyorum."

Jack uzun bir i geçirdi. "Doğrusu, anlamamı istemiyorum. Bu onunla benim kavgam, senin değil."

"Ve bu dövüş senin hayatına değer mi?"

"Kesinlikle."

Boğazında hırıldadı, adamın aklını başına getirme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. "Bu saldan inip senden uzaklaşabilmek için ruhumu satardım Jack. Sen şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu insansın..."

"Birlikte mahsur kalmak

mı?" Kadın ona ters ters

baktı.

Gözlerinde ışık dans ediyordu. Ona gülüyordu! aşkına, adamın cüretinin sınırı yoktu.

"Hayatın söz konusu olduğunda nasıl bu kadar lakayt olabiliyorsun? Kendi adıma senin öldüğünü görmekten nefret ediyorum. Peki ya zavallı Kit'e ne olacak?"

Elini çenesine götürdü. "Morgan onu alır. Bunu zaten konuşmuştuk."

"Oğlunuzu ona emanet eder miydiniz?"

"Güvenmek zorundayım."

Kızgın bir nefes verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Onunla konuşmak mümkün değildi. Tanıdığı tüm erkekler gibi, Jack de rotasını belirlemişti ve mantığı ya da argümanlarının sağlamlığı ne olursa olsun, yolundan sapmayacaktı.

Bütün erkekler aptalca konularda bu kadar inatçı olmak zorunda mıydı?

Tekrar Jack'in onu kollarıyla sarmasına izin verdi. Garip bir şekilde, neredeyse kesin bir ölümle karşı karşıya olmalarına rağmen kendini güvende hissediyordu.

Ah Jack, diye düşündü, neden sana baktığımda gördüğüm tüm o harika şeyleri görmeni sağlayamıyorum?

Justin'le yapmayı umduğu gibi birlikte bir gelecek planlayabilmeyi kadar isterdi.

Gözlerini kapattığında, Jack onlara kitap okurken çocukların ayaklarının dibinde koşuşturduğu hoş bir ev hayal edebiliyordu. Kendisini de içinde görebiliyordu. Çalışma odasında onu bir sandalyede, kucağında küçük bir kız ve erkek çocukla resmetmiş.

Ama o Jack değildi. O bir korsandı ve deniz kadar evcilleştirilemez bir adamdı.

Umudunu kaybetme Lorelei. O savaşımaya değer.

Ne de olsa, kaç kişi ona Justin'in hiçbir zaman başarılı olamayacağını söylemişti?

Amanda ona, *kafanı bulutlardan kaldır ve gerçeği gör*, demişti. *Bir Wallingford neden bir By-Blow'un kızıyla evlenir ki?*

Bunun için Amanda'nın burnuna yumruk atmak istemişti. Ama Amanda haklıydı. Justin her zaman prestij ve unvanlarla ilgilenmişti.

Ve yine de onu kazanmıştı.

Bu da Jack'i de kazanabileceği anlamına geliyordu. Ölmelikleri sürece.

Güneşin altında kavrulan salın üzerinde sürüklenirlerken saatler yavaşça geçti. Lorelei kısa bir süre önce uykusuna geri dönmüştü ve şimdi Jack, başını kucağına almış onu izliyordu. Yüzü güneşten pembenin daha koyu bir tonuna dönüşüyordu ve keşke cildini koruyacak ya da rahatlatacak bir şey olsaydı diye düşündü. gelişmekte olan yanığın acısını hissetti.

Şu anda evde olmalı, düğününü planlıyor olmalıydı. Hayatını Justin'le paylaşma düşüncesinden nefret etse de, ıssız bir yerde bir salda can vermesindense bunu yapmasını tercih ederdi.

Elini saçlarının arasında gezdirerek kendine lanet okudu. Onu hayatına hiç sokmamalıydı. Onun gibi bir adamla aynı anı paylaşamayacak kadar güzel ve değerliydi.

Jack dişlerini sıktı, kendine ve kaderin vefasızlığına öfkелendi.

Garipti ama şu anda ona bakarken neredeyse aşka inanabilirdi. En azından yetişkinliğinde ilk kez, kendini buna inanmak isterken buldu. Belki de onu sevebileceğine inanmak.

Uzandı ve onun minik eline dokundu. Onunkine kıyasla çok küçüktü ama yine de parmaklarını kavrayışıyla ezebileceğı kadar kolay bir şekilde onu ezebilecek bir ruh gücüne sahipti.

Jack başını kaldırıp yukarıdaki berrak gökyüzüne ve narin tenine vuran kavurucu güneşe baktı.

"Tanrım," diye fısıldadı, kelimeler kavrulmuş boğazını yakıyordu. "Benim gibileri pek umursamadığından eminim. Ve her ne kadar Sen ve ben birbirimize yabancı olsak da, eğer onu bağışlarsan çok minnettar olurum."

Neredeyse huzur içinde uyuyan Lorelei'ye baktı. "Seninle bir anlaşma yapardım Tanrım, bir daha asla korsanlık yapmayacağıma ya da korsanlıktan vazgeçeceğime dair.

Ama ikimiz de biliyoruz bunu asla tutamam. Bu yüzden Sana yalan söylemek yerine dürüst olmayı ve Lorelei'nin hayatta kalmasını istemeyi tercih ederim."

Onsuz olsa bile.

Onsuz hayatta kalıp kalamayacağını .

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Ona rüyasını anlattığında yalan söylememiştir. Orada ölecekti. Sadece ondan önce ölmemesini umuyordu.

Denize bakarak teknelerden birini ya da Morgan'ın gemisini görmeye çalıştı. Ama tek gördüğü uçsuz bucaksız mavi dalgaları.

Başını eline yaslayan Jack, hızla şüphe duymaya başladığı bir mucize bekledi.

Lorelei uyandıktan sonra o gün pek konuşmadılar. Her biri kendi düşünceleri ve pişmanlıkları içinde kaybolmuş, kurumuş boğazlarını korumaya çalışıyorlardı.

Sonunda gece çöküp de güneşin şiddetli sıcağından kurtulduklarında, ani soğuğa karşı koymak için birbirlerine sokuldular.

Gece yarısından bir süre sonra ikisi de uyudu.

Lorelei önce parlak sabah güneşine uyandı. Ağzı en kötü kuraklıktan bile daha kuruydu ve midesi yemek için gurulduyordu. Bu sefalet boyunca uyuyabilmeyi dileyerek, dalgaları bir kez daha araştırmak için başını kaldırdı.

Kanlı, kaşıntılı gözleriyle ağaçları mı gördü?

Sarsılarak doğruldu.

"Jack!" diye bağırdı, onu sallayarak. "Jack, kara var!" Jack o

kadar çabuk doğruldu ki kafaları çarpıştı.

"Ah," diye tersledi, şakağının altındaki hassas noktayı ovuşturarak. Jack yaklaşmakta oldukları adanın yönüne bakarken ona aldırış etmedi.

"Lanetleneyeğim," dedi nefesinin altında. ", yüzerek gidelim." Saldan yuvarlandı ve suya atladı.

İtaat edemeyecek kadar sevinçli ve rahatlamış bir halde onun peşinden gitti. Kıyıdan o kadar da uzakta değillerdi ve küçük sahile varmaları sadece birkaç dakika sürdü.

Birkaç dakika boyunca dalgaların arasında uzandılar ve altlarında sallanmayan bir şeyin üzerinde yatmanın keyfini çıkarırken suyun üzerlerine sıçramasına izin verdiler.

Burası topraktı! Lorelei neşeyle düşündü. Sağlam, harika, güzel bir toprak. Gölgecik ağaçlar vardı ve eğer boğazı bu kadar kuru olmasaydı, kabaran sersemliğini kahkahalarla bastıracaktı.

Ayağa kalkmak için yeterli enerjiyi ilk bulan Jack oldu. Lorelei dönerek onun en yakınlarındaki ağaca tırmanışını ve yere iki hindistancevizi bırakışını izledi.

Kendini sörfte itti ve hindistan cevizlerini toplamaya gitti. Kaba kabuğu ovuşturdu, kırıp açmak için bir yol bulmayı diledi. "Bunları nasıl yiyeceğiz?"

Botundan bir hançer çıkardı.

"Zevkle," diye yanıtladı, elinden bir tane alıp dilimleyerek açtı.

Yarısını ona uzattı. Lorelei sütü içti, aslında hindistan cevizinden nefret ettiği gerçeğini umursamayacak kadar aç ve susamıştı. Şu anda bu, tattığı en güzel yemektir.

Kısa sürede iki hindistan cevizini de bitirdiler.

Jack hançerini ıslak koluna sildi, sonra da çizmesine geri koydu. "Şimdi tek yapmamız gereken küçük bir dere ve biraz et bulmak."

"Evet," diye kabul etti. "Su harika olurdu."

Jack onun yanan yüzüne hafifçe dokundu. "Yanığınızı hafifletecek aloe ya da başka bir bitki bulmam gerekiyor."

O cevap vermeden önce Jack çizmesinden hançerini çıkardı, sonra da hindistan cevizi kabuklarından arta kalan posaları kazıdı. "İstiridyeleri nasıl kazacağını biliyor musun?"

"Ben Charleston'da büyüdüm," dedi. "Elbette istiridye nasıl kazılır biliyorum."

"Güzel." Hançerini ve yeni yaptığı iki kâseyi ona uzattı. "Ben su bulurken sen de git biraz kaz. Onları bunun içine koyabilirsin ve ben en kısa zamanda geri döneceğim."

Hançeri ve deniz kabuklarını alarak görevini tamamlamak için sahile doğru yöneldi.

Öğleye doğru Jack su bulmuş, istiridye, böğürtlen ve Jack'in yakalamayı başardığı küçük bir bıldırcınla ziyafet çekmişlerdi. Keyfi yerinde olan Lorelei, sahilden yaklaşık iki yüz metre uzaklıkta bulunan küçük derenin yanına oturdu. Yemyeşil ağaçlar ve çiçekler bölgeyi gölgeli ve sakın tutuyordu.

Jack onu izlerken akıntıya doğru eğildi ve saçlarındaki tuzlu suyu duruladı.

Yan yatmış, uzun bacaklarını ona doğru uzatmıştı. Gömleğinin kolu sol omzuyla birleştiği yerden yırtılmıştı ve kaslı dizlerinden biri pantolonundaki yırtıktan dışarı çıkmıştı. Yüzünde iki günlük sakalı vardı ve kadın gülümsemekten kendini alamadı.

"Ne?" diye sordu.

"Bir korsana benziyorsun. Kaba ve . Tek ihtiyacın olan bir tahta bacak ve bir yama."

Ona güldü. "Yüzümden ve başımdan çok fazla yara almadığım için her zaman şanslıydım. Thadeus bunun bir mucize olduğunu söylerdi, çünkü kafam inatçılık ve kibir yüzünden o kadar şişmişti ki Herkes bunu kaçırabilir."

Saçlarındaki suyun bir kısmını için saçlarını bukerken onun kahkahasına katıldı. "Thadeus kim?"

Kahkahası kesildi ve yüzünü derin bir hüzün kapladı. Lorelei parmaklarıyla saçlarını taramaya ara vererek eliyle onun bacağına dokundu. "Jack?"

İçini çekti ve yerden bir ot parçası kopardı. Parmaklarının arasında döndürerek dereye baktı. "Thadeus benim akıl hocamdı ve sahip olduğum babaya en yakın şeydi."

"Genelevdeki adamlardan biri miydi?"

"Tanrım, hayır." Sanki bu düşünce onu varlığının özüne kadar rahatsız etmiş gibi ona baktı. "Onunla Baxter'ı öldürdükten sonra tanıştım. Biliyordum ki eğer bulabildiğim ilk korsan gemisine katılmak zorundaydım. Donanma ya da ticaret gemilerinin aksine korsanların cinayetten aranıyor olmama aldırmayacaklarını düşündüm. Robert Dreck yelken açmak üzereydi ki rıhtım."

"Robert Dreck?" Jack'in daha önce ondan bahsettiğini hatırlıyordu ama Lord Wallingford'dan ya da tanıdığı diğer deniz subaylarından onun adını duyduğunu hiç hatırlamıyordu. "Adını hiç duymadım."

"Çünkü o hiçbir zaman şöhret istemedi. Servetini kazandıktan sonra emekli olmak ve lüks bir hayat yaşamak niyetiyle sadece kâr amacıyla korsanlık yapmaya başladı."

Ne kadar romantik bir fikir. "Öyle mi?" diye

sordu. "Evet, yaptı."

Lorelei elleriyle saçlarını taramaya geri döndü. "Yani Thadeus'la Robert'ın gemisinde mi tanıştınız?"

Başını salladı. "On dört yaşındaydım ve nefretle doluydum. Robert bana güvenip güvenemeyeceğinden ya da mürettebatından bazılarına güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi, bu yüzden Thadeus'a beni eline almasını ve bana ne yapmam gerektiğini göstermesini söyledi. biliyorum."

"Eminim elleri doludur."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Jack . "Adam tam bir sabır timsaliydi. Birbirimizi tanıdığımız ilk yıl beni öldürmemek için nasıl direndiğini bugün bile bilmiyorum."

Ciddi karışıklıkların çoğunu giderdiğine emin olduktan sonra nemli saçlarını ördü. "Neden?"

"Saygısızlık ettiğimi söylemek hafif kalır. Thadeus ufak tefek bir adamdı, boyu senden uzun değildi. Kel kafalıydı, kulaklarının etrafında sadece birkaç tutam gri saç kalmıştı. Cılız kolları ve bacakları vardı ve bir çift gözlük takardı. Denizciden çok bilgin olan Robert'ın onu neden mürettebatın bir parçası olarak istediğini anlayamıyordum. Adamın sarhoş olduğunu ya da küfrettiğini hiç bilmiyordum. Nereye gitse yanında bir kitap taşırdı."

"Ona hayrandın." Bunu onun sesinde duyabiliyordu.

"O zaman öyle değildi. Kendini savunmaktan korkan bir korkak olduğunu düşünüyordum. Tabii Robert'ın gemisinde bu yüzden onunla alay eden tek bir adam bile yoktu, ben hariç. Diğerlerinin bildiklerini göremeyecek kadar kör ve aptaldım."

Saçlarını bağlamak için gömleğinin kenarından küçük bir şerit kesti. "Seni ne değiştirdi?"

Jack elindeki ot parçasını dereye fırlattı ve onlardan uzaklaşmasını izledi. "Mürettebattan bir grupta yerel bir tavernaya gitmiştim ve Robert bizi alması için Thadeus'u göndermişti. Orada başka gemilerden korsanlar da vardı ve Thadeus içeri girdiğinde kahkahalara boğuldular.

"Üçü elleriyle ve kılıçlarıyla onu dürtmeye başladı ve kitabını elinden almaya çalıştı. Onları görmezden geldi ve benim oturduğum yere geldi. Ona eziyet eden adamları öldürmek istedim. Kılıcımı çekmeye başladığımda Thadeus elimi tuttu ve beni rahatsız eden herkesi öldürürsem yakında kendimi yalnız bulacağımı söyledi. Ona çok kızmıştım. Ona korkak piç dedim ve boğazını kesmelerini umduğumu söyledim."

Ses tonu pişmanlık ve biraz da utanç . Tanıdığı adamın herhangi birine karşı bu kadar kaba olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Jack içini çekti, sonra hikâyesine devam etti. "Thadeus'un onların zorbalıklarına boyun eğmeyeceği belli olunca, üç adam onu terk etti. Genç bir kadın çığlık attığında Thadeus bize Robert'ın gemiye dönme emrini verdiğini söylemişti."

"Üç denizci miydi?" diye sordu.

"Evet. Dikkatlerini hizmetçi kadınlardan birine yöneltmişlerdi. Thadeus kılıcını çektiğinde içlerinden biri yüzüstü masaya yatırmış ve tecavüz etmek üzereydi." Acı bir kahkaha attı. "Gözlerime inanamadım. O zamana kadar kılıcını sadece gösteriş için taktığını sanıyordum. Bir kılıcı nasıl tutacağını bilmesi beni şaşırtmıştı. Ama o zaman beni en çok etkileyen şey, hiç öfke göstermemesiydi. Hiçbir duygu göstermiyordu. Sakince gruba doğru yürüdü ve onlara bir seçenekleri olduğunu söyledi. Kızı bırakın ya da ölün."

Bunlar Jack'in onu benzer bir kaderden kurtardığı gece kullandığı sözlerin neredeyse kelimesi kelimesine aynısıydı ve bu ona Thadeus'un Jack'in hayatı üzerindeki etkisinin boyutunu her daha iyi anlatıyordu.

"Denizciler kılıçlarını Thadeus'a mı çektiler?" diye sordu.

"Evet. Kız kaçtı ve ben Thadeus ikisini etkisiz hale getirip üçüncüsünü yaralarken kıpırdamayacak kadar sersemlemiş bir halde izledim. Kılıcıyla daha önce hiç görmediğim hareketler yapıyordu. Ve onları yok etme hızı beni daha da şaşırttı.

"İşte o zaman, bir yıl boyunca beni yapmaya çalıştığı adam olmak istediğimi fark ettim."

Gülümsedi. "Demek sana okumayı öğreten kişi o."

"Okumak, düşünmek, davranmak, bu dünyada kendimden başka şeyleri takdir etmek. Beni bugün karşınızda gördüğünüz adam yaptı."

Jack'in ses tonunda, yüzünde çok fazla sevgi vardı. Onun Thadeus'a bir baba gibi taptığını söyleyebilirdi.

"O şimdi nerede?" diye sordu.

"Kısa bir süre önce öldü."

"Oh, Jack, çok üzgünüm. Ona ne oldu?"

15

Lorelei'ye Thadeus'u kimin ve nasıl öldürdüğünü söylemek Jack'in dilinin ucundaydı.

Kendini durdurmadan önce kelimeler neredeyse ağzından çıkmıştı. Wallingford'un nasıl bir adam olduğunu bilmesinin Lorelei'ye ne yararı olacaktı? Onun bu kadar hayran olduğu bir adamdan nefret etmesini sağlamak bencillik olurdu. Ve eğer gerçek , onun gözlerindeki acıyı görmek istemiyordu.

Bırakın hayal görsün. Onu daha fazla incitmeyi reddetti.

"Thadeus savaşta öldü," diye cevap verdi, kısmi yalan boğazına takılsa ve ruhu intikam için çılgılık atsa da.

"Geminizde miydi?"

Jack başını salladı. "O siz kolonistleri kurtarmak için yola çıkmış bir vatanseverdi. İngiltere'nin boyunduruğu. Bana her zaman bir insandan büyük davalar olduğunu söylerdi. Uğruna ölmeye değer davalar."

Yüz ifadesinden onun da aynı asil düşünceye sahip olduğunu görebiliyordu. Çok naif bir hayalperestti. Tanındığı dünyevi kadınlardan çok farklıydı.

Hâlâ yıkılmamış hayalleri ve umutları vardı.

Biri hariç. Justin'in karısı olma hayalini sona erdirmişti. Oh, burada yatıp yaptıklarını rasyonalize edebilirdi, kendine onun çok daha iyi olduğunu söyleyebilirdi.

Ama gerçek şu ki, Teğmen Pasty-Face'istiyordu ve Jack bunu ondan almıştı.

Uzandı ve kızarmış yanağını nazıkçe okşadı.

Lorelei yüzünü buruşturdu ve onun dokunuşundan irkildi. "Hemşiremin ve babamın bana her zaman güneşten uzak durmamı söylemesine şaşmamalı. Bu çok acı verici."

Jack elini bıraktı. En azından bu, yatıştırabileceği bir acıydı. "Bir dakika burada kal. Ben hemen döneceğim."

Onu bıraktı ve daha önce gördüğü bir grup aloe bitkisini bulmaya gitti. Birkaç yaprak kopardı, sonra Lorelei'ye döndü.

Yanında diz çökerek soğuk jelatini parmak uçlarına sıktı. Elinden geldiğince şefkatle yüzünü kapladı, sonra parmak ucunu hafifçe ayrılmış dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Memnun bir i çekip gözlerini kapattığında, yüzü bir mutluluk maskesine dönüştüğünde nefesinin boğazını gıdıkladığını hissedebiliyordu.

Vücudu onun baştan çıkarıcı bakışına anında tepki verdi. Ateş damarlarında sabit bir ritim tutturdu. Jack onun üzerine atılma dürtüsüne karşı dişlerini gıcırdatarak kendini vücudunun çağrısına değil, onun hasarlı tenine hizmet etmeye zorladı.

"Bu harika hissettiriyor," diye nefes aldı ve bu onu neredeyse çözüyordu.

Cevap veremeyen Jack, jeli kadının boğazına ve ardından göğsünün gömleğinin açıkta bıraktığı kızarık bölgelerine yerleştirmek için harekete geçti. Kızarmış bölge gğslerinin arasındaki vadiye kadar iniyordu.

Lorelei nefesini dişlerinin arasından emdi.

Daha fazla dayanamayarak onu öptü. Kalbi kt küt atarken, onu dikkatlice çimlerin üzerine bıraktı.

"Sevgili Jack," diye fısıldadı.

Jack gözlerini kapadı, adının dudaklarında çınlamasının tadını çıkarıyordu. Sesi Jack'in içinde bir okşayış gibi yankılanıyordu. Hiç kimse ona onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Onunlayken neredeyse kendini iyi hissediyordu. Özgür. Kahraman gibi.

Gömleğinin bağcıklarını dikkatlice çözüp göğüslerini bakışlarına maruz bırakırken içinde korkutucu, hassas duygular kabardı. Ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve gitme düşüncesinin ne kadar acı verdiğini söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Kendilerini neyin beklediğini zaten biliyorken neden ona boş umutlar versin ki? Öyle ya da böyle, Jack Rhys ölecekti. Ya Wallingford onu öldürecekti ya da Jack intikamını almayı başardıktan sonra adamlarından biri bunu yapacaktı.

Onunla kaçabilirsin....

Evet, yapabilirdi. Ama bunu yapmak onu çok değer verdiği babasından koparırdı. Bu onu bildiği şeyden ve sevdiği tüm insanlardan mahrum bırakacaktı.

O bile bu kadar bencil değildi. Ondan yeterince şey almıştı, daha fazlasını almayacaktı.

Ve eğer Thadeus'un yarısı kadar adam olsaydı, şimdi ondan nefret etmesini sağlardı. Onun öldüğünü gördüğüne sevinmesini sağlardı. Ama bunu da yapamazdı. Onun kendisinden nefret ettiği düşüncesi, şimdiye kadar aldığı tüm yaralardan daha fazla acı veriyordu.

"Jack?" diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ve pantolonunu çıkarırken onu bir öpücükle daha susturdu. Onu.

Gömleğini çekiştirerek çıkardı, vücudu onun tenini fazla hissetmek istiyordu. elinden geldiğince.

İkisi de çıplak kaldıktan sonra onu kollarının arasına aldı. Adam başını eğip göğsünü ağzına aldığı anda Lorelei inledi. Elleri onun kafa derisini okşadı, başını ona yasladı ve meyveyi tadarken

Cennetin. Kanı damarlarında kaynıyor gibiydi, o kadar büyük bir ihtiyaçla şişiyordu ki onu yiyip bitirmesinden korkuyordu.

Ellerini adamın vücudunda gezdirerek kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru bastırdı.

"Seni içimde istiyorum," diye inledi. "Lütfen." "Nasıl ,"

diye mırıldandı adam ona uymadan önce.

Bacaklarını Jack'in beline dolayarak onu daha da içine çekti. Jack ona doğru hamle yaparken gözlerini kapattı, onun kucaklamasının rahatlığına ihtiyaç duyuyordu. Ve onu öpmek için hareket ettiğinde, iki ruhun birbirine karıştığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Hayatında ilk kez, kendi dışında birine bağlandığını hissetti. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Lorelei başını geriye attı ve serbest kaldığını anlayınca çığlık attı. Lorelei'nin vücudu Lorelei'ninkinin etrafında kasılırken Jack inledi ve Lorelei daha sıkı kavradı. Şimdi daha sert itiyor, vücudu için aynı huzuru bulmaya ihtiyaç duyuyordu.

Ellerini sırtında gezdirdi, tırnaklarını omurgasında gezdirirken dilini kulağının çıkıntılarında gezdirdi. Jack, kendi vücudu zevk sarmallarına dönüşürken inledi ve ondan uzaklaşmak için zar zor zaman buldu.

Bir elinde çimenleri, diğerinde saçlarını tutarak onun yanına uzandı. Çok yakındı ve neredeyse ona yapacağı şeyin korkusuyla titriyordu. Daha önce bir kadının içine tohumlarını ekmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Ve eğer gerçek biliniyorsa, ondan uzaklaşmak istememişti. Kendini dışarı çekmeden önceki o bir an içinde, vücudu neredeyse isyan etmişti.

Sırt üstü dönerek, ona bir daha dokunmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Kız onun için çok büyük bir tehlike oluşturunuyordu ve içinde uyandırdığı garip duygularla daha ne kadar savaşılabileceğinden emin değildi.

Lorelei çenesini onun göğsüne dayadı ve gözlerinin içine baktı. "Bu adada kimsenin olmadığını düşünüyorsun, değil mi?"

Beklenmedik sorusu onun düşünce çizgisini bozdu.

Kızın saç örgüsünü eline aldı ve ucunu çenesinde gezdirdi. İndikleri sahilde belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Elbette buna benzer pek çok ada görmüştü ve hepsi hafızasında birbirine karışıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi sonunda. "Etrafta keşif yapıp öğrenmek muhtemelen iyi bir fikir olacaktır."

Ondan uzaklaştı ve hızla tişörtünü giydi. "Şimdi demek istemedim," dedi.

"orada çıplak yatabilirsin ama bir yabancı tarafından tamamen çıplak yakalanmaya hiç niyetim yok."

Kadın giyinmeyi bitirirken Jack dudağını dışarı çıkardı. "Biliyor musun, dünyadaki son iki insan ."

Durdu ve ona baktı.

"Hayatımızın geri kalanında burada mahsur kalsak sorun olur mu?" sordu, sorunun nereden geldiğinden ya da cevabının neden birdenbire bu kadar önemli görüldüğünden emin değildi.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdi. "Babamı çok özlerdim."

"Başka bir şey var mı?"

"Agatha'nın elmalı turtası ve atım Samson."

Sorma.

Yine de bilmek istediği Şeyi sormaktan kendini alıkoyamadı. "Peki ya Justin?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Sana söylememi istediğin Şey nedir?" "Gerçeği istiyorum."

İçini çekti. "Eğer peşinde olduğun gerçek onu hâlâ sevip sevmediğimse, evet. Onu her zaman sevecek bir parçam var."

Hayal kırıklığına uğramış öfke göğsünü o kadar sıktı ki zorlukla nefes alabildi.

Ne bekliyordun ki?

"Hayır Jack, o embesilden nefret ediyorum. Ben seni seviyorum.' Sen daha iyi bilirsin, evlat.

Çenesi gerildi, kendini yukarı itti ve giyindi. "Evet, sanırım seçme şansın olsaydı *onunla* birlikte mahsur kalmayı tercih ederdin."

Ayakkabılarını çekiştirerek ona sinirli bir bakış attı. "Ben öyle bir Şey demedim."

Kızın öfkesine yenik düşmek istemeyen adam pantolonunu çekiştirerek giydi ve arkasını . "Bunu yapmak zorunda değildin."

Ellerini kalçalarına koyarak onunla yüzleşti. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Kızgın değilim," diye tersledi ve gömleğini kafasından aşağı indirdi. Kolundaki yırtık genişlerken kumaőın bir kez daha parçalandığını duydu.

"Evet, öylesin," diye suçladı Lorelei. "Gerçeği öğrenmek istediğini söylemiştin." "Ve onu bana sen verdin." Her iki topu da Lorelei'nin

vücudunda bir delik açmıőtı.
Kalp.

Neden *onu* sevemedi?

Jack bu düşünce karşısında donakaldı.

Ne be? Onun kendisini sevmesini istemedi. Bu... Şey...

Harikaydı. Harika ve dehşet verici ve düşünmek istemediği bir sürü başka şey.

Çalılıklara doğru gitmeye

başladı. "Jack, nereye

gidiyorsun?" "Düşünmem

gerek."

Lorelei kollarını göğsünde kavuşturmuş, Jack'in kendisinden uzaklaşmasını izliyordu. *Erkekler*, diye sızlandı. *Onlara istediklerini verirsin ve aniden artık istemiyorlar.*

"Peki," diye fısıldadı. "Git ve somurt."

Dur bir dakika, diye düşündü. *Belki de onu sevdiğini söylemeni .*

Bu düşünceyle alay etti. Jack Rhys kimseye ihtiyacı olmayan bir adamdı. Bunu ona itiraf etse yüzüne gülerdi.

Ya da daha kötüsü, saklanmak için kaçmak.

Hayır, onu kazanmak için önce bunu ona söyletmeli.

Ve sonra aklına başka bir düşünce geldi. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adadaki küçük açıklıkta tek başına duruyordu ve silahı tek kişi onu hızla geride bırakıyordu!

"Jack!" diye seslendi, onun peşinden koşarak.

Ona biraz uzakta yetişti. Ağağlar ve bitki örtüsü artık çok daha sıktı. Güneş ışığı yeşilliklere zar zor nüfuz ediyordu. Kendisine elme takmayacak bir orman zemini bulmaya çalışırken ayaklarının altındaki zemin neredeyse canlı gibiydi.

Havada yabancı sesler uçuşuyordu, bazıları tanımlayamadığı hayvanlardan geliyordu ve birden okuduğunu hatırladı Kendilerini bataklıkta mahsur kalmış olarak bulan insanların kitaplardaki hikayeleri....

Jack sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi arkasını döndü ve onunla yüzleşti. "Seni yalnız bırakmak o kadar da iyi bir fikir değildi, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

", " dedi kolunu onun omzuna atarak. "Bakalım bu iz nereye gidiyor."

İki saate yakın bir süre takip ettikten sonra birdenbire küçük bir kasabaya dönüştü. Binalar, ona Charleston'ı hatırlatan kulübeler ile ahşap ve tuğla yapıların bir karışımıydı. Lorelei kasabaya girdiklerinde şaşkınlıkla bakakaldı.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar etrafta koşuşturuyordu. Kalabalık bir demirci atölyesi gördü. sokağın sonundaydı. Yoldan geçenlere uskumru ve köpekbalığı satan bir balıkçı kadın vardı ve bir başka adam da bardağından taze su isteyenlere sesleniyordu. Hemen sağındaki bir genelevde, zar zor giyinen kadınlar bir balkonun kenarına eğilmiş, altlarından geçen adamlara sesleniyorlardı.

İnsanlar kasabayı geçerken at arabaları ve atlarla doluydu.

"Buna inanamıyorum," dedi

Jack. "Jack!" diye bağırdı bir

erkek sesi.

Siyah bir Arap aygırının sırtında bir adam onlara doğru gelirken Lorelei arkasını döndü. Yabancı uzun boylu ve zayıftı, koyu kahverengi saçları vardı ve

Gülen gri gözleri vardı. Yüzünün sağ yarısında kılıç yarasına benzer bir yara izi vardı.

"Ben," dedi Jack gülümseyerek kolunu onun boynundan çekerken. "Buna inanamıyorum."

"Yapamazsın," diye araya girdi Ben. "Morgan bana geminizle birlikte battığınızı söyledi."

"Yaptım ve adanın diğer tarafında kıyıya vurdum."

Ben başını geriye attı ve güldü. "Sadece Black Jack Rhys böyle bir servete sahip olmak." Bacağını eyerin boynuzundan geçirdi ve yere doğru kayd. Eldivenlerini çıkararak Jack'e elini uzattı.

Ben'in elini sıkan Jack, "Morgan nerede bu arada?" diye sordu. "Seni arıyor."

Lorelei'nin olup bitenler karşısında kafası karışmıştı. Bir şekilde doğru adaya geldiklerini anlamıştı ama beyefendinin kim olduğunu ya da Jack için ne ifade ettiğini bilmiyordu.

Jack ona doğru döndü. "Ben Gerrit, bu Lorelei Dupree, şu anki rehinem."

Ben topuklarını birbirine vurdu ve gerçek bir saraylı gibi onun önünde eğildi.

İçgüdüsel olarak elini kaldırdı, adam da elini tuttu ve parmak eklemlerine iffetli bir öpücük kondurdu. "Büyüledim," dedi adam kibar bir tavırla.

"Benim için bir zevk," diye kibarca karşılık verdi.

Jack elini Ben'in elinden çekti. "Fazla büyülenme." Ben güldü. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Jack gözlerini ona dikti ve başını hafifçe doğru çevirdi. "Ben benim eski bir düşmanım," diye açıkladı Lorelei'ye.

Düşman mı? Düşman gibi davranmıyorlardı. Kafası tamamen karışmış bir halde, iki adam arasında bir ileri bir geri baktı.

"Bu doğru," diye itiraf etti Ben. "*Isla de Los Almas Perdidos*'a ilk vali olarak atandığımda, bu haydutun asıldığını göreceğime yemin etmişim. Asılanın ben olduğum ortaya çıktı ve Jack çetenin işi bitirmesini engelledi."

"Ne?" Onun anlattıkları karşısında şaşkına dönmüştü.

"Ben'in etrafındaki herkesi tamamen yabancılaştırmak gibi bir huyu var," dedi Jack sesinde biraz mizahla. "Adaya geleli daha iki hafta bile olmamıştı ki o kadar çok yasa çıkardı ki ada sakinleri isyan etti."

Ben boğazını temizledi. "Evet, artık bu konuda çok daha iyiyim."

"İnsanları yabancılaştırmakta mı yoksa isyan ettirmekte mi daha iyisin?"

"Jack!" Onun sözleri karşısında şaşkınlıkla nefesi kesildi.

Ben sadece güldü. "Ona aldırma. Her zaman asık suratlıydı. Beni neden kurtardığını hâlâ bilmiyorum."

Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü bir kamu görevlisinin size borçlu olmasından asla zarar gelmez."

"Yeterince doğru." Ben gömleğinin önünü düzeltti. "İkiniz de bir gemi kazası geçirmiş gibi görünüyorsunuz. Eminim kendinize çeki düzen istersiniz. Gelin, ikiniz için de oda hazırlayayım."

Jack teklifini reddetti.

Adamın yüzü düşerken Ben'e, "Sakin öyle bakma," dedi. "Bu tarafa doğru gelen bir İngiliz Donanma gemisi olmalı ve ihtiyacın son şey beni sakladığını öğrenmeleri. Bir dahaki sefere boynunu ilmikten kurtarmak için burada olmayabileceğimi söylemeye cüret ediyorum."

Ben'in yüzü gözle görülür biçimde soldu. "Bu mükemmel bir nokta." "Benim gibi düşüneceğini sanmıştım."

"Morgan'a hemen haber göndereceğim. Mürettebatınızdan birkaçı Regina'nın evinde oda tutmuş." Ben endişeyle rıhtıma doğru baktı. "Bir İngiliz gemisi mi dediniz?"

"Evet, ve hiç şüphesiz tepeden tırnağa silahlılar."

Ben eldivenlerini geri çekti. "Morgan beni uyarmalıydı." "Büyük ihtimalle bunu düşünmemiştir."

"Evet, yapmam gereken planlar var." Ben, Lorelei'ye sert bir selam verdi. "Size iyi günler dilerim, *matmazel*." Atına bindi ve onlardan uzaklaşmaya başladı.

Jack onu sokağın aşağısına götürürken, "Gerçekten onun hayatını kurtardın mı?" diye sordu. "Evet."

"Sen olağanüstü bir adamsın."

"Pek sayılmaz." Jack onu ters yöne doğru çekti.

Sokaklar her türden kaba görünümlü insanla oldukça kalabalıktı. Fahişeler ve seyyar satıcılar sürekli onlara yaklaşıyor, hoşgörülerini için yalvarıyorlardı.

"Burası pek hoş bir yer değil," dedi Lorelei yanlarından geçmekte olan sarhoş bir adamın yanından geçerken.

Jack onu adamdan uzaklaştırdı. "Buraya Kayıp Ruhlar Adası denmesinin bir sebebi var. Sadece benimle kal ve sana hiçbir zarar gelmesin."

Onun yanından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Hayır, diye düşündü iki adamın kavgaya tutuşmasını izlerken, hiç niyeti yoktu.

Jack onu toprak sokağın sonundaki büyük bir binaya götürdü. Bir zamanlar maviymiş ama boyası fena halde onarıma ihtiyaç duyuyormuş.

"Merak etme," diye güvence verdi Jack ona. "İçerisi çok daha güzel."

Onun bir adım gerisinden fuayeye girdiğinde fark etti ki öyleydi de. Pahalı altın kabartmalı duvar kâğıtları dar koridoru süslüyordu. Önlerinde geniş, dolambaçlı bir merdiven vardı.

Sağında büyük bir yemek odası, solunda ise bir salon vardı. Jack onu son moda tarzda dekore edilmiş salona götürdü. Sandalyeler ve kanepeler kahverengi ve bordo goblenlerle kaplı Chippendale parçalarıydı. Odanın etrafına süslü oymalı masalar yerleştirilmişti ve bu masalarda daha da kaba görünümlü erkek ve kadınlar oturuyordu; birkaçı içki içmeye ve kâğıt oynamaya ara verip ona baktı.

"Vay, vay, Jack Rhys yaşıyor," dedi derin, boğucu bir kadın sesi.

Otuz yaşlarında tombul bir kadın içeri girdi. Koyu renk saçları başının üzerinde örgüler halinde toplanmıştı ve yüzü egzotik bir güzelliğe sahipti. Elbisesi, kaplanı andıran tuhaf gözlerini vurgulayan mütevazı bir kahverengi renkteydi. Ve Lorelei onun Jack'e bakış şeklinden hiç hoşlanmamıştı.

"Regina," dedi, Lorelei'nin onu tekmelemek için can atmasına neden olan o büyüleyici gülümsemesiyle.

Regina adındaki kadın odayı geçti ve Lorelei'nin zevkine göre biraz fazla uzun ve biraz fazla sıkı olan büyük bir kucak verdi.

"Tatlım," diye kulağına nefes verdi. "Korkunç görünüyorsun. Bu köpeklerle özenmek sana yakışmıyor." Odadaki erkeklere geniş bir işaret yaptı.

Sonunda Jack ondan uzaklaştı. "Ne diyebilirim ki? Zor birkaç gün geçirdim."

Regina, Jack'in çenesini avucunun içine aldı ve bakışlarını ağızla Jack'in ağzına odaklarken, pürüzlü dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı. "Yapacaksın

En iyi odam sizindir ve Davis'e banyo yaptırmasını ve ihtiyacınız olan her şeyi vermesini emredeceğim."

Jack onun elini yüzünden çekti. "Teşekkür . Çok memnun olurum."

Ancak o zaman kadının gözleri Jack'ten kayarak Lorelei'ye kaydı. Regina ince çizgili kaşlarından birini kaldırdı. "Tanrım, *onu* senin adamlarından biri sanmıştım."

Lorelei ona doğru bir adım attı ve kadının tüm gazabını üzerine çekmeye niyetlendi.

Jack onun kolunu tuttu ve uyarıcı bir şekilde sıktı. "Bu Lorelei Dupree. *Sör* Charles Dupree'nin kızı ve anda benim rehinem. Onun için de giysi ve malzemeye ihtiyacım olacak."

"Ah, Jack," diye mırıldandı Regina. "Beni rehin almanı ne kadar isterdim."

"Belki başka zaman."

Lorelei çenesinin gevşediğini hissetti. İşte bu kadar. İlk fırsatta adamı . Ya da daha iyisi, onu uykusunda boğacaktı.

Regina'nın yüzü güldü. Lorelei'ye dönüp baktığında gülümsemesi anında kayboldu ve yerini sert bir bakışa bıraktı. "Odanın nerede olduğunu Jack ve rehinen için de özel bir yerim var."

Jack başını Regina'ya salladı, sonra Lorelei'ye şüpheli bir bakış attı. "Korkarım benim odamı paylaşmak zorunda kalacak. Ona kaçma fırsatı vermeye cesaret edemem. Oldukça kurnaz biri, biliyorsun."

Ve kendisinden sanki orada değilmiş gibi bahsedilmesinden çok sıkılmıştı. İçinden onu tekmelemek için bir dürtü daha geçti.

Regina dudaklarını büzerek dudaklarını . "Madem ısrar ediyorsun."

"Israr ediyorum."

"Pekâlâ. Davis birazdan kalkacak."

Jack onlara izin verdikten sonra Lorelei'yi koridora geri götürdü ve dolambaçlı merdivenden yukarı çıkardı.

"Rehinen için özel bir yerim var," diye taklit etti Lorelei, adam onu panelli koridordan soldaki son yatak odasına götürürken. "Bunu yapmak istiyorum. ona özel bir yer göster. Kim olduğunu sanıyor?"

Jack ona kapıyı açtı ve o da dört direkli büyük bir yatağı olan temiz, bakımlı bir odaya girdi.

Gözleri muziplik ve mizahla parlıyordu. "Neden, Lorelei. Daha önce bu şekilde devam ettiğini hiç duymamıştım."

"Oh, sadece bekle. O kadını boğmak istiyorum. Bundan sonra benimle yemek yerken bir tadımcı tutsan iyi edersin, seni azgın düzenbaz."

Jack kapıyı kapattı. "Regina'yla yüzleşmeye kalkışmamanız konusunda sizi şiddetle uyarabilir miyim? Onu kızdırırsanız *size* bir fincan zehir göndermekten çekinmez."

Lorelei durakladı. "Ne?"

"Karşı karşıya geldiğinde son derece hırçın oluyor."

"O zaman beni neden buraya getirdin? Metresini bana göstermek için mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Benim neyim?"

Kırmızı gördü. "Selamlamasından ikinizin samimi olduğunuz anlaşılıyor. Bunu gerçekten takdir etmiyorum Jack. Hem de hiç."

"Buna inanamıyorum.

Kıskanıyorsun." "Evet, kıskandım,

seni ahmak."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. "bir şey yok. Buraya geldim çünkü şehirde fahişelerin lobide iş talep etmediği tek otel burası.

Regina sinir bozucu olabilir ama yatakları temiz tutuyor ve yemekleri neredeyse yenilebilir. Regina ile yakınlaşmama gelince, lütfen biraz mantıklı olduğum için bana hak verin."

Ona şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir genelevde Lorelei ve bir insanın önüne gelenle yatan kadınlardan kapabileceği hastalıkların sayısını erkenden öğrendim. Partnerlerim konusunda çok dikkatli oldum ve sizi temin ederim ki Regina gibi bir ortak mülkü yatağa atmak bana cazip gelmiyor."

Lorelei dudağını büktü. "Bu çok kaba." "Kaba ya da değil, gerçek bu."

Bu bilginin onu mutlu edip etmediğinden emin olmadan, sert odanın diğer tarafına yürüdü ve pencerenin yanındaki masaya oturdu. "Neden herkese senin rehinin olduğumu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü dünya çirkin bir yer ve sizi rehinemden başka bir şey olarak tanıtırsam, insanlar sizi sert bir şekilde yargılayacaktır."

Ve bu düşünce onu rahatsız etti. Hem de çok. Bunu onun gözlerinde, vücudunun katılığında görebiliyordu. Ve onun böyle olması için düşünebildiği tek bir neden vardı. "Annene de böyle mi oldu?"

Kadın bunun imkânsız olduğunu düşünse de, adam daha da sertleşti. "Evet, o bir fahişe olarak başlamadı. Aslında iyi bir ailesi ve nazık bir terbiyesi vardı."

Jack yatağa oturdu ve botlarını çıkarmadan önce ellerini bakımsız saçlarında gezdirdi. "Babası tek kızını çok seven bir binbaşydı. Geceleri uyumaya çalışırken onu hatırladığım zamanlar oluyor. Ya da en azından onun bir görüntüsünü."

Lorelei botlarını çıkarmasına yardım etmek için harekete geçti. "Ona ne oldu?" "Bilmiyorum."

Adamın botu serbest kaldığında ve dengesini kaybettiğinde derin bir "umph" verdi.

"Anlamıyorum," dedi kendini toparlayıp botu yatağın yanına koyarken. "Madem büyükbaban anneni seviyordu, o zaman neden-"

"Zaten evli olma talihsizliğine sahip genç bir deniz subayına aşık oldu. Adam ondan yararlandı ve kadın hamile kaldığında, onun acı çekmesine asla izin vermeyeceğine yemin etti."

Ona diğer botunu uzattı.

Lorelei onu ilkinin yanına koydu, sonra da yatağa, onun yanına oturdu. "Ama baban sözünü tutmadı."

"Bir süre öyle oldu. Büyükbabamın Kuzey İngiltere'de kaldığımız bir malikanesi vardı. İnsanların annem hakkında korkunç şeyler fısıldadıklarını duydum ama o zamanlar anlamıyordum. Bildiğim tek şey annemle babamın evli olduğu ve babamın da diğer deniz subayları gibi denizde olduğuydu. Fırsat buldukça babam ziyarete gelirdi.

"Son ziyaretinde her şey değişti. Anneme karısını terk edeceğini söyledi. Onunla birlikte kaçmamızı ve İngiltere'yi terk etmemizi istedi. Amerika'ya gitmemiz gerekiyordu, kimsenin bilmeyeceği bir yere. ve hayatımıza birlikte başlayalım."

"Kaç yaşındaydın?"

"Beş. Gecenin bir yarısı beni evden çıkardığını hâlâ hatırlıyorum. Kendimi çok güvende hissediyordum ve bize asla zarar vermeyeceğini düşünecek kadar aptaldım."

"Ama o yaptı."

"Evet. Hepsi yalandı. Bizi Amerika'ya götürmedi. Batı Hint Adaları'na doğru yola çıktı ve bir handa küçük bir oda kiraladı. Anneme

ıkarıp bize Amerika'ya geçiş satın alacağını ve kısa süre içinde döneceğini söyledi. Ama hiç dönmedi."

Lorelei için duyduğu acıyla gözlerini kapadı. ikisi için ne kadar dehşet verici olduğunu hayal bile edemiyordu. "Annen ne yaptı?"

"Onu bulmaya çalıştı ama gemisiyle denize açıldığını öğrendi. Bize ne para ne de eve dönüş yolu bırakmıştı. Yıkılmıştı."

Boğazı sıkıştı ve elini uzatmaya başladı ama bir şey ona yapmamasını söyledi. O anda onu rahatlatmasını hoş karşılamayacağını. "Peki ya sen?"

"O zamandan beri her gün ondan nefret ettim," dedi dudağını bükerek. "Nazik, tatlı annemin aldığı her nefeste benden nefret eden küskün bir cadaloza dönüşmesini izledim. Ve haklıydı da - ben hiç doğmamış olsaydım son derece saygın bir hayatı olacaktı."

Lorelei kaşlarını çattı ve sağduyusuna rağmen onun eline dokundu. "Bu senin hatan değil."

Jack onun dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırdı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bu acı vermesini engellemiyor." Gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Seni incitmek istemiyorum Lorelei," diye tekrar fısıldadı. "Tanrı biliyor ya, sana böyle bir şey olmasını asla istemem."

"Olmayacak."

İ ekti. "Keşke buna inanabilseydim."

Kapı alındı. Jack o kadar hızlı ayağa fırladı ki, kadın neredeyse yataktan yuvarlanıyordu.

Başını sallayarak korsan rolüne geri döndü ve kapıyı açtı. Ellerinde bir yıkama küveti, sabun, su, havlu, giysi ve yiyecek taşıyan birkaç hizmetçi içeri girdi.

Her şey yerli yerine oturduktan sonra onları yalnız bıraktılar.

Jack gözlerinde şehvet parıltılarıyla küvete baktı. "Sen git ve banyonu yap. Benim adamlarımı bulmam gerek."

"Paylaşabiliriz."

"Beni kışkırtma." Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Birlikte olduğumuz sürece Bana sadık olmayan insanlar, itibarınızı elimden korumam gerekiyor."

"Hadi ," dedi kayıtsızca. "Seni tercih ederim."

"Ve sana tekrar tekrar sahip olmak istiyorum," dedi, bakışları göğüslerine daldı. "Ama ne yazık ki beklemek zorunda kalacak."

Anahtarı kapının kilidinden çıkardı. "Seni içeri kilitleyeceğim. Daha otantik görünür."

Ve böylece gitmiş oldu.

Lorelei şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış bir halde kıyafetlerini çıkardı ve Jack'in ona söylediklerini düşünürken kendini sıcak suya bıraktı. Sevdığı adam tarafından böylesine ihanete uğrayan annesinin neler yaşamış olabileceğini hayal edemiyordu.

Jack'e, annesinin ondan esirgediği sevgiyi vermeyi nasıl da arzuluyordu. Ona asla ihanet etmeyeceğini göstermek için.

"Oh, Jack," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

Keşke geçmişini silecek ve ona umut verecek bir mucize olsaydı.

Jack'in ekibini toplaması uzun sürmedi. Sadece Tarık ve Billy kayıptı. İkisi de Morgan'la birlikte onu aramaya gitmişti.

Adamları Jack'in gelecekleri için ne planladığına dair sorularla dolup taşıyordu ve elbette onlara yeni bir gemi alacağını söylemişti.

Ama aslında tek istediği Lorelei ile birlikte olabileceği sessiz, güvenli bir sığınak bulmaktı.

Kes şunu Rhys, hayal kırıklığına alışkınsın.

"Kaptan!"

Kit'in bağırışıyla döndü. Alice ve Kesi ona eşlik ederken Kit merdivenlerden aşağı, salona doğru koştu ve kendini Jack'in kollarına bıraktı. Jack, doksan beş kiloluk ağırlığın bir gülle gibi ona çarpmasıyla tökezledi.

Jack ona sıkıca sarılırken Kit kulağına, ", " diye bağırdı.

Kit ancak o zaman ne yaptığını anladı. Boğazını temizleyerek hızla Jack'in kollarından kurtuldu ve sert ve hazır bir korsan gibi doğruldu.

Başparmağıyla Kesi ve Alice'i işaret etti. "Kadınlar hayatta kalabileceğinizi düşünmediler. Ama ben onlara aksini söyledim."

"Öyle yaptı," dedi Kesi, Kit'in saçlarını karıştırarak.

Kit onun ilgisinden rahatsız oldu ve ondan bir adım uzaklaştı. "Lorelei seninle mi?"

Jack, Kit'in rahatsızlığı karşısında mizahını bastırdı. "Yukarıda, yeni kıyafetlerini değiştiriyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kız olduğu için pek emin değildim." "Onu seviyorsun, değil mi?" Jack sordu.

Kit omuz silkti. "Bir kadın için hiç de fena değil."

Kesi ve Alice, "Bize izin verirseniz," dediler. "Gidip onu ziyaret edeceğiz."

Yalnız kaldıklarında Kit ona baktı. "Lorelei ile evlenecek misin?"

"Ne?" diye sordu, beklenmedik soru karşısında bir an için afallamıştı.

"Alice'in Kesi'ye ona aşık olduğunu söylediğini duydum. Sen aşık mısın?"

Soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Aşkın bununla hiçbir yok, Kit."

"Yani, sadece onunla yatıyorsun."

Jack oğluna kaşlarını çatı. Onun içine ne girmişti böyle? "Sesini alçalt, yavrum. Ve hayır, onunla sadece yatmıyorum."

"Gemide de böyle görünüyordu."

"Artık gemide değiliz ve her şey farklı." "Oh," dedi Kit. "Bu çok kötü o zaman."

"Neden?"

"Çünkü bence o seni seviyor."

16

Kit'e onu sevdiğini düşündüren neydi? Kendini yıkarken Jack'in aklında bu düşünce çalkalanıyordu.

Kesi ve Alice, Lorelei'yi yemesi için aşağıya götürürken, o da kendini biraz daha şık bir hale getirmişti.

Lorelei ile geçirdiği çeşitli anları tekrar tekrar düşündü. Kit onun kaçırdığı bir şeyi görmüş olabilir miydi?

Elbette, birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlardı. Lorelei sözlü atışmalarından bile hoşlanıyor gibiydi.

Ama aşk?

Lorelei'nin aşkı neye ? Lorelei onunla konuştuğunda ona biraz daha yaklaşması olabilir miydi? Ya da birlikte olduklarında gözlerini bir ateşin aydınlatması mıydı?

Bu şehvet, seni aptal. Kendini kandırma.

Kit ne biliyordu ki? O sadece bir çocuktü. Bir yavru. Ve işte , bir çocuğun sözlerine takıntılı yetişkin bir adam.

Evet, böyle bir kadının senin gibi bir adama değer inanacak kadar aptalsın.

Lorelei, Kesi, Alice, Mavis, Kit ve Sarah ile birlikte masalardan birine oturmuş, çaylarını yudumluyor ve Regina'nın bisküvilerinden tadıyorlardı. Onun için yemek ve Jack'e götürülmek üzere bir tepsi sipariş etmişlerdi.

Mavis çayına krema karıştırırken, "için çok endişelendik," dedi.

Alice şekerliği Mavis'e uzattı. "Özellikle de Ernie'yi bulduktan ve ikinizden de hiçbir iz olmadıktan sonra."

"Ernie'yi buldunuz mu?" Lorelei onun bir şekilde hayatta kalmasına

sevinerek sordu. "Evet," dedi Mavis çayını yudumlarken. "Yaralıydı ve küfür ediyordu.
bir haydut gibi, ama hayatta kaldı."

Regina yemeği masalarına getirdi. Alice'e bakmadan önce Lorelei ile alay etti. "Onun gibilerle yemek yediğini görmek beni şaşırttı. Bu zengin züppelerden en az benim kadar nefret ettiğini sanıyordum."

"Şimdi, Gina," dedi Alice. "Kaba olma. Lorelei'yi bir kez tanıdığınızda oldukça iyi biri olduğunu göreceksiniz."

Regina ona sert bir bakış fırlattı. "Buradan zaman çok mutlu olacağım. Atmosferimi mahvediyor ve burayı kokutuyor."

Jack'in Regina ve zehir hakkındaki sözlerini hatırlayan Lorelei, acılı kadın yanlarından uzaklaşırken tabağını itti.

"Benden neden bu kadar nefret ediyor?" diye sordu Alice.

"Kıskanç harpy." Alice fincanını bir kenara koydu. "Yıllardır Jack'in peşinde ama Jack ona hiç yüz vermedi."

Mavis Lorelei'nin kolunu okşadı. "Ayrıca zengin bir İngiliz kontunun kızı gibi davranmayı seviyor, bu yüzden ne zaman gerçek bir leydi görse çirkinleşiyor."

Kesi, Lorelei'nin atılmış tabağını işaret etti. "Git ve ye, Lorelei. Gina sana zarar vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor, çocuğum. Jack onun kellesini alır ve o da bunu çok iyi biliyor."

Lorelei daha bir lokma bile almamıştı ki kaba saba bir grup denizci içeri girdi.

"Aman Tanrım," diye soludu Alice. "Bu Gory Galbraith. Hiçbir şey olmayacak ama bundan bela çıkar."

Lorelei peçetesiyle ağzını sildi. "Kim o?"

"Gelmiş geçmiş en kötü ruhlu korsan," diye cevap verdi Kit. "Karasakal'ı bir aziz gibi gösteriyor."

"Sanırım gitsek iyi olacak," diye önerdi Alice. "Ekmeğini ben alırım Lorelei. Sen de kaseyi al ve yukarı, odama çıkalım."

"Bekleyin," diye fısıldadı Mavis onlara. "Bizi gördü. , belki bizi rahat bırakır."

Ama öyle olmayacaktı.

Dört adam doğruca masalarına geldi. "Vay, vay, burada neyimiz varmış?" dedi lider olduğu anlaşılan kişi.

"Bir grup güvercine benziyor, Kaptan."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Galbraith.

Korsanlardan biri Alice'in üzerine eğildi ve kaba bir koklama yaptı. "Kırlı güvercinlere de benzemiyorlar. Seks ya da ter kokmuyorlar. Sanırım burada gerçek hanımlar var, Kaptan."

"Yanılıyor olmalısın Leo," dedi Galbraith. "Gina hiçbir kadının evine girmesine izin vermez."

"Onlar , mı?" dedi Kit. "Ve eğer onlara bulaşırsanız, benimle uğraşmak zorunda kalırsınız."

Kaptan doğruldu ve boncuk gibi bakışlarını Kit'in üzerine dikti. "Ne dedin sen, böcek?"

Kit yavaşça sandalyesinden kalktı. "Sana onları bırakmanı söyledim." "Kit, otur yerine," diye tersledi Mavis. "Canın yanacak."

"Aynen öyle, yavrum," dedi Kaptan. "Yaşlı dinlesen iyi olur. Yemeklerimi sizin gibi küçük farelerden kazanıyorum."

Arkadaşlarının istismar edilmesine seyirci kalmak istemeyen Lorelei konuştu. "Böcek, yavru ya da sıçan. Bana öyle geliyor ki onun ne olduğunu bilmiyorsunuz, bu yüzden belki de onu rahat bırakmalısınız."

Kaptan dikkatini ona çevirdi.

Tanrım, Lorelei, çeneni kapalı tutmalıydın! Neden ona kokuşmuş gergedan siğili demiyorsun?

"Bana bir şey mi söyledin?" Galbraith sordu. Lorelei yutkunarak, "Hayır," dedi.

Parmağını kulağında temizler gibi . "Komik, konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim."

Belki de kulak dediğiniz o iğrenç şeyleri tıkayan kirdir. Lorelei

bunu yüksek sesle söylememek için dudaklarını ısırdı.

Kaptan Kit'in sandalyesini ters çevirerek çocuğu yere düşürdü. "Tüh," dedi. "Görünüşe göre kendine yeni bir sandalye bulman gerekiyor."

Üç adamı güldü.

İşte bu kadar. Dikkatli olmak bir yana, bu adamların bir çocuğa sataşmasına ve bu konuda hiçbir şey yapmamasına izin verecek değildi. "Belki de kendine yeni terbiyeler bulmalısın."

Kaptan kolunu ona doğru uzattı ve bileğini kavradı. "Belki de *sana* biraz terbiye öğretmeliyim."

"Bırak beni." Lorelei onun elinden kurtulmaya çalıştı ama faydası olmadı.

Kit odadan kaçarken diğer kadınlar ne yapacaklarını bilemez bir halde masada oturuyorlardı.

"Ach şimdi," dedi kaptan. "Neden buraya gelip bunu bir öpücükle telafi etmiyorsun?"

Lorelei kolunu tekrar adamın elinden kurtarmaya çalışırken, "Affet beni," diye . Bütün kolu yanıyordu. "Şu anda bir müşhile gerçekten ihtiyacım yok."

Kavrayışı daha da sıkılaştı. Kızın rağmen onu kucağına çekti. Ona karşı mücadele ederken, öfkesini haykırdı.

Adamın kokuşmuş nefesi dudaklarına değdiğinde, kadın serbest kaldı.

Lorelei geriye sıçradı ve Jack'in, hançerinin bıçağını Galbraith'in sakallı boynuna dayarken kaptanın başını yumruğuyla geriye doğru tuttuğunu gördü.

Adamın gözleri sertleşti. ", Jack Rhys. Adamlarımı nasıl ?"

Jack onu duymamış gibiydi. Cevap vermek yerine hançeri kaptanın boğazından çekip aldı, havaya kaldırdı ve doğruca göğsüne saplamaya başladı.

Lorelei'nin boğazına bir çığlık takıldı.

yüzbaşının göğsüne temas etmeden bir an önce bıçağı yana çevirdi ve onunla havayı kesti. "Eğer bir daha bana ait olana elini sürersen, Tanrı şahidim olsun ki seni ölüme yatırırım."

Jack sandalyeyi kaptanın altından çekip aldı ve adamı yere düşürdü. "Hadi, çık buradan ve kendi gemine binip denize açılana kadar arkanı dönme."

Kaptan küfrederek ayağa fırladı. "Bunun için seni öldüreceğim."

Jack kaskatı kesildi. "O zaman devam et ve dene."

O sırada kaptan etrafına bakındı ve adamlarının yerde baygın yattığını gördü. Yüzünün rengi soldu.

Kesi, Alice ve Mavis fincanlarının uyuklayan korsanların suratlarına boşalttılar. Kekeleyerek uyandılar.

Lorelei, Galbraith'in yüzünden daha fazla bir şey söyleme arzusunu görebiliyordu ama o bunu düşünmedi. Adamlarını toplayarak oradan ayrıldı.

Tüm vücudu titrerken rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Jack onu kendine doğru çekti. "Sana zarar vermedi, değil mi?" O cevap vermeden önce Mavis, Kesi ve Alice aynı anda konuştular.

"Harikaydın Lorelei."

"Ne dediğini duydun mu?"

"Jack onu öldürecek sandım!"

Jack onların sözlerini duymazdan geldi ve ona bakmaya devam etti. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Gerçekten." Ona sıkıca sarıldı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Adamın kahkahası kadının içinde yankılandı. "Ah, benim küçük Lorelei'm, sonuna kadar kibar."

Kit kadınların ortasına atladı ve Jack'in korsanları nasıl bayılttığını anlatmaya başladı.

Jack onu alnından hafifçe öptükten sonra gruba hitap etti. "Sanırım Lorelei bugün yeterince heyecan yaşadı."

"Biliyorum," dedi Mavis. "Siz ikiniz yukarı çıkın. Yorulduğunuzu biliyorum." Elleri Kit'in omuzlarına koydu. "Ben bununla ilgilenirim."

Jack, Lorelei'nin elinden tuttu ve onu yukarı çıkardı. Lorelei hiç düşünmeden onu takip ve ancak odada yalnız kaldıklarında nihayet konuşabildi. "Onu gerçekten öldürür müydün?"

Gözlerinde samimiyetini gösteren o soğuk, ölümcül parıltı vardı. "Sana dokunduğum için, kesinlikle."

"Neden?" diye sordu, onun için bir adamın kanını dökmesinin nedenlerini duymak istiyordu. Her şeye rağmen onun için bir şey ifade ediyor olabilir miydi?

"Çünkü ben..." Sesi kesildi ve etrafı tazılarla çevrilmiş köşeye sıkışmış bir tilki gibi odaya baktı.

"Sen mi?"

"I..."

Kıkırdadı. "Belagatli bir adam olan Kaptan Rhys, cevap vermekte zorlanıyor gibi görünüyorsunuz."

Ve sonra oradaydı, önünde durmuş, onu kendine doğru çekiyordu. Dudakları onunkileri kapladı ve verdiği öpücük çaresizlik ve güçten biriydi. Nefesini kesmişti.

Dudaklarından ayrılıp yanaklarına ve boğazına öpücükler kondurdu.

"Lorelei," diye mırıldandı kulağına, kadının arka düğmelerini açarken. Elbise. Elbisesi yere düştü. Adam elini göğsünde gezdirerek kadının vücudunda ürperti yarattı. "Başka hiçbir erkeğin sana dokunmasını istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi gömleğinin bağcıklarını çözüp başının üzerinden çıkarırken.

Adam korsesini ustalıkla açarken sırtını dikleştirdi, sonra yere kaydırıldı. Kısa süre sonra iç çamaşırı ve çorapları da onu takip etti. Adamın onu taşımasını bekliyordu.

yatağa yatırdı. Bunun yerine onu kucağına aldı ve uzun, dar masanın üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldı.

Pantolonunu çıkarırken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Seninle ziyafet çekeceğim."

Onun yanındaki masaya tırmandı. Başının hemen üzerinde, hâlâ dokunulmamış yemek tepsi duruyordu. Jack bir dilim turtadan krema almak için elini uzattı.

"Jack?"

Kremi göğüslerine ve karnına sürdü. Kadın daha tek kelime edemedi, adam başını eğdi ve kremayı vücudundan yalamaya başladı. Kadın zevk içinde kıvranarak ellerini adamın saçlarında gezdirdi. Dili onu tekrar tekrar okşadı, arzusunun alevlerini çılgılık atacağını düşünene kadar körükledi.

Lorelei dudağını ısırarak turtanın çikolatalı kısmına uzandı ve onu Jack'in boynuna ve omuzlarına sürdükten sonra ondan ziyafet çekmeye koyuldu. Jack'in iniltisi Lorelei'nin içinde yankılandı.

Ve adam onu kendine doğru çekip dudaklarına yapıştığında, bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamadı.

"Şimdi, Jack," diye yalvarırken uzandı ve eline aldı. Şişmiş şaftını kendisine doğru yönlendirdi.

Boğazının altından güldü. "Sende en çok sevdiğim şey bu. Her zaman ne istediğini biliyorsun."

Ve sonra onun içine kaydı. Adam kendini derinlere gömerken Lorelei mutluluk içinde inledi.

Kalçalarını kaldırarak onu , vücudunun acı tatlı ihtiyacını okşarken ona fısıldadı.

"Daha hızlı," diye ısrar etti, vücudu kontrolden çıkmıştı.

Adam buna mecbur kaldı ve kadın sanki büyük bir dağın uçurumundaymış ve düşmek üzereymiş gibi hissetti. Vücudu tarafından körüklenen coşkusu arttı.

Lorelei, vücudu patlarken tırnaklarını Jack'in sırtına geçirdi ve harikulade bir salıvermeyle inledi. Jack birkaç saniye daha hızlı hareket ederek Lorelei'nin zevkini daha da artırdı.

Ve sonra onun titrediğini hissetti. İlk kez, kendi boşalması geldiğinde kendini ondan çekmedi.

Bunun yerine, kendini onun derinliklerine gömdü ve adını haykırdı.

Lorelei, tüm ima ona çarptığında kıpırdamadan yattı. Adam çekilmemişti.

Nefes alış verişi ağırlaştığında, Jack'in ensesindeki saçları taradı. "Jack, neden sen-"

"Tanrı ve azizleri bunun için bana yardım ediyor," diye nefes nefese kaldı. "Ama bir kez olsun kendimden bir parçayı birine vermenin nasıl bir his olduğunu bilmek ."

Gözyaşları gözlerini yaktı.

Jack hemen onun içinden çıktı. "Ne ben? Seni incittim mi?"

"Hayır," dedi gözyaşları şakaklarından aşağı akarken. "Beni incitmedin, seni aptal korsan. Sadece beni mutlu ettin."

Parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi. "Sen tuhaf bir kadınsın."

"Sana katlanmak için öyle olmalıyım."

Jack onu kucağına aldı ve masadan yatağa taşıdı. Günün ve gecenin geri kalanını orada birbirlerini keşfederek geçirdiler. Sabahın erken saatlerinde kapılarının aniden çalınmasıyla rahatsız oldular. Kapiya.

Jack kapıyı araladığında diğer tarafta Morgan'ı gördü.

Morgan onu selamlama zahmetine girmedi. Sözleri kesik kesik ve duygusuzdu. "Wallingford geliyor. Onu burada zar zor yendim."

17

Jack sanki karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Wallingford. Anlaşıldı. Tüm lanetli zamanlamalardan.

"Ben'in haberi var mı?" diye sordu

Morgan. "Tarık'ı ona söylemesi için gönderdim."

Jack başıyla onayladı. "Wallingford'un gelmesine ne kadar zaman var?" "Belki bir saat. Yanında üç savaş gemisi var."

Jack dişlerini birbirine geçirdi. "Ve bende hiç yok."

"Benimki var."

"Hayır, Morgan. Minnettarım ama ona karşı duruşumu göstermek istedim ve öyle de yapacağım. Seni bu işe çok fazla bulaştırdım ve korsanlığı geride bırakmak için ne kadar çabaladığımı biliyorum. Yapabileceğin en iyi şey, tüm bunlar sona erene kadar kendini saklamak."

Jack durdu ve Lorelei'nin hâlâ uyuduğı yatağı doğru baktı. "Bana tek bir şey için söz ver."

"Herhangi bir şey."

"Eğer ölürsem, servetimin Kit ve Lorelei arasında eşit olarak dağıtılmasını sağlayın."

"Ama Jack-"

"Bana söz ver, Morgan."

"Tamam. Söz veriyorum."

hiç iyi hissetmeyen Jack, "Şimdi gidip gemini saklasan iyi olur. Wallingford onu tanırsa senin de derini yüzer."

"Bunu zaten düşünmüştüm. Mürettebatıma onu adanın diğer tarafına, gözden uzak bir yere götürmelerini söyledim."

Jack gönülsüz bir kahkaha attı. "Sana iyi öğretmişim."

"Evet, yaptın." Morgan bir adım geri çekildi. "Onunla yüzleştğinde orada olmayı planlıyorum."

"Yapmamamı tercih ederim."

"Biliyorum. Ama orada güvenilir bir yardımcıya ihtiyacın var ve ben seni yalnız gönderecek kadar korkak bir yaratık değilim."

Morgan'ın sadakati onu hiç şaşırtmamıştı. Bunu hiçbir zaman anlayamamıştı ama bir kez olsun Morgan'ın onur duygusuna minnettar olmuştu. "Sadece yolumdan çekil."

". Tamam." Morgan koridorda ilerlemeye başladı.

Jack kapıyı kapattı ve alnını kapıya yasladı. Hiçbir şey yoktu. Olabilecekleri dilemenin bir faydası yoktu. Bunu biliyordu. Seçtiği yol buydu ve şimdi kaderle buluşma zamanıydı.

Yatağa doğru yürüdü ve şafağın ilk ışıklarının yatağın üzerinde oynaşmasını izledi.

Lorelei'nin çıplak vücudunun kremi yumuşaklığı. Şu anda bile onun teninin tuzunu dilinde tadabiliyor, ellerinin sırtında oynaştığını hissedebiliyordu.

Birlikte geçirdikleri zaman çok kısaydı. Ve hayatının en güzel kısmıydı. Eğer ölecekse, bunun şimdi, onun anısı hâlâ zihninde tazeyken olmasını istiyordu. Jack'in isteyeceği son şey, onun anısına ve birlikte geçirdikleri birkaç harika güne tutunmaya çalışırken yalnız başına yaşlanmaktı.

Yatağında yatan bu küçük kadın onu sonsuza dek değiştirmişti.

Yorganı üzerine çekerek giyinmeye ve kaçınılmaz olanı beklemeye gitti.

Lorelei pencereden içeri süzülen güneş ışığı ve taze pişmiş jambon kokusuyla uyandı. Sıcak aromanın tadını çıkararak gözlerini açtığında Jack'in pencerenin önünde durmuş denize gördü.

Sanki onun aniden uyandığını hissetmiş gibi başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. "Günaydın," dedi sesinde bir parça kötü mizahla.

Böylesine güzel bir günde ilk iş olarak bu kadar huysuz olmasına ne sebep olmuştu?

Ona göre bu gün muhteşemdi ve Jack'le geçirmek için sabırsızlanıyordu. Aslında, onun resmini yapmak istediği başka bir resim daha düşünmüştü ve başlamak için sabırsızlanıyordu. Özellikle de daha önce yaptığı resim onun gemisinde battığından beri.

"Günaydın," diye tekrarladı. "Ne ? Denize dönmeyi mi?"

Jack manzarayı taramaya devam ederken bir kolunu pencerenin kenarına yasladı. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Hayır. Wallingford'un onu bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. karaya çıkar."

"Ne?" diye soluk soluğa yataktan fırladı.

Onu doğru mu duymuştu?

Üzerine bir çarşaf örterek pencereye koştu. Limanın dışında üç İngiliz gemisi vardı. Bakışları, tüm topları hazır olan ve doğrudan adaya nişan alan, pırıl pırıl cilalanmış yelkenliye değdiği anda amiralin gemisini tanımıştı. Adalılardan hiçbiri ortalıkta yoktu ve Kasabadaki kepenkler sıkıca kapatılmıştı. Her yer ıssız görünüyordu, hiç şüphesiz yaklaşan savaşın beklentisi içindeydiler.

Lorelei kaçmak istedi. Eve gitmek istemiyordu. Şimdi değil ve kesinlikle bu şekilde değil.

"Ne yapacağız Jack?"

Adamın yüzündeki uzlaşmış ifade onu, hepsini havaya uçurmaya hazırlanan üç gemiden daha fazla korkutmuştu. Yüce Tanrım, sonunda çılgın planını gerçekleştirecekti.

Adam konuştu ve onun düşüncelerini doğruladı. "Ben Ben'i beklerken sen de giyinip kahvaltını yapacaksın. Sonra aşağı inip onlarla buluşacağım."

İçini korku kapladı.

"Yapamazsın." "Yapmak

zorundayım."

Gözlerini kapatarak onu bu çılgınlıktan alıkoyacak bir cevap için dua etti. Onun için o kadar az şey mi ifade ediyordu ki, şimdi delice bir intikam ihtiyacı yüzünden hayatına son vermeye hazırlanıyordu? "Lütfen bunu yapma," diye yalvardı, onu önemseydiğini bildiği o parçasına ulaşmaya çalışıyordu.

"O zaman kaçmamı ister misin?"

"Evet," dedi, onu sağduyuya yöneltmeyi umarak. "Sen ve ben kaçabilir ve bir yer bulabiliriz-"

Parmağını kızın dudaklarına bastırarak sözlerini kesti. "Büyükbabana ne olduğunu hatırlıyor musun? Büyükannenin ona söylediği son sözleri hatırlıyor musun? 'Eğer bir erkek gibi savaşıydın, ölmezdin. bir köpek gibi.'"

bir öfke kapladı. "Bu, büyükannemi bir canavar olarak göstermek isteyen bir adam tarafından kaleme alınmış bir efsane. Büyükannemin Calico Jack'e söylediği son sözler, onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiydi. Onu her zaman seveceğini ve birlikte geçirdikleri zaman için hiçbir pişmanlık duymadığını söylemiş."

Jack'in bakışları yumuşadı. "Eğer o da senin gibi biriye, bundan hiç şüphem yok. Ancak, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hayatımda pek çok şey olmuş olabilirim ama asla bir korkak olmadım."

Ah, bu aptallığı yüzünden onu nasıl da dövmek istiyordu! Lorelei'nin bakışları karardı.

"İyi o zaman," diye tersledi. "Git kendini öldür. Ama benden izlememi bekleme."

". " Arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

Lorelei büyük bir öfkeyle çarşafı yere attı. Ne cüretle Bu şekilde davranmak! baştan çıkararak, kendisini sevmesini sağlayarak ve sonra da hayatını bir kenara atarak kim olduğunu sanıyordu?

"Sana izin vermeyeceğim Jack Rhys. Beni duyuyor musun?" dedi giysilerini yerden alırken odadakilere. "Büyükannemin Jack'ine yapmak zorunda kaldığı gibi, senin de ölmene seyirci kalmayacağım. Bu sefer bunun olmasına izin vermeyeceğim. En azından savaşmadan."

Kahvaltısını görmezden gelerek giyinmeye başladı.

Morgan, yanında Ben olduğu halde Jack'le hanın hemen dışında buluştu.
Sokak

Okyanus esintisi kasabanın içinden geçip toz yumaklarını karıştırırken tamamen ıssızdı.

Jack onun yanında duraklayınca Morgan, "Wallingford şartlarınızı kabul etti," dedi. "Kıyıya gelip Lorelei'yi almaları için beş adam seçiyor. sahilde seninle yüzleşecek. Yüzleşme için kılıçları seçti."

Jack Morgan'a bakmadı; onun yerine, sanki Wallingford'un çoktan kıyıya çıktığını görebilecekmiş gibi dikkatini limana yöneltti. "I yapacağını biliyordum." Morgan'kalçasına asılı duran kılıcını gösterdi. "Alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Morgan tokayı çözüp Jack'e uzatırken. "Sadece o piçi bununla öldürdüğünden emin ol."

Jack kılıcı kalçasına bağladı. "Ben de bunu yapmaya niyetliyim."

Ben konuşmadan önce boğazını temizledi. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Jack. Eğer başarısız olursan, sana bir iş teklif edemeyeceğimi biliyorsun. Pardon."

"Bu gerçeğin gayet farkındayım."

Ben'in çenesi gerildi ve sanki onu son kez görüyormuş gibi Jack'e baktı.

Jack korkunç bakışları görmezden gelerek onları küçük limana doğru götürdü. Tüm iyi niyetine rağmen, düşünceleri Lorelei'a ve onun bu sabah yatakta yatarken, saçları yorganın üzerinde savrulurken ve çıplak teni çarşafırlara değerken nasıl görüldüğüne kaydı.

Tüm hayatı boyunca tek bir pişmanlığı olmuştu.

O da Lorelei'ydi.

Jack dişlerini birbirine geçirdi. Onu düşünmemeliydi. Duygularının bu maça karışmasına izin vermemeliydi, yoksa Ben'in tahmin ettiği gibi kesinlikle öldürdü. Zafer için tek umudu duygularını kontrol etme yeteneğiydi.

Kendini bırakarak kumsal boyunca yürüdü. Su, lagüne doğru uzanan kısa ahşap iskeleye vuruyordu. Kumsal doğal bir limandı ve gemiler, mürettebatları kıyıya kürek çekerken biraz açıkta demirlerdi.

Bu sabah ufukta dört tekne vardı. Biri dün gelen bir ticaret gemisi ve diğer üç İngiliz savaş gemisi.

sabah ışığında kıyametin iskelet muhafızları gibiydiler. Jack bu mesafeden bile, en nefret ettiği düşmanını avucunun içine alacak olan geminin botlarını suya indiren mürettebatın hareketliliğini görebiliyordu.

Ben'in asistanlarından biri onları bekliyordu. Otuz yaşlarındaki bu adam, Ben'inkine neredeyse tıpatıp benzeyen kahverengi bir takım elbise giymişti. "Birazdan burada olurlar," dedi onlara.

Jack başını salladı ve İngilizlerin küçük tekneye tırmanıp sahile doğru kürek çekmelerini izledi. Wallingford ve Justin'i seçebilmek için çok az çaba sarf etmek gerekti. Özellikle de kayıkta sürekli ayağa kalkan ve sanki atlayıp kıyıya yüzmek istiyormuş gibi öne doğru eğilen Justin'i. Başka bir zaman olsa, adamın ayağa fırlaması komik olabilirdi ama babası oturmasını emretti.

Jack beklenti içinde Morgan'ın kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. Şansları yaver giderse, Lorelei giyinmeyi bitirmeden ve Kit uyandığında kendini bir yetim olarak bulmadan önce bütün bunlar sona erecekti.

Tekne adamların kıyıya çıkabileceği kadar yaklaşır yaklaşmaz Justin tekneden atladı.

"Seni piç!" Justin dalgaların arasında tepinip kınından çıkarırken kükredi. Cilalı kılıcını başının üzerinde tutuyor, her adımında küfrediyordu.

Sahile ulaşır ulaşmaz Jack'e saldırdı.

Kendi kılıcını kınından çıkaran Jack, Justin'in darbesini savuşturdu, vücudu soğuk ve uyuşuktu ve bir kez daha sıkı kontrolü altındaydı. "Benim kavgam sen."

"Evet, öyle."

Jack iki hamleyi daha savuşturdu. "Bana kendini öldürtme, evlat."

Justin'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Beni öldürecek kadar erkek değilsin, seni korkak hırsız."

"Ah," diye alay etti Jack. "Ne kötü bir hakaret."

Justin'i kendisinden uzaklaştırdı ve onları kısılmış, endişeli yüz hatlarıyla izleyen Wallingford'a baktı. Jack adamı görmeyeli uzun zaman . Üniformasını Wallingford'a ve tüm yaptıklarına damgasını vuran o kendini beğenmiş, dik başlı, sert omurgasıyla giyyordu.

"Böyle mi dövüşüyorsun, ihtiyar?" Jack ona sordu. "Senin yerine ölmesi için bir çocuğu mu gönderiyorsun?"

Justin ona doğru tekrar hamle yaparken Wallingford hiçbir şey söylemedi. Öfke içinde kök salmaya başlayınca Jack hamleyi savuşturdu ve kılıcını Justin'in bıçağına sertçe indirdi.

Çocuk darbenin şiddetiyle sendeleyerek geri çekildi ve Jack o anı değerlendirerek eliyle onu geriye doğru itti. Justin tökezledi, hafifçe döndü, sonra yere düştü ve yüzüstü yere kapaklandı. Kılıcı, uzattığı elinden neredeyse bir metre uzağa düştü.

Öldürün onu!

Jack tereddüt etti ve o gevşeklik anında Justin kumun üzerinden atlayarak kılıcını aldı.

Bir kez daha Jack'le yüzleşti.

Şimdi Justin'in yüzünde bir dehşet ve korku maskesi vardı ve Jack'in usta, kendisinin ise sadece bir öğrenci olduğunu tamamen anladığında onu tüketti.

Sahildeki herkes artık sonucu biliyordu. Jack'in bu işi bitirmesi ve çocuğun canını alması an meselesiydi.

Birkaç dakika daha dövüştiler ama artık bir çekişme yoktu. Justin dayanıklılık ve beceriden yoksundu. Genç adamın yüzünden akan ter, yanaklarını kaplayan beyaz pudrada çizgiler oluşturunuyordu.

"Hayır!"

Dehşet dolu yakarış Jack'i bir şarapnel parçası gibi delip geçti. Başını çevirdiğinde Lorelei'in kavgalarından geri tutulduğunu gördü. Gözyaşları yanaklarından süzülürken Morgan'a karşı mücadele ediyor ve onu bırakmasını istiyordu.

"Lütfen bunu durdurun, lütfen!" Acı dolu çığlıkları Jack'in hâlâ sahip olduğu küçük ruhu parçaladı.

Bir parçam onu sonsuza dek sevecek, diye fısıldadı sesi zihninde.

Ve o anda Jack, Lorelei'nin sevdiği şeyi öldüremeyeceğini biliyordu. Sonuçları ne olursa olsun.

Yumruğundaki kılıcı bırakan Jack, kılıcın yukarı doğru kavis çizerek kuma inişini izledi.

Jack kendini darağacına göndermemiş olsaydı, Justin'in şaşkın yüz ifadesi gülünç olurdu.

Ağır nefes alan ve bolca terleyen Justin kılıcını Jack'in boğazına .
"Dizlerinin üstüne çök, domuz."

Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken başını hafifçe salladı.
"önünde eğilmem. Eğer beni öldürecekse, bunu ben ayakta yapacaksınız."

"Lütfen Justin, ona zarar verme."

İkisi de şaşkın yüzlerini Lorelei'a çevirdi. Morgan

onu bıraktı ve Lorelei onlara doğru koştu.

"Ne dedin sen?" Kız aralarında durduğunda Justin sordu.

Lorelei gözyaşlarını yüzünden sildi. "Bu o değil," dedi Justin'in elini tutup bıçağı Jack'in boynundan indirirken. "Bu Kara Jack Rhys değil."

Wallingford da onlara katıldı. Tüm sert resmiyetiyle Lorelei'yi süzdü. "Ne diyorsun çocuğum?"

Lorelei Jack'e baktı ve yutkundu. Birkaç derin nefes aldı ve tekrar konuşmadan önce kendini toparladı. "Kara Jack Rhys öldü ve bu... bu adam beni ondan kurtardı."

"Lorelei," dedi Justin uyarırcasına.

Justin'le yüzleşmek için döndü. Nişanlısına seslenirken yüzüne sessiz bir yalvarış kazınmıştı. "Meyhanedeki o geceyi hatırlıyor musun? Benden Black Jack'i teşhis etmemi istemiştin. O zaman adını vermiştim, sence bu adam gerçekten o olsaydı şimdi de yapmaz mıydım?"

Justin'in çenesinde bir kas kasılmaya başladı ve Jack onun kendisini yalancılıkla suçlamasını bekledi.

Wallingford monoklünü kaldırarak Jack'i ayrıntılı olarak inceledi. Hamile bir duraksamadan sonra amiral Lorelei'ye döndü. "O zaman kim bu adam?" diye sordu.

"Ja-jac... Jacob," diye kekeledi bir şeyler bulmaya çalışırken. "Jacob Dudley."

Jack onun seçtiği korkunç isim karşısında kaşlarını kaldırdı. Kabul, zirvedeydi ama bundan daha iyi bir şey bulamaz mıydı?

Neden ona Percy Poindexter ya da Oscar Gridley

demiyorsunuz? "Söyledikleri doğru mu?" Wallingford ona

sordu.

Jack vereceği cevap üzerinde düşündü. Bir İngiliz subayıyla yüzleşmek ve bilinen bir kanun kaçağı hakkında yalan ifade vermek için çok cesur davranmıştı. Bir yanı hâlâ Wallingford'la yüzleşmek istiyordu ama diğer yanı Lorelei'ı korumaya .

Bu kısmı dinledi. "Bir bayana yalancı demeye asla tenezzül etmem."

"Ben de öyle," diye ekledi Justin kılıcını kınına sokarken. "Şimdi sana baktığımda kana susamışlığımın beni yanılttığını açıkça görebiliyorum. Tavernadaki adam sen değilsin."

"Bundan emin misin?" Wallingford en küçük oğluna sordu.

"Eminim."

Ben gergin bir kahkaha atarak öne çıktı. "Tabii ki Black Jack Rhys değil. O korsan canavarı bir daha adama gelirse asacağıma yemin ettiğimi duymadın mı?"

Jack başını Ben'e çevirirken bakışlarını korudu. Bu biraz abartılıydı ve hiç de hoşuna gitmemişti. Evet, adama bunu ödetecekti.

Sonra görüşürüz.

"Peki o zaman," dedi Wallingford burnunu çekerek. "Justin, gelinini al ve sen..." Bakışlarını Jack'in üzerinde gezdirdi. "Benimle gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Jack kesti. " sanmıyorum."

"Bu bir rica değildi, evlat. Ve sana itaat etmeni öneririm."

Jack'in dilinin ucunda ona cehenneme gitmesini ve kızarmasını söylemek vardı ama Lorelei'ye bir bakış bu dürtüyü bastırdı. Yüzünde açıkça endişe okunuyordu ve eğer daha iyi bilmeseydi, onun gözlerinde sevgi gördüğüne neredeyse yemin edebilirdi.

Tabii ki, eğer bu gerçekten oradaysa, o zaman hiç şüphesiz Justin içindi.

Justin onu Jack'ten uzaklaştırıp tekneye doğru çekti ve omzunun üzerinden ona bakarken Jack'in ona doğru koşmamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti.

Jack ancak o zaman nerede durduğunu fark etti. Yıllardır rüyalarına giren aynı noktaydı. Bir zamanlar ona

Thadeus, Jack Rhys'in öleceğini söyledi.

Omurgasında ürktücü bir ürperti hissederek Wallingford'u tekneye kadar takip etti.

"Endişelenme," dedi yaşlı adam, nefret o sert ve kendini beğenmiş aksanıyla. "Toplantımız biter bitmez adamlarım seni kıyıya geri götürecekler."

"Sanki senin ağzından çıkan her şeye inanacakmışım gibi, ihtiyar."

Yine de Jack takip etti.

Kalbi ağırlaşarak Justin'in Loreleiyanına koruyucu bir şekilde oturmadan önce tekneye binmesine yardım etmesini izledi. Jack öfkeyle bağırmak ve o veledi kışının üstüne fırlatmak istedi. Bu onun yanında olmalıydı, Justin'in değil.

Ama öyle değildi.

Onu neden kurtardığını bilmiyordu. Doğrusu, hiç zahmet etmemiş diliyordu. Bir kılıç darbesiyle tüm bu acı sona erebilirdi.

İkisini bir arada göremeyen Jack, arkası dönük bir şekilde oturdu.
On
u.

Gemiye doğru ilerlerken kimse konuşmadı.

Gemiye bindikten sonra Lorelei götürülürken Jack Wallingford'u takip etti. aşağıdaki güverteye ve subay odasına girdi. Burası toplantılar için düzenlenmiş büyük bir masa ve sandalyelerin bulunduğu tipik bir çalışma odasıydı. Meşe yeni cilayla parlatılmıştı ve açık pencerelerden içeri güneş ışığı giriyordu.

Wallingford, Jack'le yüzleşmeden önce kapıyı sıkıca kapattı. "Justin'i sahilde neden öldürmedin?"

"Çünkü *senden* ne kadar nefret edersem edeyim, kardeşimi öldürmeyi kendime yediremedim."

Wallingford, Jack'e yaklaşırken ellerini arkasında kavuşturdu. Bakışlarını kısmıştı. "Tek sebep bu mu?"

"Sana vermeyi planladığım tek şey bu."

Sözlerini düşünüyormuş gibi Jack'in yanından geçip gitti, sonra tekrar Jack'in yüzüne döndü. "Lorelei'nin seni korumak için neden yalan söylediğini anlat bana."

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nereden bileyim. Kadınları ve sadakatlerini hiç anlamadım."

Wallingford'un çenesi uzun ve yorgun bir iç çekişten önce bir an esnedi. "Bana inanmadığını biliyorum Jack. Ama sana ve annene yaptıklarım için çok üzgünüm."

Jack onunla alay etti. ", ihtiyar. Sana inanmıyorum."

Wallingford arkasını dönüp boğazını temizlemeden önce gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Onu ve... ve seni gerçekten sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Gerçekten Jack'in buna inanmasını mı bekliyordu? Bunu nasıl dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebilirdi ki? Özellikle de *ona*!

Jack, içinde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışırken yavaşça, "Anlıyorum," dedi "Demek bizi bu yüzden terk ettin."

"Hayır," dedi Wallingford, sesi boğuklaşmıştı. "Bu yüzden seni terk etmek *zorunda kaldım*."

Bu da ne demek oluyor?

Umurunda değıldi.

"Ve bunun her şeyi daha iyi yapacağını mı düşünüyorsun?" Jack dudağı tiksintiyle kıvrılırken sordu. "Ya da bu seni suçluluk duygusundan kurtarıyor mu?"

Wallingford ona acı çeken bir yüzle baktı ve Jack hayatında ilk kez o kısık yüzlerde kendini beğenmiş bir güvenden başka bir şey gördü

özellikler. "Öyle olmadığını biliyorum ve senden af dilemiyorum. Nefretinizi hak ediyorum. Tanrı biliyor ki bunun için kendimden nefret ediyorum."

Amiralin çiğ duyguları Jack'i duraksattı. "O zaman neden gittiniz?"

"Çünkü Charlotte ikinizi öğrendi ve Adrian ile Justin'i alıp beni terk etmekle tehdit etti."

Jack'in çenesi düştü. Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. Piç kurusu onları her türlü korumadan uzaklaştırmış ve cehennemde bırakmıştı çünkü küçük karısı meşru mirasçılarını alıp !

"Ne?" diye sordu inanamayarak.

"Korkmuştum, Jack. Beni mahvedebilirdi."

Adama vurma dürtüsü o kadar şiddetliydi ki Jack onu bundan neyin alıkoyduğunu bilmiyordu. Eğer gerçek biliniyor olsaydı, canavarın bağırsaklarını deşmek isterdi. "Yani bunun yerine bizi mahvettin."

Amiral, Jack'i bir şekilde kendi çarpık mantığına ikna edebilecekmiş gibi, "Yapmak zorundaydım," diye ısrar . "Margaret'i İngiltere'de tutarsam er ya da geç kendimi onun kapısında bulacağımı biliyordum. Tek şansım onu geri dönemeyeceğim bir yerde bırakmaktı."

Jack onu boğazından yakalayarak, "Şimdi anlıyorum," dedi. "Bizi cehennemde bıraktın
Çünkü sen korkak bir piçtin." Kavrayışını sıkılaştırdı, gevşek etin avucuna verdiği hissin tadını çıkarıyordu. "Peki, seni kesinlikle gönderebilirim
Şimdi orada."

Jack'in ellerini çekmeye çalışırken Wallingford'un gözleri büyüdü. "Beni oraya göndermek zorunda değilsin." Daralmış boğazından çıkarabildiği her nefeste soluk soluğa kalıyordu. "Hayatımın her günü orada yaşadım. Onun ya da senin yüzünü görmediğim bir saat bile olmadı."

Jack onu duvara yapıştırdı, sonra da boğazını sıkmak için geri döndü. Babasını panellere yasladı ve son nefesini vermesini bekledi.

ve bu işi dek bitirelim. "Bu yüzden mi özgürlüğümü satın almak için senden bir gine istediğimde yüzüme tekme attın?"

Wallingford gözlerini kapadı ve yutkundu. "Tanrım, Jack, bunu yapmak istememiştim. Beni şaşırttın. Senin ve annenin başka bir yere gittiğinizden haberim yoktu ve sonra orada yüzüme bakıyordun. Düşünmeden tepki verdim."

"Ve bunun için senden nefret ediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ve ölmekte olduğumu bilmek seni rahatlatacaktır."

Jack elini gevşetti. "Ne?"

"Doğru," dedi Wallingford, Jack'elini iki elinin arasına alarak. "Bu akciğer hastalığı. Bir süredir kan öksürüyorum ve doktorlar zamanımın kısa olduğunu söylediler. Bu yüzden bugün seninle konuşmak istedim. Senin için hazırlık yaptım."

Jack boğazından kısık sesle hırlayarak onu serbest bıraktı. Artık ne hissedeceğinden emin değildi. Babasını öldürme dürtüsü her zamanki kadar güçlüydü ama kafasını karıştıran başka duygular da vardı.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, bu adamdan hiçbir şey almayacaktı. Şimdi değil. Mezarına huzur içinde gidebilsin diye değil.

"Senin lanet istemiyorum, ihtiyar. Onlara ihtiyacım da yok." "Evet," dedi

Wallingford, ceketini emperyal bir çekişle düzelterek. "Eminim başkalarından çalarak oldukça zengin olmuşsunuzdur."

"Açlıktan ölürken öğrendiğim şey buydu."

Wallingford irkildi, sonra kendini dengelemek istercesine derin bir nefes aldı. "Peki, ver o zaman. Bunun ne vicdanımı rahatlatacağını ne de seni affettireceğini biliyorum. Bu sadece yapmam gereken bir şeydi."

Jack dudağını büktü. "Peki ya tatlı Charlotte ne diyecek?"

Wallingford'un yüzü sertleşti. "Ne dediği umurumda değil. Yıllardır hayatımı cehenneme çevirdi. Öleceğimi bildiğim halde neden denizde olduğumu sanıyorsunuz? Çünkü onun cırlak, dırdırcı sesini dinlemektense burada olmayı tercih ederim."

Jack kendine rağmen acı bir kahkaha attı. Belki de bu dünyada her şeye rağmen biraz adalet vardı.

"Gülümsediğinde annene benziyorsun." Jack ayıldı.

"Lütfen bana cevap verir misiniz?" Wallingford sordu.

Jack kendisine bir şey sormaya cüret etmesine inanamayarak ona baktı. "Beni neden buraya çektin?" Wallingford devam etti. "Bu çok açık. beni üzüyorsun."

"Seni öldürmek istedim."

"Anlıyorum. Bunca yıldan sonra barış istediniz."

Jack bu işin peşini bırakamazdı. Hayır, canavarın gerçeği bilmesini istiyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladı. "Benden her şeyimi aldınız. Önce güvenliğimi, sonra annemi ve saygınlığımı. Sonra altı ay önce *Beyaz Güvercin* adlı bir gemiyi yerle bir ettiniz, hatırlıyor musunuz?"

"Evet, hatırlıyorum. O bir Patriot abluka gemisiydi ve ben de Kraliyet'in çıkarlarını korumak için gerekeni yaptım. Bunu neden umursuyorsun?"

"Çünkü o gemide tanıdığım tek baba vardı ve sen onu öldürdün."

Wallingford'un yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Gerçekten çok üzgünüm, Jack. Bilmiyordum."

Jack bu samimiyet karşısında şaşkınlıkla geri çekildi.

Wallingford masasına doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açtı. Fildişi saplı bir hançer çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Devam et. Öldür beni. Öldürebilirsin ve ben bunu kesinlikle hak ediyorum."

Öne doğru adım atan Jack ona uzandı.

Tam eline almak üzereyken geri çekildi.

Lorelei dürüstlüğüyle onun hayatını satın almıştı ve babasının bunu da almasına izin vermeyecekti.

"Buna değmezsin."

Wallingford rahat bir nefes aldı. "Ben söyleyeceğimi söyledim Jack ve umarım bir gün bana karşı hissettiğin nefreti kalbinden atabilirsin."

"Bana zaman verildiğinde her şeyin mümkün olduğunu söylediler." Jack arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Neden yalan söyledin, Lori?" Justin küçük bir kulübede yalnız kaldıklarında sordu.

Lorelei uzandı ve onun yanağına dokundu. Zavallı, değerli Justin. Kilo kaybetmişti ve gözlerinde derin halkalar oluşmuştu. "Benim için endişeleniyordun, değil mi?"

"Elbette öyle," dedi ellerini onun omuzlarına koyarak. "O canavarın sana yaptıklarından korktuğum için ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim."

Suçluluk içini kemiriyordu. O, eğlenirken, Jack dehşete düşmüştü. "Jack o kadar da kötü değil, gerçekten."

Justin dehşete kapılmıştı. "Bunu nasıl söylersin?"

Gözlerini ondan kaçırdı, kalbi ağırlaşmıştı. Justin'i incitmek istemiyordu. Asla.

Ama ona gerçeği söylemek onu mahvederdi.

"Bütün bunlardan sonra, hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu ona.

"Tabii ki biliyorum. Neden..." Yanaklarına renk gelirken sesi kesildi. "Eğer sana elini sürerse yemin ederim ki-"

"Her tarafı kan içinde mi?"

Bakışları ölümcül bir hal aldı.

Dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi bastırdı. "Özür dilerim, Justin. Sadece kavganı gördüm ve seni hala seviyor olsam da, ben..."

Gerçeklik dank etti. Gözleri büyüdü ve gözlerinde inançsızlıkla karışık korku parladı. "Hayır, Lori. Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Keşke yapabilseydim, ama ben de onu seviyorum."

Yüzü bir ton daha karardı. "Onun için beni bir kenara atacak kadar mı?"

Lorelei ondan uzaklaştı. Ellerini birbirine kenetleyerek bakışlarını yere çevirdi. "Seni bir kenara atmıyorum, Justin. Sadece-"

Onu susturmak için bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Başka bir şey söyleme. istemiyorum. Ona zarar vermemem için bana yalvardığında yüzünü gördüğüm an nasıl hissettiğini anladım. O senin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddederek, "Bilmiyorum,"

diye mırıldandı. "En azından bana seni sevdiğini söyle."

"Keşke yapabilsem."

"Ah, Lori," dedi onu kollarının arasına çekerek. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, ama haberle rahatladığımı söylemezsem yalan söylemiş."

Şaşırmış bir halde ona baktı. "Rahatladın mı?"

"Evet, seni incitmediği için rahatladım ve artık benimle evlenmek istemediğin için de rahatladım."

"Neden?"

Ondan uzaklaştı ve ona şefkatli bir gülümseme sundu. "İhtiyacın olan şey ben değilim. Bunu başından beri biliyordum ama beni o kadar çok istiyor gibiydin ki seni hayal kırıklığına uğratamazdım. Gerçek şu ki, sen çok canlı ve cesursun. Sen her zaman ilgi odağı olmak isterken ben sadece sessizce oturmayı seven basit bir Justin'im. Bu kötü bir şey değil. Seni bu kadar sevmemin bir nedeni de bu. Ama benimle asla gerçekten mutlu olamazsın. Ve bir süre sonra, eminim ki sıkıcı tavırlarım senin nazik Sabır."

Boğazı düğümlenmişti ama ona nazik bir gülümseme sundu. "Sen harika bir adamsın."

"Ama yeterince harika değil," dedi iç çekerek. ", fikrimi değiştirmeden önce git buradan. Git korsanını getir." Onu kapıya doğru çağırdı.

Lorelei dönüp ona baktı. "Teşekkür ederim."

Gözleri hüznüldü ama parmağının ucunu öptü, sonra burnunun ucuna dokundu. "Ona sana iyi davranmasını söyle, yoksa onun çizmelerinde kanımı akıtmak zorunda kalacağım."

Kadın güldü, sonra adam kapıyı açtı ve onu dışarı itti.

Lorelei güverteye Jack'in sadece birkaç adım gerisinde ulaştı. Jack geminin teknesine doğru gidiyordu. Hanımefendi rolünü unutarak güvertede koştu ve Jack'in kolunu yakaladı. "Merhaba."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Tereddüt etti. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Jack sıkıntılı görünüyordu ve... şey, kaybolmuş gibiydi. "Ben de seninle geliyorum."

bakındı, sonra başını salladı. "Sen bana ait değilsin."

"Evet, biliyorum."

"Kadın, bir kez olsun mantıklı düşün. Evine git." Ona

dokunmak için uzandı. "Ama Jack-"

Onun elinden uzaklaştı. "Ama hiçbir şey. Yanımda olmanı ve bana dokunmanı istemiyorum. Beni rahat bırakman dışında senden hiçbir şey istemiyorum!"

Gözleri yaşarırken irkildi ama yine de ağlamayı reddetti. Sözlerinin onu ne kadar incittiğini görmesine izin vermedi.

Sonra öfkesi ortaya çıktı. Sevdığı iki adamın yüzüne bakmış ve onlara koca bir yalan söylemişti. Jack'e hayatını vermişti ve bu da onun Ödül mü?

Eğer tavrı buysa, onunla birlikte şeytana.

"İyi o zaman. Git. Haklısın, artık evimdeyim. Ait olduğum yer burası. Senin gibilerden güvende olduğum yer."

Bakışları sertleşmeden önce bir an gözlerinde bir şey titreşti. Kadının yanından geçti ve gemiyi geride bıraktı.

Lorelei ilk başta onu gerçekten terk ettiğine inanamadı. Ta ki kendini küpeşteye doğru uyuşuk bir şekilde yürümeye ve onun kıyıya doğru kürek çekişine bakmaya zorlayana kadar.

Ancak zaman tam etkisini hissetti. Jack gitmişti.

Onu umursamıyordu. Ve kötüsü de, kendisi onun için dünyadaki her şeyken, o onun için kesinlikle hiçbir şeydi.

18

Jack arkasına bakmaya cesaret edemedi. Lorelei'nin gözlerini sanki fiziksel bir dokunuşmuş gibi üzerinde hissedebiliyordu ve arkasını dönerse onu terk biliyordu. Özellikle de gerçekten istediği tek şey Varlığının her zerresine çarpan acıyı yatıştırmasını istedi.

Onu terk etmek zorundasın.

Ve hak etti de. Ona sunabileceğinden çok daha fazlasını hak .

Bu onun iyiliği içindi. O kendi türüne aitti. Birini nasıl seveceğini bilen insanlar. Bilen insanlar.

Düşüncesini tamamlamadı. Bugün çok fazla şey olmuştu ve babasıyla yüz yüze gelmenin ona duygusal olarak nelere mal olacağını düşünmemiştir. Şu anda bir kargaşa içindeydi ve bundan nasıl kaçacağını bilmiyordu. Sadece kaçmak istiyordu.

Hayır, düşünmek ve bu duygu girdabını çözmek için zamana ihtiyacı vardı.

İki gün sonra Lorelei kulübesinde tek başına oturuyordu. İçinden sürekli ağlıyordu ve üzüntüsünü dışarı vurmamak gittikçe zorlaşıyordu, özellikle de Justin onu ziyaret ettiğinde. O kadar nazik ve anlayışlıydı ki. Çok bağışlayıcı ve sevecendi.

Neden kalbinin Jack gibi çarpmasını ? Neden, ah neden onu rahatsız eden Justin'in kokusu değildi?

Ve son iki gün içinde Jack'in ne kadar haklı olduğunu keşfetmişti. Justin'le asla mutlu bir hayatı olamazdı. Bir süre için anlaşabilirlerdi ama bir süre sonra aralarındaki kişilik farkı bu bağı yok edecekti.

Büyükannesinin sık sık söylediği gibi, bir erkeği sevmek başka, onunla yaşamak bambaşkaydı.

"Ah, Jack," diye fısıldadı, "Neden beni sevemedin?" Küçük masasında tek başına oturmuş, gece gündüz peşini bırakmayan adamın resmini çizerken kesik kesik bir iç çekti. Sonra, inadına, adamın başına iki boynuz ve sol gözünün etrafına koyu bir daire yerleştirdi.

"Lorelei?" Justin kapısının dışından seslendi.

Kâğıdı küçük bir güvercin deliğine soktu. "Evet?"

Kapıyı açtı ve içeri eğildi. "Güvertede görmen gereken bir şey var."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Justin erken bir Noel hediyesi görmüş ve bunu bir sır olarak saklamaya çalışan küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "İnanmak için görmen gerekecek."

Şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve onu takip etti.

Amiral Wallingford teleskopuyla dışarı bakarken, mürettebat toplarının başında hazır bekliyordu. Onun baktığı yöne baktığında, bir yelkenlinin onlara doğru hızla yaklaştığını gördü.

herhangi bir yelkenli değildi. Morgan'ındı.

"Beyaz bayrak çektiler Amiral," diye bir genç karga yuvasından.

Amiral teleskopu indirdi ve Lorelei ile Justin'in durduğu yere baktı. "Denizden fırlatılmalarını emredebeyim mi?" diye sordu.

Lorelei'nin nefesi kesildi. "Hayır."

"Nedense böyle bir hareketi protesto edeceğinizi düşünmüştüm." Amiral adamlarına döndü. "Savunmaya hazır olun, ancak ben söylemedikçe ateş etmeyin."

"Emredersiniz efendim!" diye askeri bir ağızdan

bağırdılar. Lorelei emin olamadan geminin

yaklaşmasını izledi.

Amiral yaklaşanın Morgan'ın gemisi olduğunu nereden biliyordu? Geldiği gün limana yakın değildi.

Amiral sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi bir adım öne çıktı ve kulağına fısıldadı. "Ja-" Durakladı ve boğazını temizledi. "Jacob," diye yavaşça telaffuz etti, sanki dili sürçmüş gibi, "güvertede."

Lorelei şaşkınlıkla ona baktı. O

biliyordu!

Justin'in ona ihanet edip etmediğini merak ederken içini bir anlık korku kapladı. Ve eğer Justin ona ihanet ettiyse, amiral neden Jack'in alınmasını emretmemişti?

"Bu onun için bir tuzak mı?" diye sordu, başka bir neden göremiyordu.

Amiral başını salladı.

Merhametinin başka bir nedenini anlayamayan kadın, adamın yerine geri dönmesini ve *Roseanna*'nın yaklaşmasını beklemesini izledi.

Morgan'ın gemisi bordaya yanaştığında Jack, "Gemiye çıkma izni istiyorum, efendim," diye bağırdı.

Amiral cevap vermeden önce birkaç kalp atışı bekledi. "Eğer yapabiliyorsanız gemiye gelin."

Jack kocaman, demir bir kanca fırlattı. Kanca mizana direğine dolandı. Jack, Morgan'ın gemisinin üst güvertesinden atlayıp birkaç metre önündeki ana güverteye çıkarken Lorelei ağzı açık kalmıştı.

Ona harika görünüyordu. Uzun sarı saçları serbestti ve çapkın yüzünde dalgalanıyordu. Siyah bir pantolon ve yüksek siyah çizmeler giymişti. Beyaz keten gömleğinin yakası açıktı ve uzun, yeşil yeleğinin düğmeleri iliklenmemiş ve açık bırakılmıştı.

Kollarına atılma dürtüsü onu ele geçirdi. Tek istediği onun kollarını üzerinde hissetmek ve kendisini sert bir öpücüğün içine çekmesini sağlamaktı.

Ama bu dürtünün altında onu tekmelemek için daha da büyük bir dürtü vardı. Ne de olsa onu acımasızca terk etmişti ve onun da bir gururu vardı.

Jack onun hemen önünde durdu. O kadar yakındı ki onun keskin ve temiz kokusunu alabiliyordu. "Bana kızgınsın, değil mi?" diye sordu.

"Neden böyle düşündün ki?" diye sertçe karşılık verdi. "Aslında terslenmekten ve sonra da geride bırakılmaktan hoşlanıyorum." Lorelei ona şüpheyile baktı. "Neden buradasın?"

ısıtmaktan, nefessiz bırakmaktan ve güçsüzleştirmekten asla geri kalmayan o gülümsemeyle gülümsedi.

Jack büyük bir tiyatro oyuncusu gibi eliyle işaret etti. "Vadinin aşağısında yapraklar ağaçlardan dökülüyor, dallar çıplak." İçini çekti ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek ona kederli bir bakış attı. "Bütün çiçekler soldu, bir zamanlar çok güzel olan çiçekleri. Ayaz birçok bitkiye saldırıyor ve onları öldürüyor. Yas tutuyorum. Ama kış bu kadar soğuksa, yeni sevinçler de olmalı. Mayıs tomurcuklarından yüz bin kat daha büyük bir sevinç söylememe yardım et. Leydimin kırmızı yanaklarındaki gülleri söyleyeceğim...." Onun elini tuttu.

"Onun beğenisini kazanabilirsem, bu güzel hanım bana öyle bir mutluluk verecek ki, başka hiçbir şeye ihtiyacım kalmayacak."

"Ne diyorsun sen?"

Parmak eklemiyle kadının çenesini kaldırdı. "Asil hanımefendi, sizden beni hizmetkârınız olarak kabul etmeniz dışında hiçbir şey istemiyorum. İyi bir lordun hizmet etmesi gerektiği gibi size hizmet edeceğim, ödülü ne olursa olsun. İşte buradayım. içten ve alçakgönüllü, neşeli ve nazik. Ne de olsa bir ayı ya da aslan değilsiniz ve kendimi ellerinizin arasına koysam beni öldürmezsiniz."

Onun önünde bir dizinin üzerine çöktü. "Seni seviyorum leydim Lorelei. Benimle evlenirsen yemin ederim ki bir daha sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım, söylemeyeceğim ve yapanı da öldüreceğim."

Titreyen dudağını ısırdı. Aynı anda içinden binlerce düşünce ve duygu geçti. Sevinç, mutluluk ve en önemlisi aşk. En çılgın hayallerinde bile bu adamın dizlerinin çöküp böylesine harika şiirsel sözler söylediğini düşünmemişti.

Jack tedirginlikle etrafına bakındı. "Bütün bunlardan sonra bir şey söylemeyecek misin?"

Yüzünün sersemliğine ihanet ettiğini hissedebiliyordu ama intikam hâlâ güçlüydü. "Peki bana ne söyletmek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Senin de beni sevdiğini söylemen hoş olurdu. Özellikle de iki yüz adam izlerken önünde diz çökmüş tam bir pislik gibi görüldüğüm gerçeği göz önüne alındığında."

İçindeki sevinç patlamasıyla güldü ama yine de intikam duygusu onu bu kadar kolay bırakacak kadar yatışmış değildi.

Sanki ciddi bir tartışma içindeymiş gibi dudaklarını büzdü.

Biraz daha kıpırdandı ve biraz utangaç görünüyordu.

", düzenbaz," dedi sonunda. "Tanrı'nın bildiği bir nedenden ötürü seni... rahatsız edici buluyorum."

Gözlerinde panik titreşiyordu.

"Affet beni," dedi, onun üzerindeki gücünün tadını çıkararak. "Aradığım kelime tam olarak bu değil."

Adamın bir sonraki sözünden duyduğu korkuyu yüzünden okuyabiliyordu. "Karşı konulmaz. Evet, doğru kelime bu. Seni karşı konulmaz buluyorum." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ve?"

Kibirli bir kaşını kaldırdı. "Bir *ve* olduğunu kim söyledi?"

"Gözlerin söylüyor."

"Oh, çok iyi o zaman. Ve seni seviyorum."

Ayağa kalkıp onu kollarının arasına alırken yüzündeki gülümseme tüm gücüyle yayıldı. Dudakları onunkilere dokunduğunda, bacaklarındaki tüm gücü çalan bir tutkuyla onu sahiplendi.

"Seni terk ettiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandı kulağına. "Yemin bunu bir daha asla yapmayacağım."

Onu kendine yakın tuttu ve başını omzuna yasladı, hayatının geri kalanında onun kollarında kalmaktan memnundu.

Amiral öne çıktı ve boğazını temizledi. Jack'e baktı. "Sanırım Charleston'a yapacağımız yolculukta bize katılacaksın?"

Jack başını salladı ve onu tekrar güverteye bıraktı. "O da bize katılacak."

Amiral başını salladı. "Anlıyorum. Bizi limana kadar takip edin, güvenli bir şekilde limana yanaşmanızı sağlayacağım ama ayrılmaya karar verdiğinizde tek başınıza olacaksınız."

Jack hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, amiralin gemisine doğru sallanmak için kullandığı halatı almak için hareket etti. Onun yanına döndü ve elini tuttu,

sonra onu üst güverteye götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni eve götürüyorum," dedi eğilip bir kolunu kızın beline koyarken. Kolu sıkılaştı. "Ayaklarını kaldır."

"Sakın buna cüret etme!"

Ama o yaptı. İkisi birlikte havaya, okyanusa ve Morgan'ın gemisinin güvertesine doğru yelken açtılar. Her şey etrafında yüzüyor gibiydi ve ayakları nihayet güvertenin ahşap tahtalarına değene kadar kendini güvende hissetmedi.

Lorelei'nin tüm vücudu korkudan titriyordu. "Yemin ederim, Jack-"

"Jake," diye fısıldadı ipi bırakırken. Sevgi dolu bakışları onunkileri yakaladı ve onu kelimelerden yoksun bıraktı. "Güzel bir bakire Jack Rhys'e büyü yaptı ve onu Jacob Dudley adını verdiği yeni bir adama dönüştürdü."

"Bu isimden gerçekten nefret , değil mi?"

Bakışı eğlenceli ve sıcaktı. "Biraz daha erkeksi bir şey tercih edilebilirdi. Ancak, kendimi şu şekilde teselli edebilirim Bayan Jacob Dudley olacağınızı biliyorum." "Ve

kesinlikle olacağım."

19

Altı ay sonra

Uşak sessizce yanından geçerken Jack babasının yatak odasının kapısında durdu. Neden burada olduğundan hâlâ emin değildi, tek bildiği Lorelei'nin kendisinden barış yapmasını istemiş olduğu ve onun istediği her şeyi yapabileceğiydi.

Wallingford'un en büyük oğlu Adrian pencerenin önünde durmuş ona bakıyordu. Yatağın yanında oturan Justin ise sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Justin sordu, sesi neredeyse suçlayıcı bir kederle çıkıyordu.

Wallingford, sesi gücünü ve otoritesini kaybetmiş olsa da, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

"Ama baba-" Justin başladı.

"Yap şunu!"

İstemeye istemeye, onun istediği gibi yaptılar. Adrian kapıyı kapattı ve Jack yatağa yaklaştı.

"Şeytanın beni aldığından emin olmak için öldüğümü görmeye

mi geldin?" "Hayır," dedi Jack. "Seninle barış yapmaya geldim."

"Şimdi mi?" Wallingford inanamayarak sordu.

Jack ellerini önünde kavuşturmuş, bir yandan da sayısız duygu. "Sanırım artık senden nefret etmenin bir anlamı yok. Lorelei'nin çok çabuk söylediği gibi, geçmiş geçmişte kaldı ve bize hiçbir zararı yok. Tabii biz izin vermezsek."

Babası birkaç dakika boyunca hırıldadı ve kanla ıslanmış bir mendile öksürdü. Sonunda kendine geldiğinde Jack'e yaklaşmasını işaret etti.

İsteksizce de olsa yaptı. Adama biraz huzur vermeye ve kendisi için de biraz huzur bulmaya çalışıyordu. Ama burada olmak ve güçlü bir adamın yok oluşuna tanıklık etmek zordu. Hayatının çoğunu nefret ederek geçirmiş olsa bile.

"Ne kadar pişmanlık asla bilemezsin," diye hırıldadı babası. "Annenin sahip olduğu güce sahip olmayı ne çok isterdim. "Keşke annenin sahip olduğu Alaylara ve küçümsemelere rağmen güçlü durdu, bana olan sevgisiyle güçlendi. Onun sevgisini o kadar hak etmemiştim ki." Gözlerini kaçırdı, gözleri buğulandı. "Ben de onun için aynı şeyi yapmaya istekli olmalıydım ama komisyonumu, ailemi kaybetme düşüncesine dayanamadım..."

Eski yaralar deşilip açılırken Jack dişlerini sıktı.

Babası tekrar öksürdü, sonra da, "Benim hatamı yapmadığına sevindim. Lorelei'nin önünde diz çöküp ona hissettiklerini anlattığında seninle ne kadar gurur duyduğumu asla bilemezsin. Sen benim asla olamadığım adamsın."

Bu beklenmedik iltifat onu çok etkiledi ve nasıl bilemedi. İnsan böyle bir şeye ne derdi?

"Eminim burada olmanızın sebebi odur, değil mi?" diye sordu babası. "Ona bizden bahsetmişsin."

"Evet. Ondan sır saklamıyorum."

Başını salladı. "Kadınlar yardım edemezler ama meseleleri kendi doğru gördüklerine göre ayarlamaya çalışırlar. Ama ısrar etmesine sevindim."

Nedense Jack de affetmeye başlamıştı. "Seni affediyorum, baba." Kelimeler boğazında düğümlendi ama yine de bir kez söylendiğinde omuzlarından garip bir yükü kaldırmış gibiydi.

Ama bunu neden yaptığını asla anlayamayacağım. Bunu nasıl yapabildiğini.

Jack bu düşünceleri ve sözleri gömdü. Onlar geçmişte kalmıştı ve artık dinlenmeye hazırды.

"Kardeşlerini içeri çağır."

Jack itaat etti.

Hepsi odaya girdikten sonra Wallingford onları yatağının etrafına yerleştirdi ve gülümsedi. "Hayatım boyunca görmek için beklediğim bir manzara."

Justin'e baktı. "Masamın en alt çekmecesini aç, mühürlü bir parşömen bulacaksın."

Justin gidip onu buldu, sonra yatağa döndü. Wallingford ondan aldı ve Jack'e uzattı. "Torunlarım için. Babalarına bırakmam gereken şeyin en azından bir kısmına sahip olmalarını isterdim."

Şaşkınlık içindeki Jack uzanıp kâğıdı aldı.

Babası bir anlığına onun eline dokundu ve ardından son nefesini verdi.

Adrian ve Justin sevdikleri baba için feryat ederken gözyaşlarına boğuldular.

Kendini garip ve kararsız hisseden Jack sessiz bir çıkış yaptı.

Lorelei resim odasının penceresinde oturmuş, solmakta olan gün ışığında resim yapıyordu. Bu, en sevdiği meyve olan Jack'in bir başka portresiydi.

Jack, diye d¼şünd¼, onu d¼ş¼nmek bile içini ısıtıyordu. Babası yeni damadını kabul etmekte çok isteksiz davranmıştı ama birkaç gün surat astıktan sonra Lorelei sonunda onun Jack'e olan sevgisini kazanmıştı.

Sonra Jack'in onu takip etme şekli vardı.
ve babasını, babası ona adil davranana kadar onu rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğı konusunda uyardı.

Bu anıya gülümsedi.

Lorelei başını kaldırıp geniş odaya ve tavandaki pervazlara baktı. Jack'in onlar için aldığı ev çok güzeldi ve bir gün bu büyük çiftlik evini değerli çocuklarla doldurmayı umuyordu. Özellikle de Kit Morgan'la yelken açmaya karar verdiğinden beri.

Jack oğlunun kararını çok zor karşılamıştı. Ama sonunda, çocuğun Git.

Morgan Kit'e iyi bakacağına ve onu en kısa zamanda eve getireceğine söz vermişti.
yıl da en az iki kez. Jack'in iyiliğı için Morgan'ın sözünü tutmasını umuyordu.

Ön kapının açıldığını duydu.

O daha ayağı kalkamadan Jack odaya girdi, yüzü asıktı.

tek bir kelime bile geçmeden ne anlamıştı. "Öldü mü?"

Jack başını salladı.

Lorelei ayağı kalktı ve onun yanına gitti. Lekeli önlüğünü çıkardıktan sonra onu sıkıca kucakladı. "Özür dilerim."

Onun yanıtı daha da sıkı bir sıkıştırma olarak geldi.

Jack sonunda ondan ayrılmadan önce birkaç dakika boyunca birbirlerine sarılmış halde durdular. "Beni gönderdiğin için teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

Son yüzleşmenin ona iyi geldiğine sevinerek onun elini kendi eliyle kavradı. "Daha iyi hissediyorsun o zaman?"

Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Garip bir şekilde öyle hissediyorum. Kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Sanki geçmiş artık bana zarar veremezmiş gibi."

"Bunun için memnunum."

Jack onun elini bıraktı ve ceketinin içine uzandı. Mühürlü bir parşömen parçası çıkardı ve ona uzattı.

Lorelei onu ters çevirdi ve Wallingford armasını inceledi. "Nedir bu?"

Lorelei'nin sık sık dikkatini dağıtan o sinir bozucu şekilde omuz silkti. "Benim almamı istedi." "Ve sen

mı?"

"Bu onuru isteyebileceğinizi düşündüm."

Gözlerini dürtüsüne direnerek mührü kırdı ve açtı. Sayfayı tararken içinde öfke, rahatlama, üzüntü ve sevinç birbirine karıştı.

"Eee?" Kız sözlerini bitirdikten sonra Jack sordu.

Lorelei ona haber verip vermemesi gerektiğini düşündü. Ama sonra birbirlerinden sır saklamayacaklarına, acı da olsa dürüst olacaklarına yemin etmişlerdi.

"Annenin babası yıllar boyunca amirale defalarca mektup yazarak seni eve getirmesi için yalvardı," dedi. Jack'in hatlarına hüznün çökmüştü. "Görünüşe göre başka varisi yokmuş ve sekiz yıl önce öldüğünde her şeyi sana bırakmış."

"Ne?" Jack nefes aldı.

"Evet. Amiral, büyükbabana sana ne yaptığını söylemeye elvermediğini yazmış ve nasıl söyleyeceğini bilemediği için

Mirasınız konusunda size yardımcı oldu, yokluğunuzda mülklerinizi ve paranızı yönetti."

Öfke Jack'in yanaklarını kararttı.

Lorelei hafifçe koluna dokunarak onu teselli çalıştı. "Senin için her şeyle çok ilgilendi. Amiral ayrıca Galler'deki büyük bir mülkünü de size bıraktı."

"Gerçekten düşündü mü-"

"Jack," diyerek onun sözünü kesti. "O artık gitti. Ne düşündüğünün bir önemi var mı?"

Jack iç çekti. "Sanırım değil."

Lorelei mektubu ona uzattı. "Sen zengin bir adamsın Jacob Dudley."

Homurdandı. "Ben zaten zengin bir adamdım." Jack onu kollarına çekti. "Ama söyleyin bana, Bayan Dudley, mücevherlerden ve servetten fakir bir denizci olsaydım, yine de benim hakkımda iyi şeyler düşünür müydünüz?"

Gülümsedi. "Kesinlikle hayır, efendim. Çünkü o zaman seyrelmiş saçlarınızı ve kakalı göbeğinizi görürdüm."

"Benim neyim?"

"Beni duydun."

"Sanırım hanımefendi göbeğimi o kadar uzun zamandır görmedi ki başka bir erkeğiyle karıştırdı."

"Onu ancak dün gece gördüm ve iddia ettiğim gibi oldukça sarkık bir tümsekti." "Sarkık mı?"

Dudağını ısırdı. "Belki de hafızam bir zamanlar olduğu gibi değildir."

"Bence değil."

"O zaman gel korsanım, beni yukarı çıkar ve hafızamı tazele."

Gölümsemesi hınzırcaydı. "Nasıl istersen, tatlım. Her zaman istediğin gibi."

Yazar Hakkında

Çok satan yazar KINLEY MACGREGOR erkekleri tanıyor. Kocasını ve üç oğluyla birlikte Nashville, TN'nin dışında yaşıyor. Sekiz erkek çocuğun ortasında büyümüş ve şu anda evinde Y kromozomu sayıca fazla olan bir kadının erkeklerle başa çıkmak için sahip olduğu en değerli varlığın mizah duygusu olduğunun farkında. Büyük bir çöp torbası ve bir çift maşadan bahsetmiyorum bile.

Kinley MacGregor adıyla yazdığı Brotherhood of the Sword ve MacAllisters serilerinin çok satan yazarı ve alter-egosunu Sherrilyn Kenyon olarak yazdığı Dark-Hunters, Sex Camp Diaries ve BAD serilerinin *New York Times* çok satan yazarıdır.

Favori yazarınızın bir sonraki kitabını kaçırmayın. www.AuthorTracker.com adresini ziyaret ederek AuthorTracker'a şimdi kaydolun

USA Today çoksatan yazarı için [övgüler](#)
KINLEY MACGREGOR

"Yetenekli Kinley MacGregor 'okunması gerekenler' listemin başında yer alıyor."

Teresa Medeiros

"Komiklik konusundaki takdire şayan yeteneği kesinlikle eğlendirecek."

Publishers Weekly

"Mizah ve tutku her Kinley MacGregor kitabının alametifarikasıdır."

Christina Dodd

"[MacGregor] sayfalar arasında saatlerce sürecektir bir eğlence sunuyor."

Oakland Press

"Sıcak, ve harika."

Stephanie Laurens

"Macera romantizminde yeni bir ses...[O] dudaklarınıza bir gülümseme getirecek.... Gözünüz Bayan MacGregor'un üzerinde olsun."

Romantik Zamanlar

Kinley MacGregor tarafından

SAVAŞÇININ DÖNÜŞÜ

KARANLIK BİR ŞAMPİYON

GÜNAH İÇİNDE DOĞAN

İSKOÇ'U EHLİLEŞTİRMEK

HIGHLANDER ARZU USTASINA SAHİP

ÇIKMAK

BAŞTAN ÇIKARMA

USTASI KENDİ KORSANI

Kopyalama hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BAŞTAN ÇIKARMA USTASI. Telif hakkı © 2000 Kinley MacGregor'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books™'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Temmuz 2005 ISBN 9780061747403

10 9 8 7

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

